!!

!!

لومړی فصل:

د ولس منفي ليدلوري

که څه هم زمونږ باد رکه او هوښيار ولس په لويه پيمانه له رسمي تعليم څخه بې برخې دی او ټول وګړي يې تعليم يافته نه دي، خو سياسي شعور لري. د بن تر پرېکړې وروسته په ټول هېواد کې ازادې راډيوګانې فعاليت کوي، چې دا د سياسي شعور په وده کې خپل رول لري. له پېړيو راهيسې جوماتونه زمونږ د ټولنيز قضاوت رښتيني مراکز دي او د ولس تر منځ په غم-ښادۍ کې هم خلک د ټولنيزو قضاياوو په اړه بحثونه کوي. که دغو بحثونو ته په ځير وکتل شي، نو څرګنديږي چې عام قضاوت داسې دی، چې اوسنی دولت تګلاره نه لري، په زعامت او مشرۍ نه پوهېږي او د مؤثريت خاوند نه دی. له همدې کبله په ټول هېواد کې د خلکو تر منځ يو منفي ليدلوری موجود دی.

خلک پوهېږي چې دولت بې اغېزې شوی، اقتصادي نظام نه لرو، د ملت حيثيت او ملي هويت مو تر بل هر وخت ضعيف او د کمزورۍ پړاو ته د رسېدلو په حال کې دی.

له نړيوالې ټولنې سره مو اړيکې په خطرناک حالت کې دي [illegible] په هېواد کې [illegible] افغانستان [illegible] راتلونکي په اړه د [illegible] قضايا [illegible] ستونزې زياتې شوې دي

...نه بې امنه او بې ډيسپلينه

...دروازو ته رالنډ شوي او که
...يوالي ټلوالې د ځواکونو پر

...و وسله والو مو خه د دولت
...ی خپل هدف ته رسېدلي او
...ر مفکوره پياوړې کړې، چې
...بريته او په اداري فساد کې

...سې کوم ټاکلی هدف نه لري
...ف پر لور پر مخ ولاړ شي او د

...ې د مهمو مسايلو په اړه په
...و يا هم داسې پېښې شوي،
...سألې په باب د دولت موقف
...وه هېواد مشر چې څرګنده
...ر يا دا چې په دوامداره توګه
...نه دولت جوړولای شي او نه

...ن پرېکړه وشوه هغه وخت په
...ه مندې موجوده وه.
...يل دمخه په ناخاپي ډول يو
...ر دي، چې بحث پيل شي د
...ا نظر کتل، څکه د خلکو تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

منځ دا يقين ډېر کمزوری و، چې بويه تر دومره اوږدې کورنۍ جګړې وروسته به هم دوی وکولی شي، چې د خپل راتلونکي په اړه په ازادانه توګه بحث وکړي، خو د وکيلانو باور هغه وخت په ټينګېدو شو، چې ويې ليدل د جرګې خېمې ته څوک له وسلو سره د راتګ اجازه نه لري. په همدې وخت کې د ملي اردو لومړنی غونډ، چې پلی راغلی و، په ډېر متانت او کلکې ارادې وکولی شول، چې د کابل پولیتخنیک له دروازې څخه نیولې د جرګې تر خېمې پورې بې له وسلې ودرېږي، مګر دا ټوله فضا هغه وخت بدله شوه، چې د بدخشان ولايت يو وکيل صاحب د خلکو تر منځ ودرېد او په ډېره حوصله يې د جرګې غړيو او ګډونوالو ته وينا وکړه. د دې وينا لومړۍ جمله به مې هېڅ وخت هم له ياده ونه وځي چې په لوړ غږ يې وويل: "زه نن د بدخشان وکيل نه يم، زه د پکتيا وکيل يم، د باميان وکيل يم، د ننګرهار وکيل يم، د کندهار وکيل يم او...... " په همدې ترتيب دغه وکيل صاحب د ډېرو ولايتونو نومونه ياد کړل او جمله يې په دې پای ته ورسوله، چې دا ټول راغلي وکيلان د سرلوړي افغانستان وکيلان دي. د جرګې په خيمه کې ناستو ټولو وکيلانو دغه وکيل صاحب وينا په کلکه تاييد کړه او ويې ويل، چې موږ يو موټی ملت يوو، چې د يو موټي او سرلوړي افغانستان د راتلونکي لپاره ګډې هيلې لرو.

د دې هدف دا نه و، چې ګواکې زموږ په بېلابېلو سيمو کې مختلفې ستونزې نه وي بلکې هدف دا و، چې په ملي کچه زموږ برخليک يو دی او موږ اړ يو، چې د خپلو راتلونکو نسلونو ژوند ته مثبت او بنسټيز تغير ورکړو.

د بيړنۍ لويې جرګې پر مهال چې ما له څومره استازو سره

خبرې وکړې، نو د ټولو له خبرو څخه د يوې مثبتې ملي اجماع په حواله يوه روښانه غوښتنه دا وه، چې افغانستان بايد يو داسې قوي دولت ولري، چې وکولی شي د يو موټي ملت هيلې تر سره کړي. په افغان ولس کې د مثبتې ملي اجماع حس له دې څخه هم څرګندېده، چې د بن پروسه يې بريالۍ او شوې پرېکړې يې ترسره کړې.

که څه هم ويل کېږي، چې د بن پروسې ګډونوال زياتره د ملت واقعي استازي نه وو، خو د دې پرېکړې تاريخي اهميت دا و، چې د يوې داسې پروسې بنسټ کېږدي، چې وکولی شي په راتلونکي کې يو افغانستان شموله مشروع دولت جوړ کړي، چې د افغانانو د ارادې محصول وي.

د دې اهدافو د لاسته راوړلو لپاره د بن پروسه په لاندينيو مشخصو مراحلو طبقه بندي شوه:

١. د قدرت انتقال او د لنډمهالې اداري تشکيل.
٢. د بيړنۍ لويې جرګې جوړول او د انتقالي اداري ټاکل.
٣. د نورو کميسيونونو په ګډون د اساسي قانون د کميسيون جوړول.
۴. د اساسي قانون د جرګې دايرول، په اساسي قانون بحث او تصويبول.
۵. د ولسمشرۍ ټاکنې کول.
۶. د ولسي او مشرانو جرګو ټاکنې کول.

د لنډمهالې اداري اصطلاح د دې لپاره استعمال شوه، چې څرګنده کړي، چې دا يوه انتقالي مرحله ده، چې د ملت د رايې استازيتوب نه شي کولی.

ښاغلی حامد کرزی د لنډمهالې او انتقالي دورې مشر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وټاکل شو او ورپسې د انتخابي دورې د مشرۍ لپاره هم غوره کړی شو. موږ منو، چې همدا يو شخص دی، چې د بېلابېلو دورو مشري يې وکړه، اما د ده مشروعيت په هرې مرحلې کې د قانون او خلکو د قبوليت پر بنياد توپير لري. د ده د مؤقتې اداري مشري د يوه ډېر کوچني اقليت او د نړيوالې ټولنې د مجبوريت له کبله ومنل شوه، ځکه چې په افغانستان کې بايد په عاجله توګه د طالبانو د واکمنۍ تر ړنګېدلو وروسته يوه اداره رامنځته شوې وای. د انتقالي دورې د رييس په توګه د کرزي د ټاکنې مرجع د لويې جرګې پرېکړه وه، چې په سري ډول د جرګې د وکيلانو له خوا ده ته رايه ورکړل شوه، خو دا هم د يادولو وړ ده، چې هغه وکيلان د ملت په خوښه د ملګرو ملتونو د استازو تر څارنې لاندې په غير مستقيمه توګه ټاکل شوي وو.

د منتخب جمهور رييس په توګه د ښاغلي کرزي ټاکنې بل ډول مشروعيت درلود، ځکه د لومړي ځل لپاره د افغانستان خلکو په مستقيمه توګه د ازادو او سري رايو له لارې ولسمشر تعين کړ. د تغير له هرې مرحلې سره د مسؤوليت معنا هم تغير شوه او د هرې مرحلې په راتګ سره يې لمن پراخه شوه، په لنډمهاله اداره کې ښاغلي کرزي د هغو وزيرانو د تغير او تبديل حق نه درلود چې په بن کې د نړيوالې ټولنې له خوا ټاکل شوي وو، مګر په هغه ورځ چې دی د انتقالي دورې مشر وټاکل شو په هماغه ورځ ټول وزيران او نور چارواکي د ده پر وړاندې مسؤول او دی ملت ته د حکومت د مسؤول په توګه وړاندې شو.

د ۱۳۴۳هـ ش کال اساسي قانون د اساسي قانون په توګه پلی شو، خو دا چې هغه اساسي قانون د شاهي نظام لپاره جوړ شوی و د دولت د رييس صلاحيتونه په کې له يوې خوا پراخ او

له بله پلوه مبهم وو. پراخ ځکه وو چې د دولت دريم رکن، يعنې ولسي جرګه، منځته نه وه راغلې او د دې برخې واک هم د ولسمشر په لاس کې و. مبهم ځکه و، چې انتقالي ادارې د بن د پرېکړې پر اساس هم تقنيني او هم اداري صلاحيتونه درلودل، خو دغو صلاحيتونو قانوني وضاحت نه درلود او هېڅکله هم داسې ونه شول، چې ستره محکمه دې د اساسي قانون په تعبيرولو سره دغه صلاحيتونه په ډاګه کړي.

د اوسني ولسمشر ټاکنه د اساسي قانون په چوکاټ کې وشوه او اساسي قانون د ولسمشر صلاحيتونه او مسؤوليتونه څرګند کړي دي، ولسمشر د اساسي قانون د متن پر بنياد د خپلو صلاحيتونو د کارونې قانوني مسؤوليت لري. د پاچا او ولسمشر تر منځ توپيرونه په اسانۍ د اوسني اساسي قانون او د ۱۳۴۳ کال د اساسي قانون په پرتله کولو پيدا کېدای شي. پاچا مسؤول نه ګڼل کېده او مشروعيت يې په ميراثي نظام پورې تړلی و، خو ولسمشر برعکس مسؤول شخص دی او د قانوني وجوهاتو پر بنسټ له خپل مقام څخه لرې کېدای شي.

له مشروعيت څخه زموږ د ولس تعبير ډېر ژور دی، ځکه د اسلام په مبين دين کې، چې زموږ د سياسي کلتور بنياد جوړوي عدالت او مشروعيت د نظام ستر اساسات ګڼل کېږي او زموږ په ادب او فرهنګ کې هم دې اصل ته ډېر ارزښت ورکول کېږي؛ لکه حضرت علي (کرمه الله وجهه) چې فرمايي: عدالت د يوه ملت د غښتلتيا او پخېدا بنسټ دی.

په پخوانيو وختونو کې که څه هم د پاچاهۍ کولو اساس توره او ميراث و، خو عدالت، ديني دنده او د علماوو له خوا پاچا ته نصيحت د پاچا لپاره لوی شان و او پاچا به د خدای (ج)

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر وړاندې داسې مسؤول ګڼل کېده، چې د حساب ورکونې لپاره ورته یوازې د اخرت ورځ ټاکل شوې وه، مګر په دې دنیا کې به د دیني عالمانو او صوفیای کرامو له خوا پاچا د شریعت لارې ته هدایت کېده او بس. خو په یوه جمهوري نظام کې جمهور رییس د یوه پاچا په څېر اختیار نه لري، ځکه جمهور رییس د ولس په اراده را منځته کېږي، د ولس پر وړاندې مسؤول او د کړو وړو قضاوت یې هم په ولس پورې تړلی وي.

د دولت د بریالیتوب او ناکامۍ معیارونه څرګند دي او د دولت رهبر د ولسمشر په توګه د دولت د ټولو تګلارو او کړو وړو مسوول ګڼل کېږي.

په هغو هېوادونو کې، چې نظام مضبوط وي هلته ولس د نظام او ولسمشر د مشروعیت تر منځ فرق کولی شي.

د مثال په ډول، د امریکا په متحدو ایالاتو کې ډېر خلک د ولسمشر بوش له پالیسیو سره جوړ نه وو او د محبوبیت سلنه یې ډېره ټیټه شوې وه، مګر د امریکا د نظام قوت په وروستیو ټاکنو کې څرګند شو او امریکایانو په غوڅ اکثریت داسې یو څوک د ولسمشر په توګه وټاکه، چې دوه کاله وړاندې یې د خلکو لپاره تصور هم ناممکن و. په یوه جګړه ځپلي هېواد کې د ولسمشر مسؤولیت تر هغه هېواده، چې جګړه په کې نه وي ډېر درونددی، ځکه چې ولسمشر باید له یوې خوا په خپل هېواد کې د مشروع او منل شوي نظام پایې ټینګې کړي او له بله پلوه باید خپل مشروعیت هم تثبیت کړي.

او سمهال زموږ په ټولنه کې د خلکو تر منځ منفي لیدلوری، ځکه منځته راغلی، چې پورتنیو دواړو معیارونو یعنې عدالت او مشروعیت ته پاملرنه نه ده شوې.

د خلکو یوه نیوکه داده، چې اجرایي قوه په عمل کې د مقننې او عدلي قوې استقلال او صلاحیتونه نه مني. خلک دا ګڼي، چې اجرائیه قوه یواځینی ځواک دی، چې واکې یې د ولسمشر په لاس کې دي او هره پالیسي، مصلحت او خپلو شخصي ګټو ته په پام سره په هېواد کې عملي کوي. که منتخبې ولسي جرګې ته د کرزي صاحب لومړنۍ وینا وګورو عجیبه خلاوې ترې په ډاګه کېږي، ځکه د نوموړي په ټوله وینا کې د اجرائیه قوې د قانون جوړونې لومړیتوب ناڅرګند دی.

د اساسي قانون پر بنسټ دولت اړ دی چې د ټولو قوانینو مسودې ولسي جرګې ته وړاندې کړي چې تر بحث وروسته یا د تقنیني قوې له خوا ومنل شي او ولسمشر ته د توشیح لپاره ولېږل شي او یا هم رد شي.

د یوویشتمې پېړۍ په یوه معاصر دولت کې د افرادو مؤسسو، شرکتونو او نورو عناصرو فعالیتونه د قانون په چوکاټ کې معلوم او مشخص وي. که چېرې د یادو شویو عناصرو لپاره قانون نه وي، یا ابهام ولري، یا د زمان له شرایطو سره برابر نه وي او د یوه زاړه فکر زېږنده وي، نو په داسې حال کې د قانون نشتوالی یا د نامناسب قانون تنفیذ د معقول تشبث مخه نیسي او ستونزې زېږوي. د مثال په ډول، د ځینو سوداګرو ادعا ده چې افغانستان ته په وار وار بې کیفیته تېل وارد شوي دي، چې د استعمال له کبله یې په پایله کې ماشومان په مغزي ناروغیو مبتلا کړي دي. په همدې ترتیب د بې کیفیته تېلو د استعمال له کبله د پلازمېنې کابل په ګډون د هېواد د ټولو ښارونو هوا خورا ککړه او په تېلو د چلېدونکو ټولو انجنونو عمر یې له نیمایي څخه هم زیات راټیټ کړی دی. د ګوتو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېر د څو تنو د ناروا ګټې لپاره زمونږ ولس اړ دی چې په ميلياردونو افغانۍ تاوان وکړي او په راتلونکو کلونو کې به هم د دې تاوان له ډول، ډول بدو اغېزو سره مخ کېدل وي.

په اوسني وخت کې دولت د اقتصاد په برخه کې ستر رول لوبوي. يو مثال يې زمونږ په هېواد کې د ټليفون د کمپنيو را منځته کول دي. په (۱۳۸۲ هـ ش) کال کې په ټول افغانستان کې يوازې ۱۰۰ موبايل ټليفونونه وو، چې د يوه نړيوال شرکت له خوا ملګرو ملتونو ته ورکول شوي وو او په وېش باندې يې لانجې روانې وې.

د دولت هر ستر سلاکار، سفير او بهرنيو ارګانونو به ټليفون غوښته، ځکه هغه مهال که به چا غوښتل چې د کابل ښار له يوه ګوټه له بل ګوټ سره اړيکې ونيسي، نو اړ به و چې سړی ور ولېږي، مګر نن ورځ له نېکه مرغه په افغانستان کې اوونيم ميليونه ټليفونونه فعال دي او نږدې **۷۵**٪ افغانانو ته د موبايل د استعمال زمينه برابره شوې ده. همدارنګه تر يوه ميليارد ډالرو ډېره خصوصي پانګه د ټليفون د شرکتونو له خوا په افغانستان کې اچول شوې ده. د ټليفون هغه دوه شرکتونه چې په لومړي ځل يې په کار پيل وکړ، د هر يوه شرکت بيه تر ۲۰۰ ميليونو ډالرو لوړه ده او هر کال د افغانستان د مخابراتو وزارت د دې شرکتونو د ماليې له لارې ۱۰۰ ميليونه ډالر عايد لاس ته راوړي.

د افغانستان په نامناسبو شرايطو کې ډېرو خلکو داسې فکر کاوه، چې دلته به کومه خاصه پانګونه ونه شي، کړی مګر دا چې مونږ د پانګونې د جلب او جذب منابع پيدا کړې، يو دليل يې په نړيوال بازار باندې زمونږ پوهه وه. په لومړي سر کې د دولت څو لوړ پوړي چارواکي له بهرنيو شرکتونو سره راغلل او

په هېواد کې يې د شل زرو لاينونو ټليفونونو د فعالولو لپاره شل تر دېرش ميليونو ډالرو پورې غوښتنه کوله، دوی ويل چې له نړيوالو مرستو څخه بايد دغه رقم ترلاسه کړي، خو دا چې مونږ ته د ټليفون د نړيوال بازار حالت ښه معلوم و په دې پوهېدو، چې ټليفون په اوس وخت کې د دولت د مصرف نه، بلکې د عايد منبع ده. دې کمپنيو ته مونږ په ټينګه وويل چې زمونږ په جګړه ځپلې خېرې مه غولېږئ، مونږ د ټليفون په نړيوال بازار باندې پوه يو او مونږ ته د يوه چا تر ناروا شخصي ګټو د خپل هېواد روا ملي ګټې ډېرې مهمې دي او دا مو ورته څرګنده کړه، چې که شخصي ګټې غواړې نو بازار ته دې ولاړ شي. دولت د شخصي ګټو ځای نه بلکې د ملي ګټو د تأمين او تعين ځای دی.

تر يوه اوږده بحث وروسته مو پرېکړه وکړه، چې بايد يو څرګند قانوني چوکاټ جوړ کړو، چې په نتيجه کې يې دوو خصوصي شرکتونو ته لايسنسونه ورکول کېدل او درې کاله وروسته دوو نورو شرکتونو ته د لايسنس ورکولو فيصله وشوه.

دا چې په لومړي سر کې يوازې دوو شرکتونو ته اجازه ورکړل شوه دليل يې دا و، چې دا وخت د بازار شرايط څرګند نه و او څوک نه پوهېدل، چې افغانان به د دې وس ولري چې په ميليونونو موبايل ټليفونونه واخلي.

د دې تر څنګ د هېواد په امنيتي حالت هم نړيوال ډېر ډاډمن نه وو، نو لومړيو دوو شرکتونو خطر هم ومنلو او د دې په بدل کې يې د ډېرې ګټې توقع هم درلوده او هم يې استدلال کاوه، چې دوی به د خطر منلو تر څنګ بيا هم درې کاله وروسته له قوي شرکتونو سره د سيالۍ توان پيدا کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څرنګه چې د دې بهیر تخنیکي برخه پېچلې وه، نو انتقالي اداري د انګلستان له دولت څخه غوښتنه وکړه چې ورته یو پیاوړی تخنیکي ټیم ورکړي، چې له یوې خوا تخنیکي شرایط په سمه توګه وسنجوي او له بلې پلوه کمپنیو ته د تخنیکي شرایطو چوکاټ هم وړاندې کړي. د دې لپاره چې په دې پروسه کې هم نړیوال او هم ملي اعتبار موجود وي او په شفافه توګه تر سره شي، نو کابینې پرېکړه وکړه چې د انتقالي ادارې اراکین به د قرارداد تر اعلان پورې هېڅ ډول رول نه لري، ځکه چې د تخنیکي ارزونې ټیم باید په بشپړ اختیار پر مخ ولاړ شي.

د انتقالي ادارې د کابینې غړي یوازې په هغه ورځ هغه مجلس ته له نورو مېلمنو سره یو ځای لاړل، چې د تخنیکي ارزونې ټیم بر رسي خلاصه کړې وه، شرکتونه له تخنیکي لحاظه طبقه بندي شوي وو او مالي وړاندیزونه چې په یوه کاغذ کې په سري توګه لیکل شوي وو، د خلکو حضور ته وړاندې کېدل.

انتقالي ادارې د امریکا له حکومت څخه غوښتنه وکړه، چې له امریکا څخه په بهر کې د پانګونې تضمین کوونکې ځانګړې مؤسسې (OPIC) ته هدایت وکړي، چې خپل امکانات افغانستان ته ورکړي، ځکه د امریکا د دولت ځینې لوړپوړي مامورین په دې فکر وو، چې د بهرنۍ پانګونې لپاره د افغانستان شرایط نامساعد دي او دې مؤسسې ته به زیاتې ستونزې پېښې شي. له همدې امله یې د افغان حکومت دا غوښتنه و نه منله، خو په لومړۍ غونډه کې بیا ما د افغان ولسمشر حامد کرزي په اجازه د امریکا له ولسمشر ښاغلي بش څخه همدا غوښتنه تکرار کړه او بش زما غوښتنه و منله.

کله چې یادې شوې مؤسسې له یوه میلیارد ډالرو څخه د زیاتې بهرنۍ پانګې ګارنټي ورکړه، نو ډېر لږ تاوان یې وکړ او په دې سره د هغو پانګوالو مؤسسو وېره بې ځایه ثابته شوه چې ګومان یې کاوه، چې د دوی پانګه به له خطر سره مخ شي. په افغانستان کې د همدې بریالۍ تجربې پر اساس نومورې مؤسسې پنځو نورو جګړه ځپلو هېوادونو ته دا ډول ګارنټي ورکړه.

په تخنیکي لحاظ دوه کمپنۍ برابرې وې، خو له مالي پلوه یوه شرکت یوازې یو نیم میلیون ډالر دولت ته وړاندې کړل او د روشن کمپنۍ چې د قرارداد سیالي یې وګټله، پنځه میلیونه ډالر افغان دولت ته وړاندې کړل، نو ځکه یې له مالي لحاظه عمومي نومرې ډېرې شوې، د قرارداد د سیالۍ تر ګټلو وروسته روشن کمپنۍ غوښتل چې دوی ته دې د مالیې او ګمرکونو په برخه کې ځانګړي امتیازات ورکړل شي، مګر دا چې دولت فکر کاوه چې زیات افغانان به د موبایل ټلیفونونو په اخیستلو دا شرکت ګټندوی کړي، نو دا وړاندیز یې و نه مانه او په څرګنده یې ورته وویل چې په داسې امتیازاتو ورکولو کې موږ ډېر عاید له لاسه ورکوو او که چېرې تاسې په دې ټینګار کوئ، موږ به له لومړني شرکت سره چې یو نیم میلیون ډالر یې وړاندیز کړي وو مذاکرات پیل کړو. خو څلور میاشتې وروسته روشن کمپنۍ ته څرګنده شوه، چې د موبایل د پلور بازار تود دی او د دوی دا تصور چې ډېر لږ خلک به موبایل ټلیفون و پېري ناسم وخوت.

افغان بیسیم ټلیفوني شرکت ته د استاد رباني، طالبانو او انتقالي ادارې پر مهال ټولو حکومتونو د فعالیت اجازه ورکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه او دې شرکت په دې برخه کې پانګونه هم کړې وه. له دې شرکت سره هم دولت هر اړخيز بحث پيل کړ او هغه شرايط يې پرې ومنل چې د روشن مخابراتي شرکت منلي وو، مګر يوازې په همدومره توپير چې پخوا دې شرکت ته د جواز ورکولو په اړه بې له مناقصې په دې شرط پرېکړه شوې وه، چې د دې کمپنۍ په سلو کې شل برخه به د دولت وي.

په افغانستان کې د مخابراتي بهير پراختيا ته وده ورکول د دولت د بريااليتوب مثال دی او د ناقصو تېلو واردول يې د ناکامۍ مثال دی. دا چې په لومړي سر کې د مخابراتي بهير د ودې اصول د ملي ګټو پر بنياد کېښودل شول، ټول ملت ته يې ګټه ورسېده، خو دا چې د بې کيفيته تېلو په مورد کې ناسم او د ملي ګټو ضد اصول وضعه شول، نو ټول ملت ته يې سخت زيانونه واړول.

د يوه دولت اصولي او قانوني کردار د هغه دولت او هېواد مثبت شهرت ته وده ورکوي او د دې لامل ګرځي، چې پانګه توليد او فعاله شي. که چېرې په افغانستان کې شته پانګه فعاله شي نو له يوې خوا د افغانانو تخنيکي ظرفيت لوړوي او له بلې خوا په زرګونو خلکو ته کاري زمينې برابروي. د مخابراتو او معلوماتي ټيکنالوژۍ په برخه کې اوس زياتره زموږ افغان خويندې او وروڼه په کار بوخت دي او په لږ وخت کې يې ثابته کړه چې دوی په تخنيکي وسيلو ځانونه پوهولی شي، مګر هر کله که ناقص قوانين د شخصي ګټو لپاره د ملي ګټو پر ضد وضعه کېږي، نو په هغه صورت کې نه يوازې پانګه وده نه کوي بلکې ملت ته هم ډېره ستره او مرګونې ضربه ورکوي.

که چېرې د بې کيفيته تېلو د ورود له امله د افغان ولس روغتيايي ستونزې ووينو، نو په راتلونکو د پرشو کلونو کې به يې تاوان تر لسګونو ميليونو ډالرو واوړي.

دا چې د ناسمو پاليسيو تطبيق ملت ته صدمه رسوي، نو ځکه د پاليسۍ جوړولو کار يوازې د دولت دنده نه، بلکې د ټول ملت دنده وي. که چېرې دولت سمه پاليسي يا وضعه کولی نه شي او يا يې په تطبيق کې پاتې راځي، نو په حقيقت کې د خپل ولس او نړۍ پر وړاندې يو ناکام دولت ګڼل کېږي.

د دولت بريالۍ پاليسي دولت ته هغه عوايد په لاس ورکوي، چې دولت ترې د ملي لګښتونو پر مهال ګټه اخلي او هغه کارونه پرې ترسره کوي، چې د ملي ګټو د تأمين لپاره حياتي ارزښت ولري. د ساري په ډول، د معلولينو، کونډو او يتيمانو، تقاعديانو او نورو بېوزلو خلکو د ساتنې لپاره د ځينو لګښتونو تر سره کول د دولت هغه فريضه ده، چې د اسلامي عدالت او ټولنيزو تړونونو پر اساس يې بايد تر سره کړي.

که چېرې د دولت عوايد کال پر کال زيات نه شي، نو د ټولنې بې وزلي پاړکي لا بې وزلي کېږي او دولت هغه مهال د ټولنيزو ژمنو په تر سره کولو کې پاتې راځي، چې عوايد په سمه توګه سمبال نه کړی شي. د تېلو او ټليفون سمبالښت يو ډول کار نه دی، هر يو يې د ځانګړو قواعدو او اصولو وضع کول غواړي، چې په ځينو شرايطو کې به د دولت نېغ په نېغه رول اخيستو ته اړتياوې او په ځينو وختونو کې به يوازې دولت طرحه جوړوي او يا به يې تطبيقوي، مګر دا بايد څرګنده وي چې يو اصولي بازار بې د اصولو او قوانينو له تطبيق څخه سم فعاليت نه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولی. د ازاد بازار معنی دا نه ده چې قوانین تر پښو لاندې او مافیایي حرکتونو ته میدان خالي شي.

په اوسنیو شرایطو کې د دولت د مشروعیت معنی دا ده، چې دولت باید د ولس لپاره ځینې کلیدي خدمتونه تر سره کړي او که چېرې په هره برخه کې دولت د کلیدي خدماتو په تر سره کولو بریالی نه شي، نو هغه دولت ناکام دولت شمېرل کېږي او د ناکامۍ په پام کې نیولو سره یې مشروعیت هم کمېږي.

که په اصولي توګه په خپل ولس کې نننی منفي لیدلوري ته ځیر شو، نو څو ټکي مو په لومړي سر کې مخې ته راځي:

[illegible] له اوسني دولت څخه د ولس توقع دا وه چې د ناروا زور او قوت د استعمال دوره به پای ته ورسوي او تر دې وروسته به د دوی سرونه، مال، ناموس او... له هر ډول خطر څخه په امان وي او دوی به په ازادانه توګه کولی شي، چې د هېواد له یوه ګوټ څخه بل ته په ډېره اسانۍ سفر وکړي او همدا راز به د وطنوالو په حیث د برابرو حقونو خاوندان شي، مګر له بده مرغه نن ټول ولس ویني، چې تر پخوا زیاته وضعه په خرابېدو ده. نه د چا ناموس په امن دی او نه مال، د هېواد په ځینو سیمو کې پر اته کلنو نجونو جنسي تېری کېږي، خو تېري کوونکي او قاتلین تر نیولو وروسته بیا د رییس جمهور په امر خوشې کېږي، نو په داسې وخت کې به څرنګه څوک باور وکړي، نن ورځ یوازې زموږ خوېندې نه دي چې دا راز تېري زغمي، بلکې د نورو غلو په ګډون ځینې پولیس هم پر ولس باندې ډول ډول تېري کوي. په پولیسو باندې د امریکا دولت شپږ میلیارده ډالر ولګول، خو د دولت د بې غورۍ له امله د تېر کال د سرطان تر میاشتې پورې د پولیسو یو ټولی هم د امریکا د تفتیش د اداري د رپورټ له

مخې حتی د خپلو د ندو د پېژندو تر مرحلې هم نه و رسېدلی. په همدې حال کې څو زره تعلیم یافته پولیس افسران د بېلابېلو ناسمو دلایلو له مخې احتیاط ته سوق او پر کورونو کېنول شول. همدا ډول تر سلو زرو زیات تعلیم یافته افسران تنقیص او اوس په ښارونو کې لاسي کراچۍ چلوي، مګر په سلګونو نور غیر مسلکي کسان د پولیسو او سرحدي قواوو په عمده چوکیو کې مقرر شوي دي.

ډېر خلک په دې باور دي چې د پولیسو د قوماندانۍ په چوکیو باندې نرخ ایښودل شوی او بې له پیسو ورکولو څوک نه شي کولای د قوماندانۍ څوکۍ تر لاسه کړي. د امریکا د تفتیش اداري د رپورټ له مخې لا تر اوسه د پولیسو سم تعداد معلوم نه دی، ډېرو کارکوونکو ته په وخت معاش نه رسېږي او اداري فساد لکه د سرطان مرض د ځینو پولیسو تر منځ په تېزۍ د خورېدو په حال کې دی.

کله چې خبره تر دې بریده رسېدلې، نو څه فکر کوئ چې ایا د افغانستان بې دفاع ولس به په داسې ځینو پولیسو د خپل ناموس، سر او مال د ساتنې باور وکړي؟ دا پوښتنه دا پوښتنه یوه شپه کابل ښاریانو د یوه سیمه ییز ټلویزیون له لارې ځواب کړه. په کابل ښار کې لیوني سپي ډېر شوي وو، ښاروالۍ غوښتل چې سپي له منځه یوسي، خلکو ټلویزیون ته ټلیفون وکړ، چې د خدای په پار سپي ونه وژنئ، ځکه چې د دوی ناموس، سر او مالونه په خطر کې دي، خلکو ادعا کوله چې د شپې له خوا د کابل ځینې پولیس د خلکو پر ناموسونو تجاوز کوي، د خلکو مالونه غلا کوي خو د لېونو سپیو له ډاره دوی په ښار کې د ګرځېدو زړه نه ښه کوي او که چېرې سپي ووژل شول د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی محافظت به بیا ډېر مشکل شي.

کله چې ځینې پولیس خپل رسمي لباس غلو ته په پور ورکوي او یا دا چې په رڼا ورځ په خپله غلا ته بډې وهي، نو ایا په نظام کې داسې څوک شته چې ویښ وي او د ولس د ناموس او ژوند د مصئون ساتلو مسؤولیت پر غاړه واخلي؟

د عبدالرحمن خان د سلطنت په دوره کې د جلال اباد-تورخم پر لویه لاره یوې قافلې خپل مالونه یوه کلي ته نږدې ښکته کړل او ویده شول، غلو د ویدو سوداګرو مالونه پټ کړل او په تروږمۍ کې ورک شول. سهار چې سوداګر له خوبه ویښ شول، نو په بیړه یې ځانونه د امیر دربار ته ورسول. امیر ورته وویل: ایا تاسې نه پوهېدئ، چې د هغه کلي خلک له څېرمې غله دي او تاسې بیا هلته ویده شوئ؟. سوداګرو ورته وویل موږ فکر کاوه، چې د امیر د هېواد په قلمرو کې امنیت ټینګ دی، نو که موږ ویده شو امیر خو به ویښ وي. امیر ورته په ځیر وکتل او ویې ویل: "تاسې اوس ولاړ شئ زه به یوه اونۍ وروسته ستاسې مالونه په بشپړه توګه درته تسلیم کړم." غلو غلا کړې وه، خو د امیر د دبدبې او هیبت له امله یې اندې نه وو تقسیم کړي، کله چې کلي ته عسکر ورسېدل غله څرګند او مالونه یې ترې یووړل، لومړی یې سوداګرو ته خپل مالونه ورکړل او بیا یې غله قاضي ته وسپارل.

دا چې د هغه مهال امیر په نشت وسایلو داسې کولی شول، نو څرګنده ده چې افغان ولس په خپله د بې نظمۍ طرفدار نه دی هر وخت چې د دولت مشرانو د نظام د جوړولو اصول تعقیب کړي ولس یې خدمت ته حاضر شوی او ملاتړ یې ورسره کړی دی.

اوس چې په افغانستان کې امنیتي وضعیت خراب دی ډېر دولتي چارواکي د دې پړه د وسله والو مخالفینو پر غاړه اچوي، خو حقیقت دا نه دی چې وضعه یوازې هغوی خرابه کړې، بلکې وضعه د دولت بې غورۍ او بې کفایتۍ هم خرابه کړې ده. په یو هېواد کې چې د مجازاتو او مکافاتو روش نه وي، نو هلته به څرنګه څوک د اصولو په پلي کېدو باور ولري.

کله چې یو والي په ولایت کې ناکام شي، له هغه ځایه راوستل شي او په مرکز کې وزیر مقرر شي او که وزیر ناکام شي، نو هغه بیا کوم بهرني هېواد ته د سفیر په توګه واستول شي، ایا د افغانستان په شاوخوا دېرش میلیونو خلکو کې پنځه زره صادق او کار فهم خلک نه پیدا کېږي، چې په مرکز او ولایتونو کې ټولې کلیدي څوکۍ د څو محدودو کسانو په لاس کې دي او په دې ادلون بدلون کې بیا هم اقتدار له همدغو کسانو سره پاتې دی.

که چېرې امنیت د دولت له اصلي وجايبو څخه وشمېرو، نو نن ورځ د افغانستان د خلکو اجماع پر همدې ده چې دولت په خپله دې دنده کې پاتې راغلی او ناکام دی، خو تر دې هم د خواشینۍ خبره دا ده، چې د وضعې د ښه کېدو امید نور د ولس په زړه کې په مړ کېدو دی او فکر کوي چې د دې دولت په موجودیت کې حالات د تباهۍ او بربادۍ پر لور روان دي. په دې کې شک نشته چې د ځینو ګاونډیو هېوادونو له خوا بل شوي اور ته پکې وهل کېږي او دلته لاسوهنه کوي، مګر دا هم د هېرولو نه ده چې فاسد قوماندانان، غله والیان او بډې خواره قاضیان زموږ د ګاونډیو هېوادونو له خوا نه دي ټاکل شوي، بلکې موجوده دولت په دندو ګومارلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

1À ولس ويني چې قراردادیان ښکاره ناري وهي چې د قرارداد د اخيستو پر سر د دولت لوړ پوړو چارواکو ته فيصدي ورکوي او له ولسوالۍ نيولې تر وزارت پورې د رشوت اخيستو جريان هم په ډاګه دی، نو

په داسې حال کې به خلک څنګه په دې ډاډمن شي، چې ايا اوسني دولتداران په رښتيا د کوم نظام د جوړولو هيله او اراده لري.

1È يوه برخه خلک داسې منفي ليدلوری لري، چې دولت د يوه قوي اقتصاد د جوړولو لپاره کومه ځانګړې او عملي طرحه نه لري، په همدې ترڅ کې د بې کيفيته تيلو د راوارد ولو مثال بايد دا هم څرګنده کړې وي، چې دولت د شخصي ګټو مرکز ګرځېدلی او په ډېرو برخو کې يې د ناوړو مصلحتونو په نظر کې نيولو سره ملي ګټې تر پښو لاندې کړې دي. د افغانستان د اوسني نفوس زياته برخه ځوانان تشکيلوي، چې عمرونه يې له پنځه د برشو کلونو ټيټ دي او لا هم د ځوانانو شمېره مخ پر زياتېدو ده، مګر د دغو ځوانانو تر منځ د بې کارۍ سلنه له ځلوېښتو نيولې تر شپږځلوېښتو رسېږي. که چېرې د دې ستونزې مخه ونه نيول شي او يوه بنسټيزه اقتصادي طرحه رامنځته نه شي، نو يوازې همدغه بې کاري د دې لپاره بس ده چې په ټول هېواد کې امنيت درهم برهم کړي.

ما دوه کاله مخکې د ايريا په نامه د يوې خيريه ټولنې، چې د افغانستان ډېره ستره سروې يې کړې وه له څلورو تنو مسؤولينو سره وليدل. زما يوه پوښتنه دا وه چې د افغانستان په سوېل کې د طالب تعريف څه دی؟. څلور واړو بې له ځنډه ځواب راکړ چې (بېکاري). د دې خبرې معنی دا ده، چې بل کوم بارز علت نشته

بلکې بېکاري ده چې د ټولې بدبختۍ سرچينه ګڼل کېدی شي او په اوس وخت کې بې امني هم د پيسو پيدا کولو په يوې سترې منبع بدله شوې ده. موږ پوهېږو، چې زموږ په معلولو او په نشه يي توکو معتادو ځوانانو سوداګري روانه ده او پر ژوندانه باندې يې قيمتونه ايښودل شوي دي. تاسې به له ډېرو رسنيو څخه دا رپوټونه اورېدلي وي، چې نن دلته يوه کورنۍ په دوو سوو ډالرو خپل ماشوم پلوري او سبا هلته يوه کورنۍ د نر ماشوم په نيمايي بيه ماشومه نجلۍ پلوري، چې د پاتې کورنۍ ژوند پرې وژغوري، مګر په همدې حالت کې هم ځينې کسان چې د بن تر پرېکړې وړاندې يې يوازې لس زره ډالره شتمني درلوده، نن ورځ د هېواد په دننه او له هېواده بهر په لسګونو ميليونه ډالر او جايدادونه لري. د ښار اوازې وايي، چې ځينو اشخاصو ته په ځينو بانکونو کې بې له يوه قيران شتمنۍ څخه د اسهامو لويه برخه ورکول شوې او دا ځکه چې دا اشخاص يا د لوړ پوړو چارواکو ورونه دي او يا يې خپلوان. همدا راز خصوصي بانکونه د دې لپاره جوړ شوي وو، چې افغان متشبثينو ته د پانګې ورکولو زمينې پيدا کړي، خو د دې برعکس ځينو خصوصي بانکونو چې د افغانانو پس انداز حسابونه پکې پراته دي، په همدې پيسو باندې يې په دوبۍ کې د تعميراتو کارونه پيل کړي او همدا دليل دی چې ځينو بانکونو د اوسني نړيوال مالي بحران له کبله ستر زيانونه ليدلي، چې تاثير به يې د بې کيفيته تېلو د زيانونو په څېر زموږ خوارو خلکو ته ور ورسېږي.

د اصولو د نه پلي کولو يو بل مثال دا دی، چې ما ته د يوه دولتي بانک لوړ پوړي چارواکي وويل: "يوه ورځ د دولت يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوړپوړی زورواک له خپل ورور سره راغی او د بانک له مسؤولینو څخه یې د څو میلیونو ډالرو د پور غوښتنه وکړه. د بانک مسؤولینو ورته وویل، چې د دې پور په بدل کې به ستاسو تضمین څه وي. زورواک په تمکین او اطمینان وویل: زما څوکۍ او زموږ فامیلي اثر رسوخ. کله چې د دولت دا ستره څوکۍ زما په لاس کې وي، نو ته څوک یې چې له ما څخه تضمین غواړې! "د بانکي اصولو پر بنسټ بانکي پور بې له مناسب تضمین څخه نه ورکول کېږي، مګر د اوسني دولت زورواکان یې د څوکۍ په زور تر لاسه کوي.

د افغانستان د مرکزي بانک یوه عمده دنده دا ده، چې خصوصي بانکونه وڅاري او دا یقیني کړي چې یاد شوي بانکونه هغو خلکو ته پور ورکوي، چې د پور اخیستو شرایط یې پوره کړي وي او دا خبره څرګنده وي چې پور اخیستونکي د پور د ادا کولو امکانات لري، مګر د دې برعکس د یوه بل بانک کارکوونکو راته وویل چې د مرکزي بانک یو لوړ رتبه مامور ځینو خصوصي بانکونو ته ټلیفونونه کول او په ناروا ډول یې غوښتنه ځنې کوله چې ځینو هغو اشخاصو ته دې ستر پورونه ورکول شي چې هغوی د پورونو شرایط هم نه پوره کول.

په یوه هېواد کې اقتصاد هغه وخت وده کوي، چې د مقرراتو میدان هوار او شفاف وي او هر متشبث وکړی شي چې په ټولو اساساتو باندې په یقین سره خپله مفکوره پلې کولی شي او له همدې لارې خپل ځان او هېواد ته ګټه ورسوي، مګر اوسمهال د دولت د بې کفایتۍ او فساد له امله دا میدان په بشپړه توګه ناهموار او نامساعد دی. ولس له لوږې مري او د ګوتو په شمېر خلکو ته د دې زمینه برابره ده، چې په ناقانونه توګه ستري

پانګې تر لاسه کړي او هر چېرې چې پانګه وويني نو په هماغه ساحه باندې خپلې منګولې ښخې کړي او تر انحصار لاندې یې راولي. د دغو ناوړه اعمالو څخه په بیا-بیا نړیوالو او کورنیو مطبوعاتو پرده پورته کړه او تېرکال د نړیوال شفافیت د جوړښت مؤسسې، چې هرکال د رایو تر اخیستو وروسته د نړۍ د هېوادونو په اړه د اداري فساد سروې خپروي او په دې سروې کې هېوادونه طبقه بندي کوي. په ۲۰۰۸ میلادي کال کې د دغې مؤسسې د خپرې شوې سروې په اساس افغانستان د نړۍ په پنځو ډېرو بدنامو هېوادونو کې یو و او د شمېرې د ترتیب له مخې پنځم هېواد ښودل شوی و، مګر د همدې مؤسسې د ۲۰۰۵ میلادي کال په سروې کې افغانستان ۱۱۴م هېواد و، چې د اداري فساد کچه په کې متوسطه ښودل شوې وه او تر ډېرش کلنې جګړې وروسته د اداري چوکاټ په لحاظ په ډېر بد حالت کې نه و، مګر سږکال افغانستان د اداري فساد د ډېرښت له کبله ۱۷۲ هېواد دی، چې دا زموږ د بېوزله ولس توقع نه وه.

اداري فساد یوې نامشروع مالیې ته ورته دی، هر څومره چې فساد زیاتېږي په هماغه اندازه ورسره نامشروع مالیه هم زیاتېږي او دا چاره عامو خلکو ته سختې ستونزې راولاړوي. ښايي پوښتنه پیدا شي چې نامشروع مالیه کومې مالیې ته وایي؟ ځواب یې دا دی چې څه موده وړاندې په کابل کې یوې کورنۍ تر خپل منځ د جایداد د وېش ترکه جوړوله، د کورنۍ مشر چې عمر یې اتیا کالو ته رسېده له قاضي څخه وغوښتل، چې خپل ورور ته د هغه برخه جایداد چې هېڅ لانجه په کې نه وه تسلیم کړي. قاضي صاحب له دغې کورنۍ څخه د اتو زرو امریکایي ډالرو نامشروع مالیه غوښته. کورنۍ ورته وویل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کوم دليل دوی اړ دي، چې قاضي ته اته زره ډالر ورکړي، خو قاضي دواړه پښې په يوه موزه کې کړې او تر هغه يې د جايداد ترکه ورنه کړه، چې تر څو يې اته زره ډالر جيب ته نه کړل. دا پيسې چې د قاضي جيب ته ولاړې د يوې افغانۍ په اندازه يې هم د دولت په حساب کې جمع نه کړی شوې، اما له بېوزله ملت څخه دا يوه ډېره لوړه ناروا ماليه ده چې واخيستل شوه.

د اسلام په مبارک دين کې شخصي جايداد مصئون دی. د امير عبدالرحمن خان د سلطنت د کونړ ولايت د محکمې اسناد ما د يوې علمي څېړنې په موخه مطالعه کړي او له هغو اسنادو څخه دا په ډاګه کېږي، چې هغه وخت هندو افغانانو په مسلمانانو خپل جايدادونه يا پلورلي او يا يې ترې اخيستي دي. همدا راز نورو اقوامو هم يو پر بل باندې جايدادونه په ازادانه توګه بې د کومې نامشروع ماليې له ورکړې پلورلي دي، د داؤدخان د حکومت تر رنګېدو پورې د خلکو جايدادونه نسبتاً مصئون وو، مګر د ثور تر کودتا وروسته په هېواد کې داسې ګډوډي رامنځته شوه، چې د ډېرو افغانانو جايدادونه يا په جعلي ډول وپلورل شول او يا په زور غصب شول، چې نن ورځ ډېر جايدادونه تر پوښتنې لاندې دي. د اوسني دولت د ښار جوړونې د وزير په وينا په لسګونو زرو جريبه دولتي ځمکې د ځينو کسانو له خوا په زور نيول کېږي او په لوړه بيه په دغه خوار ولس باندې پلورل کېږي او د هرې ورځې په تېرېدو دا بهير پياوړی کېږي. ډېر لږ افغانان باوري دي، چې جايداد يې مصئون دی او دوی پرې پانګونه کولی شي.

د خلکو له فعال ګډون او د قانون له موجوديت څخه علاوه د خلکو د جايداد د مصئونيت تضمين نه شي کېدی. په کابل ښار

کې په ميليونونو خلک د غوره قوانينو د نشتوالي له کبله په غير قانوني ډول ژوند کوي، ځکه چې يو شمېر سيمې لکه وزير اکبر خان مېنه، دريمه او څلورمه کارته او داسې نورې د ښاروالۍ د نقشې له مخې جوړې دي، مګر ډېری داسې سيمې هم شته چې د ښاروالۍ د پلان له مخې نه دي جوړې شوي او د ژوند تېرولو ډېر لږ امکانات هم ورته برابر نه دي.

که په ښاروالۍ کې کاري کفايت وای، نو په عاجله توګه به يې د نورو ځمکو د نقشه کولو کارونه تمام کړي وای او د قانوني جايدادونو د توزيع پروسه به يې د دې لپاره هم چټکه کړې وای، چې بېرته راستنېدونکو کډوالو په داسې جايدادونو باندې پانګونه کړې وای، چې شرعي او قانوني محفوظ حيثيت يې درلود او په اسانۍ سره يې ملکيت تثبيتېدلی شوای.

ښاروالۍ بايد د ښار د هغو برخو په باب چې له لسيزو را په دېخوا په کې خلک ژوند کوي مناسب اقدام کړی وای، چې د هغوی جايدادونو قانوني بڼه غوره کړې وای. د داسې کشالو د هواري لپاره په ځينو هېوادونو کې ډېرې اغېزمنې لارې رامنځته شوي، چې له هغو تجربو څخه هم ګټه اخيستل کېدی شي. لکه د جاپان د نګويا ښاروالي چې داسې مسايل يې په بريالیتوب سره حل کړي دي او په خپله د کابل ښار اوسېدونکو هم د دې لانجو د هواري لپاره غوره ورانديزونه کړي، چې د غور وړ دي او د اوسېدونکو، ښاروالۍ او نورو دولتي دوايرو تر منځ په تفاهم په کاميابۍ سره حل کېدی شي. مګر د کابل ښاروالي د بې کفايتۍ او فساد په داسې تيارو کې ډوبه ده چې نوره ترې د خلکو هيله پرې شوې او دا ښاروالي د ستونزو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هواري کومه ګټوره لاره نه لري.

له همدې کبله ښاروالۍ ته اوس خلکو د چوروالۍ لقب ورکړی دی. دا چې عامه وجدان چور او چپاول نه مني، ځکه د زورواکو له خوا تالا شوي شېرپور ته چورپور وايي او دا ډېره حقيقي نومونه ده، ځکه شېرپور رښتيا هم د مفسدو دولتدارانو د لوړپوړو مامورينو له خوا چور شوی دی، د دولت اراکينو دا قيمتي ځمکه په څو چنده ارزانه بيه واخيسته او بيا يې يوه اونۍ وروسته پنځه بېسوېي نمره په ۱۲۰ زرو امريکايي ډالرو وپلورله. په وزير اکبرخان مېنه او شيرپور کې په لسګونو داسې دلالان شته، چې پېرودونکي ته په لږه شېبه کې د ځمکې بيه څو چنده لوړه ښيي او کله چې همدا دلالان محاکمو ته ولاړ شي، نو د ځمکې قيمت څو چنده ټيټ ښيي چې په پايله کې يې د دولت ماليه ټيټه او ګټه يې د څو زورواکو جيبونو ته ولاړه شي.

که داسې عواملو ته له هره پلوه نظر واچوو، بيا هم همدې يوې پايلې ته رسېږو، چې له دولت سره د ولس د هوسا کولو لپاره کومه څرګنده طرحه او پلان نشته، بلکې برعکس له دولت څخه د شخصي او تنظيمي ګټو مورچه جوړه شوې او د دې منفي وضعې بدې اغېزې په ځانګړي ډول په ځوان نسل باندې تر نورو ډېرې ښکاره او جوتې دي، ځکه دولت د اصولو پر اساس نه دی ولاړ او کارکوونکي يې د پوهې او پرهېزګارۍ پر بنسټ نه دي مقرر شوي، بلکې پر ناروا لارو راغلي او د په کارپوه ځوانانو د رشد او پرمختګ مخه يې ډب کړې ده.

همدې ويجاړوونکي وضعيت ملي يووالي ته صدمه رسولې، ځکه د بن د پروسې په پيل کې ټول خلک په دې باور وو، چې په ولس کې لا هم د ملي يووالي روحيه پياوړې ده،

بېلابېل قومونه تر خپله منځه خپلوي کوي، يوله بله سره په ولسي مسايلو کې همکاري کوي او هېواد تر دېرش کلنې جګړې وروسته د يووالي په لور روان شوی دی، مګر له بده مرغه د څو مغرضو اشخاصو د شخصي ګټو لپاره يو ځل بيا په ټول ولس د نهيلۍ څپه خپره شوې، په قومونو سياسي سوداګري روانه ده او د ځوانو هلکانو او نجونو احساسات پارول کېږي، چې د خپلې خاورې نور اوسېدونکي پردي وبولي، د هغوی افتخارات تر خاورو لاندې کړي او ځانونه تر نورو لوړ وګڼي. څو پېړۍ وړاندې موږ دې نتيجې ته رسېدلي وو، چې که زه وايم چې زه يم او ته وايې چې ته يې، نه به زه يم نه به ته يې او که ته وايې چې ته يې او زه وايم چې ته يې، هم به زه يم هم به ته يې.

که څه هم په دغه ناوړه وضعه کې د ولس د راښکېلېدو لپاره نور ډېر عوامل هم پيدا شوي دي، خو اصلي ستونزه په سرچينه کې ده. د دولت کابينه د سرچينې په توګه په دغه فساد ککړه ده، ځکه د کابينې تر منځ په هغو اخلاقي اصولو او ښو قوانينو باندې اجماع نشته چې له مخې يې د دولت هر يو مامور د ټول ولس پر وړاندې ځان يو ډول مسؤول وبولي. د دولت يو شمېر لوړ رتبه اراکين په بشپړه بې عدالتۍ ټولې څوکۍ خپلې کورنۍ، قبيلې او قام ته ورکوي او که چېرې په يوه هېواد کې اداري جوړښتونه په دې ډول وي، نو هلته به څنګه خلک اعتبار وکړي چې موږ يو موټی ملت يوو.

د افغانستان خلک ټول د ترخو حقايقو په بنياد يوې منفي اجماع ته رسېدلي دي، ځکه د کرزي صاحب تر انتخابېدو وروسته ټولو د ده د برياليتوب هيله درلوده او فکر يې کاوه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کرزی باید پوه وي چې دی په سیالانو کې ولس بریالی کړی، نو باید و پوهېږي چې ولس رېښه او دولت ونه ده. که رېښه مضبوطه وي ونه به استواره وي او بیا به په اسانۍ سره د ونې د شاخ برۍ کار تر سره شي.

مطلب دا چې جګړه ځپلي ولس بنسټیز اصلاحات غوښتل، خو له بده مرغه د دې برعکس دولت اصلاح شوې برخې هم په فساد ولړلې او کړې توره یې هم په خاورو ومنډله.

دې چارې نه یوازې زموږ ولس، بلکې زموږ نړیوال ملګري هم مایوس کړي او هغوی اوس فکر کوي چې افغانستان د جوړېدو نه دی. په نړیواله کچه د افغانستان دولت نن یو ځل بیا د ډېر ټیټ حیثیت څښتن دی. په هر نړیوال اخبار کې د افغانستان دولت د یوه کمزوري، غله او فاسد رژیم په نامه یادېږي. زموږ د ولس منفي لیډلوری نړۍ ته انتقال شوی او د نړۍ ډېر ستر دولتونه هم اوس فکر کوي، چې اوضاع له حده وتلې، خطرناکه او خرابه ده.

د ولس منفي لیډلوری د ستونزو د تشخیص لپاره لازمي دی، مګر د ناخوالو پر وړاندې یوازې د منفي لیډلوري په درلودو هم کومه بریالۍ پایله نه تر لاسه کېږي، ځکه د مرض تر تشخیص وروسته فوراً دارو په کار دي، یعنې د ستونزو تر پیدا کېدو وروسته د حل لپاره د ټول هېواد په کچه اوس یوې مثبتې ملي اجماع ته ضرورت دی، چې را منځته شي او د ستونزو هواري ته په شریکه د حل لارې چارې ومومي. نو ځکه لازمه ده چې په راتلونکي فصل کې د مثبتې ملي اجماع د منځته راتګ پر لارو چارو بحث وکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دویم فصل:

د مثبتې ملي اجماع په لور

موږ اوس یوې داسې دوه لارې ته رسېدلي یوو چې پوره ښکاره ده، یوه لاره د ځانځانۍ، شخصي ګټو او د ملت د نهیلیو خوا ته تللې، چې د ګوټو په شمېر خلک په کې د میلیاردونو ډالرو خاوندان کېږي او پاتې شا و خوا دېرش میلیونه ولس په کې په لوږه، تنده، فقر او بې امنۍ کې شپې سبا کوي. له بلې خوا به د افغانستان ګاونډیان له دې هېواده یو ځل بیا د بزکشۍ میدان جوړ کړي او زموږ دولت به په کې د نندارچي په حیث د خیر پر غونډۍ ناست وي، چې په داسې کېدو به افغانستان په لسګونو نور کلونه هم د بې وسۍ په یوه داسې ګرداب کې غرق وي، چې د حال او مستقبل په اړه به فکر هم نه شي کولی.

د دې دوه لارې بله لاره د ایمان، باور او یووالي لار ده. د ټینګ ایمان، یووالي او رښتینولۍ درلودل هغه څه دي، چې کولی شي موږ د یوه قانوني او اغېزمن دولت خاوندان کړي.

د زمانې په دې پړاو کې چې پر ټول هېواد د نهیلۍ څپه خپره ده، کېدی شي چې موږ د یوې مثبتې ملي اجماع په تر سره کولو خپلې هغه شتمنۍ په ګوته کړو، چې له دا ډول ناوړو شرایطو

څخه هېواد ته د خلاصون لار پیدا کړو. موږ د دې توان لرو، چې د ثبات، سوکالۍ، اتفاق او رښتینولۍ داسې لاره غوره کړو، چې جګړه ځپلی افغانستان په اسلامي نړۍ کې د اغېزمن دولت ښکاره نمونه وګرځوي. له دې بحران څخه د وتلو لپاره زموږ شتمنۍ کومې دي؟

الف- د اسلام مبین دین:

زموږ تر ټولو ستره شتمني د اسلام مبین دین دی. د افغانستان په سلو کې نږدې ۹۹.۹۹ وګړي د اسلام د سپېڅلي دین پیروان دي. هر وخت چې زموږ ولس د بهرنیو یرغلګرو تر تاړاک لاندې راغلی د اسلام د مبارک دین پر رسۍ یې منګولې لګولې او هېواد ته یې نجات ورکړی دی.

اسلام زموږ د ګران هېواد نړېدلی شېرازه ساتلې ده. په دې کې باید هېڅ شک نه وي، چې موږ مسلمانان وو، یوو او تر ابده به مسلمانان یوو. دا حقیقت موږ او نړۍ ته ښکاره دی، چې اسلام د تشدد او ناروا ملاتړ نه کوي. دا چې نن ورځ د اسلام تر شعار لاندې څه کېږي دا زموږ خامي ده نه د اسلام. ځکه هر څوک چې په زور د چا پر حق خېټه اچوي دا د اسلام د اصولو، عقایدو او قوانینو خلاف عمل دی. اسلام تېری نه مني او تېری کوونکی د سزا وړ بولي.

څرنګه چې مو په تېر فصل کې ولوستل، عدالت د عبادت اساس دی او دا اساس زموږ په ټولنه کې ژورې رېښې لري، مګر زموږ ځینې وګړي په دې نه پوهېږي، چې د اسلام د ځلانده تمدن ډېرې پیاوړې څېرې زموږ په خاوره کې ټوکېدلې. د عباسیانو عصر چې د اسلامي تمدن یوه ډېره پیاوړې دوره وه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ د یوه ملت په توګه د دې تمدن په را وستلو او استحکام کې خورا ستر رول لوبولی و.

د هارون الرشید او مامون الرشید په دوران کې له بغداد نه په بلخ کې د مدارسو شمېر زیات و. دا مطلب پروفیسر فیډریک ستار چې د امریکا د متحدو ایالاتو په یوه معتبر پوهنتون کې استاد دی، په ډېر وضاحت وړاندې کړی دی. د دغو مدارسو نصاب هغه مهال یوازې په دیني علومو پورې محدود نه و، بلکې ټول مضامین او علوم په کې شامل وو.

په عباسي دوره کې د ژباړې زیاتره مراکز د دولت له خوا تمویلېدل او هدف دا و، چې د نړۍ ټول علوم له نورو ژبو څخه عربي ژبې ته وژباړل شي، چې په دې بهیر کې زموږ د خاورې نامتو پوهانو زیات زحمت وایست او د همدې ژباړو برکت و چې یوناني فلسفه ژوندۍ وساتل شوه او اروپا ته منتقل کړی شوه.

د همدې روښانه عصر په برکت صفر چې د هندوستان کشف و د دغو ژباړو له لارې له نورو هندي اعدادو سره چې په اروپا کې هم د عربي اعدادو په نامه شهرت لري، لومړی اسلامي نړۍ او بیا اروپا ته منتقل شول. رومي اعداد د عربي اعدادو په پرتله ډېر ستونزمن دي، ځکه د لیکلو پر مهال لیکونکی اړ دی، چې ډېر توري سره یو ځای کړي او ارقام ارایه کړي مګر عربي اعداد په سادګۍ سره د ارقامو د ښودلو چاره ترسره کولی شي. همدا راز د الجبر کلمه له عربي ژبې څخه اروپا ته تللې ده. په اسلامي نړۍ کې ډېرې رسد خانې موجودې وې او علماوو په منظمه توګه د ځمکې، سپوږمۍ او سیارو څېړنه کوله. غزنی د سلطان محمود په دوران کې نه یوازې د شعر

بلکې د علم ستر مرکز ګڼل کېده. د ځمکې د قطر د دقیقې محاسبې چاره تر اروپایي پوهانو شلور سوه کاله وړاندې د ابوریحان البیروني له خوا په ډېر بریالیتوب سره تر سره شوې وه. ابوریحان البیروني د طول البلد او عرض البلد په حساب زموږ د هېواد د ډېرو سیمو نقشې په دقیقه توګه جوړې کړې وې. له بلخي ابن سینا سره د البیروني د مکاتبې احوال دا په ګوته کوي چې دوی د خپلې فکري پراختیا په لاره کې د نړۍ له نورو تمدنونو څخه په ډار کې نه وو، بلکې د خپلې فکري پراختیا لپاره یې هر څه څېړل.

د مثال په ډول، کله چې البیروني د سلطان محمود په لښکرو کې هند ته ولاړ، هلته یې د هند د ژورو مطالعاتو د تر سره کولو په موخه سانسکریت ژبه زده کړه او په پایله کې یې د الهند په نامه یو ډېر ستر کتاب ولیکه، چې تر نن ورځې پورې هم ورته د نړۍ او هند عالمان په حیرانتیا ګوري، چې څرنګه د یوه تمدن عالم د بل تمدن رښتینی انځور په ډېره امانتدارۍ کښلی دی.

د ابوریحان، ابن سینا او نورو عالمانو اثار او کارنامې دا په ډاګه کوي، چې د تمدنونو تر منځ د ټکر او درز پیدا اکول ناسم او ویجاړوونکی عمل دی او زموږ اسلامي ټولنه کولی شي چې د خپل پیاوړي تمدن په درلودو د نورو تمدنونو ښې برخې خپلې کړي او له بریاوو څخه یې ګټې واخلي.

حضرت عایشه(رض) فرمایي: "د ډیوې له رڼا ګټه واخلئ او دې ته مه ګورئ چې ډیوه د چا په لاس کې ده."

اروپا چې په منځنیو پېړیو کې د ناپوهۍ په تورتم کې ډوبه وه، زموږ د اسلامي تمدن له بریاوو څخه یې ګټه واخیسته او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهې پر لور روان شول. اوسنۍ دوره هم د عباسي او غزنوي دوران هغې ازادۍ ته اړتيا لري، چې د علم او معرفت دروازه دې د هر انسان پر مخ خلاصه وي.

د همغو ځلاندو دورو برکت و، چې فکري سرحدونه پراخ او په پايله کې يو ستر حقوقي او فکري تمدن را منځته شو چې نن يې موږ په وياړ يادونه کوو.

په لومړي ګام کې دولتونه اړ دي، چې د خپلو وياړلو تمدنونو ساتنه او پالنه وکړي. کله چې موږ د اسلامي تمدن په ساتنه کې د خپلو ديني علمای کرامو رول ته په درنه سترګه ګورو، نو په کار ده چې د هغوی د ژوندانه د بهبود لپاره هم په دولتي او هم په ملي کچه پام وکړو. جومات د الله(ج) کور دی، زموږ مسلمانه ټولنه په جوماتونو کې راټولېږي او د خدای تعالی(ج) خپل فرض ادا کوي.

د مخه مو ذکر کړه چې زموږ د کليو او ښارونو جامع جوماتونه زموږ د ټولنيزو پربکړو مراکز دي. هر کله چې پر هېواد باندې بد حالت راغلی، زموږ خلک د نظام او واکمن پر وړاندې په جوماتونو کې پرېکړو ته رسېدلي دي. په همدې ترتيب زموږ په ټولنه کې جومات د مساپرو او بېوزلو د مېلمه پالنې ځای هم دی.

همدا راز مساجد د علم هغه مرکزونه دي چې د علم د حصول لارويان په کې شپې ورځې تېروي او زموږ مؤمن خلک ورسره د خپل دسترخوان ډوډۍ شريکوي. زموږ ډېر نامتو علمای کرام لکه: استاد عبدالحی حبيبي، استاد ګل پاچا الفت، استاد عبدالشکور رشاد، استاد بېتاب، استاد عبدالله قاري او نور ټول هغه شخصيتونه وو، چې خپلې لومړنۍ زده کړې يې په

جوماتونو کې تر سره کړې وې.

زموږ په کليوکې د ملا صاحبانو ټولې دندې د قدر وړ دي او د ډېرو ټولنيزو خدماتو تر څنګ به په پښوا وختونو کې ملا صاحبانو د مساپرو ليکونه د هغوی کورنيوته لوستل او د کورنيو حال احوال به يې مساپرو ته ليکلو. همدا راز ملا صاحبان د خپلو مواعظو او خطبو په ترڅ کې د سيمې او نړۍ ډېر مهم مطالب ولس ته وړاندې کوي او د ولس د اجتماعي شعور په وده کې ستر رول لوبوي، خو له بده مرغه تر اوسه پورې دولت د جوماتونو د انسجام لپاره کوم ځانګړی پروګرام نه دی وړاندې کړی.

زموږ د ملي يووالي او د اسلامي هويت د ساتنې لپاره دا ډېر مهم او ضروري اقدام دی، چې د جوماتونو د تقويت او د امامانو د ژوندانه د بهبود لپاره ځانګړی او مؤثر پروګرام وړاندې شي او له دوی سره د هر اړخيزې مرستې لپاره يو جلا ترتيب ونيول شي. پر حياتي اړتياوو سربېره بايد له ملاصاحبانو سره د ديني کتابونو او راډيويي او ټلويزيوني اسلامي خپرونو او نورو لوازمو په تيارولو کې مرسته وشي.

ب- اګاه ولس:

وايي چې کوټه وسوه، خو دېوالونه يې پاخه شول. زموږ ولس د جګړې په اور کې وسوځېده، خو فکري شعور يې وده وکړه او نن کولی شو ووايو، چې زموږ ولس يو اګاه او با خبره ولس دی او يو موثر او عصري نظام غواړي. په پخوانيو زمانو کې به د نظام د چلولو لپاره يو پاچا پيدا شو، چې غوښتل به يې خپلې موخې تر سره کړي، مګر ډېر ځله به پاچاهان نه توانېدل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ملت ته د ټاکلو موخو په اړه قناعت ورکړي او کله چې به داسې ونه شول، نو بیا به یې یا په دولت کې موجودو چاروا کو ته د قناعت د ورکولو هڅه کوله او یا به یې توري ته لاس کړ او په زور به یې پاچاهي پیل کړه. هر څو که دې چلند په ظاهره د یوه نظام بڼه خپلوله، مګر په ولس کې یې بنسټ نه شو ټینګولای.
که چېرې یوه افغان شپانه ته شپو خولۍ پر سر کړئ یا ورته پتلون ور واغوندئ، نو په داسې کولو تري، نه اروپايي انسان جوړېږي او نه یې خوي او مغز تغیر کولی شي. همدا رنګه د زنده باد او مرده باد په شعارونو هم د هېوادونو ستونزې نه حل کېږي او د یوې فکري یا نسلي طبقې خلک هم نه یوازې دا چې نظامونه نه شي ټینګولی، بلکې د داسې حکمرانۍ پایلې ډېرې خطرناکې هم وي.
په افغانستان کې د ثور تر کودتا وروسته د خلقیانو او پرچمیانو د محدود اقلیت نظام او همدا راز د نجیب د حکومت تر سقوط وروسته د جهادي ډلو تر منځ تباه کوونکې جګړې ټول د هغو محدودو طبقو نظامونه وو، چې هېواد یې له بربادۍ سره مخ کړ. کابل یې ړنګ، دولت یې نابود او د ملي اردو په شمول د دولت ټول تشکیلات یې له منځه یووړل.
دا هېواد چې د ناآګاهۍ په تیارو کې ډوب و، نن په کې وضعې بدلون موندلی او د نړیوالو احصایو مطابق ۹۱٪ نارینه او ۸۷ ٪ ښځې په پرله پسې توګه څلور راډیوګانې اوري.
همدا رنګه ان د کلیو بانډو سپین ږیري تر ټولو زیات د هغو نړیوالو اخبارونو او مجلو سرمقالو ته غوږ نیسي، چې د راډیوګانو له خوا د دوی په محلي ژبو ژباړل کېږي. دا خبره د دې څرګندوی ده چې زموږ ولس که څه هم په زیاته پیمانه د سواد له

نعمته محروم دی، مګر بیا هم سیاسي پوهې او ټولنیز شعور یې د پخوا په پرتله ډېره وده کړې ده. دا خبره پر ځای نه ده، چې ټول باسواده خلک به پوخ سیاسي شعور ولري، ځکه ډېر داسې باسواده کسان وي چې اصلاً د سیاسي مسایلو له اورېدو سره یا علاقه نه لري او یا پرې نه پوهېږي، مګر هغه څوک چې د خپل هېواد د برخلیک په اړه فکر کوي، هغوی د دې پوهه لري چې له مسایلو څنګه ځانونه خبر او اګاه کړي. همدا دلیل دی چې زموږ خلک اوس د سیاسي جریانونو په اړه معلومات لري او په اړه یې قضاوت کول غواړي. د دې پوهې د منځته راتګ دلایل څرګند دي، ځکه په میلیونونو کلیوال، کوچیان او ښاریان له هېواده هجرت کولو ته اړ ایستل شول او هلته یې په ګاونډیو او د نړۍ په نورو لرې پرتو هېوادونو کې ډېرې نوې پدیدې ولیدې، نو ځکه ویلی شو چې دا اوس هغه پخواني خلک نه، بلکې له ډېرو تجربو سره هېواد ته راستانه شوي خلک دي.
د ملګرو ملتونو د مهاجرو د عالي کمېشنرۍ UNHCR د کارکوونکو د وینا له مخې کله چې په تېرو څو کلونو کې افغان کډوال له پاکستان او نورو هېوادونو څخه افغانستان ته راستنېدل، نو په هرو سلو کورنیو کې تر شپېتو زیاتو کورنیو ټلویزیون درلود او د نورو ارتباطي وسیلو تر څنګ ګڼ شمېر کورنۍ داسې وې چې کمپیوټرونه یې له ځانه سره هېواد ته راوړل، همدا راز په زرګونو ځوانانو په نورو سیمه ییزو او نړیوالو ژبو بلدیت حاصل کړی او ځانونه یې په بېلابېلو علومو سمبال کړي دي. که په تخمیني توګه له یوه میلیون څخه زیات افغانان په اروپا، امریکا او نورې نړۍ کې کډوال وي، نو دوی له یوې څخه تر لسو کورنیو پورې له خلکو سره اړیکي لري او دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په غوښتنه نړیوال بانک پر افغانستان باندې د شوروي یرغل مستقیم او غیر مستقیم ویجاړوونکی اغېز اعلان کړ، چې د ثور له کودتا څخه د بن تر پروسې پورې یې افغانستان ته ۲۴۰ میلیارده ډالره تاوان اړولی و، مګر زموږ د خلکو غوښتنو د هغه تاوان نیمه برخه جوړوله، معنی دا چې زموږ خلکو په نیمه ډوډۍ قناعت درلود. ما د مالیې وزیر په توګه د ولس استازو ته، څکه هغه ټول حسابونه وړاندې کړل چې غوښتل مې دوی خبر کړم، چې ستاسې غوښتنې پر ځای دي، مګر نړۍ دې ته نه ده حاضره چې دا ټولې غوښتنې ومني. موږ ته په کار ده چې په هېواد کې ټول بنسټیز حرکتونه پیل کړو، چې په وسیله یې په حکومت او اقتصاد کې اساسي بدلونونه را منځته شي. ټولو استازو دا خبره ومنله او دا چې ما د دولت عواید مرکزي کړي وو، دوی په دې کار خپله خوښي وښوده او زما د دې اقدام هرکلی یې وکړ.

زموږ ولس هېڅ وخت د دولت د بنسټیزو اصلاحاتو د راوستلو طرحه نه ده رد کړې. هر ځل چې په ولس اعتماد شوی په ډېره حوصله یې تر غور وروسته دولت ته صلاحیتونه ورکړي دي، خو دا چې دولت د دې وړتیا نه لري چې د ولس له غوښتنو سره خپل پروګرام عیار کړي دا د دولت ستونزه ده، نه د ولس. ولس په الفاظو نه غولېږي، دوی هغه تخیلي باغونه ولیدل چې دوی ته د دولت د واکمنانو له خوا ښودل شوي وو او ولس ته د سوکاله ژوند پر ځای ناکراره مرګ ډالۍ کړی شو.

دا وخت ولس عملي طرحې او سالم عمل غواړي. ولس ته باید مراجعه وشي، چې له خپل کلي تر خپل هېواده دې د هېواد د عملي امکاناتو په چوکاټ کې د ټولنې لومړیتوبونه وټاکي او

اړیکې د دې لامل دي چې تېرکال د یوه تخمین له مخې د غو افغانانو پنځه میلیارده ډالر یوازې د بن تر پروسې وروسته خپلو خپلوانو ته رالېږدولي دي.

له نېکه مرغه تر شپېتو زیاتې راډیوګانې د هېواد په هر ګوټ کې د نړۍ او هېواد په اړه معلوماتي مطالب خپروي، چې دا بهیر د ولس د خبرولو او اګاهۍ لپاره ډېره غوره سرچینه ګڼلی شو.

د ولس شریک درک ما ته د اساسي قانون په لویه جرګه کې هغه مهال څرګند شو، چې ما د مالیې وزیر په صفت د جرګې د تر دوو سوو زیاتو وکیلانو څخه پنځه، پنځه دقیقې د دوی د مؤکلینو غوښتنې واورېدې او د دوی غوښتنې مې تر اورېدو وروسته په ډېر غور وارزولې. د ټولو مثبته اجماع دا وه چې افغان ولس یو داسې معاصر، پیاوړي او اغېزمن دولت ته اړتیا لري چې وکولی شي ملت ته د یوه عصري دولت په توګه لازمې دندې تر سره کړي.

د نورو دندو ترڅنګ په اقتصادي برخه کې د استازو غوښتنې دا وې، چې ولس باید د یوه پیاوړي اقتصاد په درلودو د سوکالۍ خوا ته پل واخلي.

د سړک، برېښنا، اوبو، ښوونځي، روغتون او داسې نورو نه درلودل د ولس هغه ستونزې وې، چې ما یې د برابرولو لپاره هغه وخت یوه پانګه وسنجوله، چې له ۸۰ تر ۱۲۰ میلیارده ډالرو پورې پرې لګېدل. دا رقم لس تر شلو چندو پورې له هغې مرستې څخه زیات و، چې نړۍ یې افغانستان ته د ورکولو ژمنه کړې وه، مګر زموږ د جګړه ځپلي ولس یوه غوښتنه هم نامعقوله او ناسنجول شوې نه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چې په کومه طريقه عملي کېدی شي، ولس بايد پرې وپوهېږي او نېغ په نېغه په ټول جريان کې ګډون وکړي، چې د هرې طرحې د عملي کېدو مدارج څرګند او بېرته يې ټول معلومات په منظمه توګه د ولس په اختيار کې وي. نو که داسې وشي د ولس اعتماد به يو ځل بيا پوخ شي او د يوه ملت په توګه به د ټاکلو موخو پر لور حرکت وکړي.

په سرحدي سيمو کې پروت ولس د هېواد د امنيت او ثبات په ټينګښت کې د پام وړ رول لوبولی شي. له همدې کبله بايد دولت په جدي ډول خپلو سرحدي ولسواليو ته پام واړوي، ځکه که يو اجنبي وغواړي چې د يوه هېواد د ملي يووالي څرنګوالی وڅېړي، نو لومړی د هغه هېواد سرحدي سيمو ته پام کوي او تر ټولو مخکې دا ګوري چې تر کومه بريده هلته زېربنايي امکانات لکه برېښنا، سړکونه او نور شته دي. که داسې څه په نظر ورشي، نو بيا يې له ښارونو سره پرتله کوي، چې د کليوالو سيمو او ښارونو تر منځ د زېربنايي امکاناتو په شتون کې څومره تفاوت موجود دی. ايا په کليو کې د ښارونو په شان روغتون، ښوونځی او نور اساسي بنسټونه شته او کنه، همدا راز چې کله د سرحدي سيمو خلک له سختۍ سره مخ شي، خپلې پلازمېنې او ولايتي ښارونو ته ځي او که ګاونډيو هېوادونو ته منډه اخلي. د سرحدي سيمو خلک کوم پيداوار او توليدات لري او دا توليدات چېرې پلوري. تر دې وروسته بيا له خلکو سره خبرې کوي او له هغوی نه په لومړي ګام کې دا پوښتنه کوي، چې ايا ستاسې په هېواد کې ټولنيز عدالت حاکم دی که څنګه. بله پوښتنه يې ښايي دا وي چې ستاسې ځوانانو ته د هېواد په پوهنتونونو کې د زده کړې لپاره څومره امکانات

شته دي؟

که موږ خپلو سرحدي سيمو ته ولاړ شو او همدا پوښتنې له خلکو وکړو، نو راته څرګنده به شي، چې زموږ سرحدي سيمې په ډېر بد حالت کې ژوند کوي. يوه اسانتيا نه لري او له محروميت سره مخ دي. د مثال په توګه بدخشان، خوست، فراه، بادغيس، زابل، پکتيکا، فارياب او نورو ټولو سرحدي سيمو ته د دې زمينه نه ده برابره شوې چې په هوسا توګه ژوند وکړي.

د ټولنيز عدالت له تأمين څخه علاوه نن ورځ سرحدي سيمو ته پام اړول له سياسي او امنيتي لحاظه هم خورا مهم دي، ځکه که سرحدي ولسوالۍ مو بې وزله وي بې امنه کېږي او که هلته امن خراب شو، نو پلازمېنه او ولايات ورسره هم هغه مهال بې امنه دي. که د سرحدي ولسواليو اوسېدونکي دولت خپل و نه ګڼي او فکر وکړي چې دوی يې پر وړاندې مسؤول نه دي، نو په هغه وخت کې د دولت وسله وال مخالفان په ډېره اسانۍ کولی شي چې له سرحدونو را تېر او په ښارونو کې امنيت ګډوډ کړي.

زموږ سرحدي ولسوالۍ ځانګړی ټولنيز جوړښت لري، چې زموږ دولتداران بايد پرې په سمه توګه وپوهېږي. د مثال په ډول، په خوست ولايت کې قومي اربکي يو خاص بنسټ دی چې د قوم له خوا جوړېږي او د امنيت چارې سمبالوي. ځاځي او منګل قومونه داسې قومي تړونونه لري، چې د هغو په وسيله امنيت ټينګېږي او په رواني ګډوډۍ کې همدا اوس ددې دواړو سيمو امنيت تر ډېرو نورو سيمو بهتر دی، خو د محروميت له قوي احساس سره مخ دي. ما ته څه موده وړاندې د ځاځيو د سيمې يوه اوسېدونکي وويل: "تېر کال موږ له لېسو څخه ډېر شاګردان فارغ کړل، مګر د ګوتو په شمېر ځوانان هم د کانکور

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ازمويني وروسته کابل پوهنتون او يا کوم بل پوهنتون ته پرې نه ښودل شول. "

په عمومي ډول زموږ سرحدي ولسوالۍ په امنيتي لحاظ بې د قومونو او مجاهدينو له فعالې ونډې اخيستو نه خوندي کېږي، ځکه مجاهدين او قومي خلک ښه پوهيږي چې له کوم لوري څخه کوم خطر پېښېدی شي.

دولت ته په کار ده، چې ټولنيز تشکيل ته په پام سره په سرحدي ولسواليو کې د ثبات او امنيت د ټينګښت لپاره داسې يو پروګرام وړاندې کړي، چې د ولس په مشوره ټول لازم ترتيبات ونيول شي.

موږ بايد له ولايتي ښارونو او پلازمېنې څخه همېشه له خپلو سرحدي سيمو سره تماس ولرو او د دې لپاره ټليفون د دې عصر يوه مهمه وسيله ده. د مخابراتو او معلوماتي ټيکنالوجۍ په برخه کې پيسې شته خو د عملي اقدام لپاره مؤثر کار په کار دی.

پر مخابراتو سربېره بايد سرحدي ولسواليو ته په څو نورو برخو کې هم ځانګړې پاملرنه وشي.

لومړۍ: ځوان نسل ته د مناسبې ونډې اخيستنې په منظور بايد په کابل او نورو عمده ښارونو کې په ډېرو مجهزو وسايلو سمبال داسې ليليه ښوونځي جوړ شي، چې د بشپړ شفافيت له مخې ورته نجونې او هلکان د ازموينو له لارې راشي او په هر اړخيزه وده يې عمده پانګونه وشي.

دا چې د سرحدي سيمو نجونې او هلکان له ملي او بين المللي امکاناتو څخه ګټه واخلي په کار ده، چې دې سيموته په لومړي ګام کې برېښنا ورسول شي او سرحدي ولسواليو ته د

برېښنا رسول بايد ملي لومړيتوب وګڼل شي. که چېرې په اول قدم کې کورونو ته برېښنا رسول ممکن نه وي، په کار ده چې جوماتونه، مکاتب او کلينيکونه په برېښنا سمبال شي، چې د لېسو زده کوونکي وتوانېږي له ثبت شويو درسي ټايپونو او بعيدو درسونو څخه استفاده وکړي او هم د جوماتونو امامان او طالبان وکولی شي د اسلامي علومو په برخه کې له نړيوالو پروګرامونو څخه برخمن شي.

هغه سرحدي ولسوالۍ چې لا هم په کې څه نا څه ځنګلونه او ورشوګانې شته بايد په سمه توګه يې ځنګلونه او ورشوګانې وساتل شي. نړيوالو تجربو ښودلې، چې په هغو سيمو کې چې اقليمي شرايط مساعد وي هلته بيا هم ځنګلونه شنه کېدی شي.

که غواړو چې د سرحدي سيمو ځنګلونه شنه شي، نو هلته بايد د کار شنه قوه را منځته شي او لومړيتوب ولري.

هر کال زموږ سرحدي ولسوالۍ د سېلابونو په څپو کې خپلې کرنيزې ځمکې، څاروي او ان انسانان له لاسه ورکوي، ځکه موږ د اوبو د مهار کولو او ذخيره کولو منظم ترتيب نه لرو. که چېرې د غرونو په لمنو کې د اوبو د ذخيره کولو سم ترتيبات ونيول شي، نو په هغه صورت کې د برېښنا د توليد او د کرنې د پراختيا لپاره ترې اغېزمن کار اخيستل کېدی شي.

په سرحدي ولسواليو کې بې روزګارو خلکو ته د کار پيدا کول ډېر مهم دي. که د ولسواليو په کچه د شرايطو تر منځ سم تشخيص وشي. په ډېره اسانۍ کولای شو د کار فرصتونه ايجاد کړو، د بېلګې په توګه، په هغو ولسواليو کې، چې معدنونه شته، له معدني موادو يې د نورو وسايلو د جوړولو د بهير په پيلولو سره خلکو ته خورا ډېرې نوې کاري زمينې برابرېدی شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او په هغو ولسواليو کې چې د زېربنا د جوړولو امکان وي هلته زېربنايي فعاليت د کارونو د پيدا کېدو باعث کېږي.

ج- طبيعي پانګه:

زموږ ثروتمنه خاوره که له يوې خوا د جګړو له کبله د فقر تر کرغېړن سيوري لاندې ده، له بلې پلوه پخپله سينه کې د معدنونو ستره شتمني لري. د امريکا د جيولوجۍ د سروې ادارې د خپلو دقيقو څېړنو او مطالعاتو په پايله کې دا څرګنده کړه، چې د افغانستان پرېمانه معدنونه د دې وړ دي چې د نشه يي توکو پر ځای د اصلي اقتصادي فعاليت ځای ونيسي. د دې سروې پر بنسټ ځينو ښودل شويو امکاناتو ته لا اوس هم کېدی شي هيله ولرو. د هېواد په شمال کې د شبرغان ګاز له ډېرو کلونو څخه شته، مګر د ګاز په برخه کې په دغې سيمه کې څو نورې داسې زېرمې هم شته چې د روسانو د هغه وخت تر تخمين څو ځلې غنې دي. بله مهمه خبره دا ده چې ښايي د پکتيکا ولايت په کتواز سيمه کې د شبرغان په اندازه د ګاز يوه بله لويه سرچينه موجوده وي.

همدا راز په هلمند کې د ګاز د پيدا کېدو امکانات ډېر دي، مګر دا هغه وخت څرګندېږي، چې موږ په دغو سيمو کې ځاګانې وباسو او د ذخايرو شته والی په نښه کړو. که چېرې د کتواز د ذخيرې شته والی تثبيت کړو د هېواد پلاز مېنې لپاره به يې پايلې ډېرې په زړه پورې وي، ځکه که غواړو کابل او يا نورو هغه ښارونو ته چې له هندوکش څخه دې لورې ته پراته دي ګاز ورکړو، نو د شبرغان له لارې راغلی ګاز په ډېره لوړه بيه تمامېږي. په داسې حال کې چې د کتواز له لارې په ډېره اسانۍ

دې ښارونو ته د ګاز نل ليکې رسېدلای شي. له شبرغان څخه کابل ته يوازې د ګازو په نل ليکه باندې ۴۰۰ ميليونه امريکايي ډالر لګښت راځي او دا چې د هندوکش له لوړو څوکو راتېرېږي د موسمي شرايطو له کبله له ډېرو زيانونو سره مخ کېږي، مګر له کتواز نه ټولو هغو ښارونو ته د ګاز انتقال ډېر اسان دی چې د هندوکش د غره دې لورې د هېواد جنوب خوا ته پراته دي.

د ګازو په موجوديت کې به د افغانستان د ټرانسپورټ راتلونکې پاليسي هم په اساسي ډول په ګازو درېدلې وي، موږ بايد هغه وخت په تېلو مصرف کېدونکې پيسې د ګازو د ايجاد په لاره کې ولګوو.

د تاريخي شاليد په رڼا کې ويلی شو، چې د افغانستان زياتره دولتونه يوازې د کاغذونو پر مخ جوړ شوي دي او د يوه کاغذي سند په توګه پاتې دي، ځکه زموږ د ولس هغه برخه چې په درو او باندو کې ژوند کوي د خپل ټول تاريخ په اوږدو کې په يوه ګوله ډوډۍ پسې کله هندوستان ته تلل او کله به د نړۍ بل سر ته، مګر هغه برخه چې بهر ته تلای نه شوه، هغوی به له مجبوريته په ښارونو کې واړول.

په تېرو لويو جګړو کې د افغانستان د کليو او باندو استازي ډېر ژر په دې خبره پوه شول، چې بدخشان، دايکندي، غور، نورستان، کونړ، پکتيکا، فارياب، باميان، ارزګان او سرپل مشترکې ستونزې لري. پر دغو ستونزو سربېره دلته وېره شته، چې لوږه، قحط او نور افات راشي، مګر د تاريخ له پلوه د دولت تر ټولو کمه پراختيايي او عادي بودجه په دغو غرنيو ولايتونو کې مصرف شوې ده، نننۍ جيولوجي سروې داسې انځور وړاندې کوي چې په همدغو يادو شويو سيمو کې ستر طبيعي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذخایر پراته دي. د بدخشان په لاجوردو او د پنجشیر په زمردو له پخوا پوهېږو، مګر اوس دا هم ویل کېږي چې د هندوکش په درو کې تر ۴۰۰ پورې نور داسې غني معدنونه هم شته چې نړۍ ورته زیاته اړتیا لري او په هر لحاظ د دې سیمې څېره بدلولی شي.

که فعال او اغېزمن دولت وای، نو دا سیمې، چې په تاریخي لحاظ یې ډېر ستونزمن ژوند تېر کړی په هوسا، بسیا او سوکاله سیمو بدلېدلی شوې. په دې سیمو کې د معدنونو په موندلو زمونږ د ولس خلکو ته د یوه ښه انساني ژوند چاپېریال برابرېږي او دولت کولی شي چې له دغو عوایدو څخه په لاس ته راغلو پیسو د کونډو، یتیمانو، بېوزلو، معلولو او خپلو ټولو وګړو ژوند بهتر کړي.

یوازې د قیمتي عناصرو د معقولې استفادې په اساس هم کېدی شي، چې زمونږ د خلکو ژوند او روزګار ښه شي.

د ساري په توګه، که زرګري عصري شي او نړۍ ته د عصر او زمان په غوښتنو برابر مصنوعات ولېږل شي، ویل کېږي چې له پنځو لکو نیولې تر یوه میلیون پورې انسانانو ته معقول او ابرومندانه کار پیدا کېدی شي.

افغانستان د ټولې سیمې د اوبو د تولید مرکز دی. کونړ، امو، هلمند، کابل، بلخاب، کوکچه او مرغاب هغه مهم سیندونه دي، چې زمونږ له خاورې سرچینه اخلي، خو مونږ په خپل وطن کې له تندې مرو. نه د څښلو پاکې اوبه لرو او نه د اوبه خور لپاره اوبه شته، مګر زمونږ سیندونه ګاونډیانو ته په میلیاردونو لیتره اوبه ورکوي او مونږ تر اوسه د خپلو اوبو یوازې ۱۰٪ مهار کړې دي. هر کال د وچکالۍ عذاب زمونږ

حیوانات وژني او د بارانونو له امله زمونږ خلکو ته په میلیونونو ډالرو تاوانونه اوړي.

د نړۍ اقلیم په چټکۍ بدلېږي، د نړۍ هوا ورځ تر بلې په تودېدو ده او که چېرې د دې بلا مخه و نه نیوله شي، نو لرې نه ده چې د اوبو بیه په نړۍ کې تر تېلو هم لوړه شي او که داسې وي، نو مونږ باید د اوبو هر څاڅکی د برېښنا او کرنې د تولید د لوړولو په منظور وساتو، ځکه دا زمونږ شدیده اړتیا ده چې باید پرې وپوهېږو.

څرنګه چې یو کلی د چینې د اوبو په وېش باندې یوې موافقې ته رسېږي، همدا ډول باید ګاونډي هېوادونه هم د اوبو د عادلانه وېش لپاره یوه اصولي موافقه وکړي. مونږ د هلمند د اوبو پر سر له ایران سره یوه موافقه لرو او د دې موافقې په چوکاټ کې کېدی شي ډېر اغېزمن ګامونه واخلو.

د کجکي د برېښنا بند د جوړولو په دویمه مرحله کې د هېواد سویلي ولایتونو ته په دوامداره توګه برېښنا رسېږي، چې دا په هر اړخیزې پراختیا کې ستر رول لوبولی شي.

اوسني نړیوال شرایط دا مني چې د ځینو طبیعي موادو د کارونې لپاره باید منظم سیمه ییز تیاری ونیول شي، ځکه دا هم حقوقي او هم عملي اړخونه لري. د بین الدول حقوقو د اصولو پر اساس د دولتونو مشترکو ګټو ته په پام باید داسې څېړنې وکړو، چې له مذاکراتو څخه تر مخه مو د خپل ملي منفعت د تأمینېدو لارې هوارې کړې وي او په ډېره معقوله او منظمه توګه وکولی شو، چې خپل حقوق ثابت کړو او بیا یې ژر تر ژره په پروګرامونو او پروژو بدل کړو.

معادن او اوبه زمونږ د طبیعي پانګې ستره برخه جوړوي، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ ترې تر اوسه کومه د پام وړ گټه نه ده اخیستې. ځنگل زموږ هغه ستره طبیعي پانگه ده چې موږ ورڅخه ډېره ناوړه او ناچیزه گټه اخیستې.

په تېرو دوو پېړیو کې مو ډېر پراخ ځنگلونه له منځه وړي، خو تر اوسه مو کوم گام نه دی اخیستی، چې نوي ځنگلونه څرنگه منځته راوړو. په کونړ ولایت کې د بدامنۍ له کبله ډېر ستر ځنگلونه په بې رحمانه توگه له منځه وړل کېږي او گټه یې بهرنیو هېوادونو ته انتقالېږي، مگر د کونړ خلک یوې مړۍ ډوډۍ پسې د سیمې گوټ، گوټ ته رسېدلي دي.

د یوې مثبتې ملي اجماع په راتگ زموږ طبیعي پانگه زموږ د ملي هوساینې وسیله گرځېدای شي، خو د یوه فاسد دولت په شته والي کې به زموږ د هېواد طبیعي پانگه تالا والا شي او د کونړ د ځنگلونو په څېر به پرې څو داړه ماران نور هم وپړسېږي او ملت به همداسې خوار پاتې شي.

د- بشري پانگه:

له افغانستان څخه بهر په نړۍ کې د دې هېواد په اړه داسې یو انځور وړاندې شوی، چې افغانستان بشري پانگه نه لري، نو ځکه باید د هر کار د تر سره کولو لپاره بهرنې متخصصین راشي او د دې هېواد هره پراختیایي طرحه دې د هغو له خوا ترتیب شي. په دې کې شک نشته چې موږ د څو لسیزو جگړو په ترڅ کې په زیاته پیمانه بشري پانگه له لاسه ورکړې او تر ننه پورې هم د هغې پانگې د جبران لپاره په مناسبه توگه کار نه دی شوی، خو دا خبره هم د منلو نه ده چې وویل شي دلته هېڅ بشري پانگه نشته.

پوښتنه دا ده چې موږ د کومو موخو د تر سره کولو لپاره څه ډول بشري پانگې ته اړتیا لرو او دا پانگه څرنگه تولیدولی شو؟

که لږ تېر وختونه او نن ورځ پرتله کړو د لیکوالۍ په ساحه کې ستر مثبت بدلون راغلی دی. د افغانستان په بېلابېلو ولایتونو او سیمو کې ادبي بهیرونه او ټولنې فعالې دي، مستقلې مجلې، اخبارونه، اونېزې او په سلگونو کتابونه بې له دې چې څوک یې سانسور کړي چاپېږي، ځوانو خویندو او ورونو ډېر خلاق استعدادونه پیدا کړي دي.

د هېواد وتلی شاعر او لیکوال ښاغلی محمدصدیق پسرلی چې د یوې درنې ادبي کورنۍ هم معنوي او هم حقیقي پلار دی، وایې چې په پښتو شعر او ادب کې ډېر لوی فکري انقلاب راغلی دی، نو که ژبه د افهام او تفهیم وسیله وبولو، ویلی شو چې نن ورځ موږ هم په پښتو او هم په دري ژبو کې دا وسیله موندلې او لیکوال مو په اسانۍ سره کولی شي چې دا وسیله په مثبته توگه وکاروي. زما په فکر دا به د افغانستان په ټول تاریخ کې لومړی ځل وي، چې لیکوال بې له کوم سانسوره په ازادانه ډول کولی شي چې د دولت او دربار له امکاناتو پرته خپل مستقل ادبي او فرهنگي فعالیتونه ولري. هغه هم په داسې حال کې چې ډېرو لیکوالو ته اوس خپلې دغه هڅې د یوې مړۍ ډوډۍ گټلو زمینه هم برابروي، نو اوس که چېرې لیکوال او شاعر د خپلې ټولنې هنداره بولو، نو موږ ډېره شفافه او رڼه هنداره لرو. که د اوسني دولت څېره په دې هنداره کې پیکه ښکاري دا د دولت د څېرې بدرنگي ده نه د هندارې ستم ظریفي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـه (۱۳۸۱هــ ش) کــال ډېــر کــم شــمېر افغانان پــه کمپیــوټر، انګلیســي ژبې او نـورو تخنیکـي مسـایلو پوهېدل او هغـوی هـم پـه پېښـور کـې پـه نـادولتي سـازمانونو، د ملګـرو ملتونـو پـه اداره او یـا هـم پـه خصوصـي سـکټورونو کـې کـار کـاوه، مګـر اوس لـه نېکـه مرغـه دا شـمېره د دولـت لـه امکانـاتو پرتـه خپلـه دې ټـولنې یـوې لـوړې کچې تـه پورتـه کـړې او پـه ډېـرو افغـان ځوانـانو کـې دا پوهـه ښـکاري چې د کمپیـوټر پـه برخـه کـې د ډېـرو مهمـو سـکټورونو د رامنځتـه کولـو پـه کـار کـې مرسـته کـولی شي چې د نـړۍ د دې غنـي سکټورله ښېګڼو او مالي ګټو څخه خپل ولس برخمن کړي.

یـو افغـان ځـوان چې پـه نړیوالـو سـیالیو کـې یـې څـو ځلـې مهـم مډالونـه تـر لاسـه کـړي، د کمپیـوټر داسـې پروګرامونـه جـوړ کـړي، چې لـه خلکـو سره، بې لـه دې چې پـه کومـه خاصـه ژبـه پـوه شي، د کمپیـوټر پـه زده کـړه کـې مرسـته کـوي. دغـه ځـوان ښـاغلی اسـرار احمـد کریمزی نـومېږي او د کمپیـوټر یـوه انګرېـزي-پښـتو ډېکشـنري یـې جـوړه کـړې، چې پـه پخـوا زمـانو کـې یـې خـورا ډېـر لګښـت غوښـته او د جوړولـو کـار بـه یـې د مسـتقلو کـاري کمېټـو لـه خوا لسیزې وخت نیوه.

دا وخـت زمـوږ سـتونزه د بشـري پـانګې د نـه درلودلـو لـه کبلـه نـه، بلکې لـه دغې پـانګې څخـه د مؤثرې ګټې د نـه اخیسـتو لـه املـه ده. د هـر اړخیـزې ودې لپـاره د برېښـنا نـه لـرل زمـوږ تـر ټولـو لویـه سـتونزه ده او زه پـه همـدې هېـوادکې لـوې تـر لـوه شـپږ داسـې برېښـنا پوهـان پېـژنم، چې د ټـولې نـړۍ پـه کچـه پـرې حسـاب کېـدی شي، خـو یـو یـې هـم د برېښـنا پـه عرصـه کـې دولـت نـه دی مقررکـړی او پـه دې هېوادکې له ډېرې لوړې پوهې سره بیا هم محروم ګرځي.

نړیوالــه مرســته د هــر جګــړه ځپلــي هېــواد اړتیــا وي، خــو دا

معنـی نـه لـري چې نړیوالـه مرسـته ګونـدې هرومـرو ګټـوره وي. دا وخـت زمـوږ پـه ښـارونو کـې د لنـډمهالو کورسـونو، ورکشـاپونو او سـیمینارونو لـړۍ پیـل شـوې او لـه بهـر څخـه پـه سـلګونو بـې تجربې ځوانـان، لـه کـاره لوېدلي سـپین ږیـري، متقاعـد عسـکر او نـور بې روزګـاره بهرنیـان زمـوږ هېـواد تـه د دې کورسـونو د عملـي کولـو لپـاره راځـي، خـو نـه یـې خـورد ګټـه معلومـه ده او نـه اغېـز او په میلیونونو د مرستې پیسې بېرته له ځانه سره بهر ته وړي.

تـر اوسـه پـورې پـه میلیونونـو ډالـر د بشـري پـانګې د ظرفیـت د لوړولـو پـه منظـور لګـول شـوي، خـو زمـوږ یـو پوهنتـون هـم نـه یـوازې پـه نړیوالـه کچـه بلکـې د سـیمې لـه یـوه پوهنتـون سـره هـم د سیالۍ وړ نـه دی. کـه یـوازې پـه کابـل پوهنتـون بانـدې لـه ۲۰۰ څخـه تـر ۳۰۰ میلیونـو ډالـرو پـورې پانګونـه شـوې وای او درسـي نصـاب یـې پـه سـمه توګـه جـوړ شـوی وای، نـو اوس بـه نومـوړی پوهنتـون د بشـري پـانګې د تولیـد پـه یـوې فـابریکې بـدل شـوی وای او پنځـه کالـه وروسـته بـه یـې پـه کـال کـې لـه پنځـو زرو څخـه تـر لسـو زرو پــورې کــارپوه او متخصــص افغانــان ټــولنې تــه تقــدیمولی. د معترضې پـه توګـه بـه دلتـه یـو څـو جملـې عـرض کـړم، کلـه چې زه د کابـل پوهنتـون رییـس وم، هغـه مهـال مـا غوښـتل چې حـد اقـل پـه کــال کــې ۵۰۰۰ تنــه د وخــت د غوښــتنو مطــابق ځوانــان وروزم. د دولـت رییـس تـه وزیـران او سـلاکاران ورغلـل او شـکایت یـې وکـړ، چې یـو لـوی مصـیبت راروان دی، مـوږ لـه یـوه اشـرف غنـي څخـه پـوزې تـه راغلـي یـوو، دا چې هـر کـال ۵۰۰۰ نـور اشـرف غنیـان پیـدا شـي بیـا بـه لـه دوی سـره څـه کـوو. همـدا دلیـل و، چې دولـت د پوهنتــون د بنســټیزو اصــلاحاتو مخنیــوی وکــړ او د پوهنتــون د پراختیا کارونه هماغسې بې خونده پاتې شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ د ټولو پانګو وده په ثبات پورې تړلې ده. ثبات او عدالت د قانون له حاکمیت څخه منځته راځي، مګر امنیت یې ستر اصل دی. همدا نن زموږ ټولنه د امنیت په برخه کې کافي بشري پانګه لري، خو له دې پانګې څخه دولت نه یوازې ګټه نه اخلي، بلکې په لوی لاس کوښښ کوي، چې دا پانګه بې اغېزې کړي. د مثال په ډول، د یوه اټکل له مخې **۱۳۵** زره افسران تنقیص شوي چې ډېر مسلکي او مجرب کسان په کې شته، مګر نن یا بېکاره ګرځي او یا په داسې کارونو بوخت دي چې هغه د غیر مسلکي وګړو له خوا هم تر سره کېدی شي. په داسې حال کې چې دا مسلکي افسران بېکاره ګرځي، په لسګونو زره غیر مجرب او بې مسلکه کسان د پولیسو په نام نهاده قواوو کې په لوړو څوکیو کارکوي، نو په همدې دلیل زموږ د ولس قضاوت دا دی، هغه څوک چې د نه مسلکیتوب په بهانه لرې کړی شوي دي مسلکي کسان دي او هغه څوک چې د مسلکي توب په بهانه مقرر شوي دي، هغه خلک دي چې د قومي، سمتي او نورو روابطو له لارې د ملي اردو او ملي پولیسو لیکو ته ورغلي دي.

دا خبره پر ځای ده چې نړۍ د ځوانو کارمندانو په روزنه پیسې لګوي او دا زموږ اړتیا هم ده، خو تر څنګ یې باید موږ د لنډ مهال لپاره د خپلو مجربو تربیه شویو افسرانو څخه هم د ښارونو او لویو لارو د امنیت ساتلو په برخه کې ګټه واخلو. د دغو افسرانو په برخه کې هم باید د مکافات او مجازات اصل په پام کې ونیول شي او هغه کسان چې د ملت او بیت المال په شتمنۍ یې تېری کړی د پولیسو یا اردو لیکو ته یې پرې نه ښودل شي، خو ګڼ شمېر هغه کسان چې د ملت په پیسو تربیه شوي باید د ملي ګټو د امنیت ساتلو لپاره ترې کار واخیستل شي.

همدا راز هغه مجاهدین او مجاهد قوماندانان چې د هېواد د پولو په ساتنه او د کلیو او بانډو د امنیت په خوندي کولو کې یې زیار ایستی دی، هم میدان ته راوستل شي او په دې برخه کې ترې ګټه واخیستل شي.

هـ- ټولنیزه پانګه:

په افغانستان کې په خپلې ژمنې وفا، اعتماد او نېک نوم ځانګړې پانګه ګڼل کېږي.

یو څوک کولی شي چې په خپلې ژمنې د وفا کولو او په ټولنیزو ارزښتنو د پوهېدو له کبله په دې ټولنه کې په نېک نامه یاد شي. زموږ په ټولنه کې له پخوا راهیسې دوه طبقې د نېک نامه او لوړ عزت څښتنې وې، چې یوه یې دیني او مذهبي عالمان وو او دویمه طبقه خلک قومي مشران او سپین ږیري وو.

پر هېواد د بهرنې تجاوز پر وړاندې دې دواړو طبقو ډېرې سترې کارنامې کړې دي. هغه وخت چې د ایران رژیم د هرات له ښاره محاصره تاوه کړه، د هرات خلکو کفنونه پر سرونو وتړل او د دښمن پر وړاندې یې مبارزه وکړه. د بلخ یو نامتو دیني مشر چې صوفي اسلام نومېده له ترکمنو، ازبکو، هزاره ګانو او تاجکو سره یو ځای د هرات په لور وخوځېد او هغې جګړې ته یې چې مشري یې یار محمد خان الکوزي کوله، د خپلو ورونو په مرسته ورودانګل. توریالی، صوفي اسلام په همدغه مقدسه او هېوادپاله جګړه کې شهید شو، چې مزار یې اوس هم د غیورو هراتیانو د عقیدت مرکز دی.

کله چې انګرېزانو په هېواد حمله وکړه او افغان دولت ماتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخوره، نو د جهادي لښکر مشري ملا مشک عالم پر غاړه واخیسته، چې هغه وخت یې عمر ۹۰ کلونو ته نږدې و. نوموړی وتوانېده چې انګریزان مات او هغه طرحه چې افغانستان یې تجزیه کاوه له منځه یوسي.

دیني عالمان د پېړیو په اوږدو کې د خپلو نېکو کارنامو ډېر ژوندي مثالونه لري او روحانیون زموږ په ټولنه کې همېشه د حکومتي سیاست د منلو او نه منلو حدود ټاکي.

ولسي او قومي مشران هم څوک د کلي، څوک د ولایت او څوک د ټول هېواد په کچه نېک او ویاړلی نوم لري. له انګرېزانو سره په لومړۍ جګړه کې د دوی اتفاق وکولی شول د انګریز مسلح قوتونه له پښو وغورځوي. وزیر محمد اکبرخان، میر مسجدي خان کوهستانی، امین الله خان لوګری او نور ټول مشران په دې وتوانېدل چې د انګریز متجاوز لښکر ته ماتې ورکړي.

په سلګونو نور داسې مثالونه هم شته چې یادونه یې وکړو. د میوند د جګړې په ډګر کې د هرات او نورو سیمو غونډونو چې د افغانستان د هر خېل او قوم خلک په کې وو لویه تاریخي سوبه وکړه.

زموږ د ولس او ولسي مشرانو د بریالیتوب کارنامې ډېرې دي، خو اصلي خبره دا ده چې ټولنیزه پانګه چې قومي او دیني مشران دي، زموږ په هېواد کې اعتبار لري او زموږ په ټولنه کې د ثبات د ټینګښت او د خلکو د ګډون د حتمي کولو لپاره تر ټولو ستره سرچینه ګڼل کېږي.

زموږ پر ټولنیزه پانګه په تېرو څو لسیزو کې ډېر ځله یرغل شوی. د ثور تر کودتا وروسته د یادو شویو دوو طبقو په زرګونو

غړي بندیان، شهیدان او یا د وطن پرېښودو ته اړ کړی شول. د دغو طبقو خلک یا له هلیکوپټرو څخه ژوندي ګوزار کړل شول او یا په زندانونو کې ژوندي په ډله ییزه توګه په بیلډوزرونو ښخ کړل شول. دا چې دیني عالمان او قومي مشران د دې هېواد د ملا تیر دی، نو ځکه دښمنانو په بېلابېلو پلمو په همدې طبقو حملې وکړې او کوښښ یې وکړ چې دا دواړه طبقې له پښو وغورځوي، ځکه هغوی پوهېدل چې د دې ټولنې طبیعي قوت په همدغو دوو طبقو پورې منحصر دی.

په افغانستان کې د یوې سراسري مثبتې ملي اجماع راوستل د دغو دواړو طبقو د فعال ګډون او زحمت په نتیجه کې شوني دي. بېړنۍ لویې جرګې او د اساسي قانون لویې جرګې د سیاسي مشروعیت په راوستلو کې د ټولنیزې پانګې اهمیت په ډاګه کړ، ځکه په دواړو لویو جرګو کې ملي مثبته اجماع تثبیت او د دې زمینه یې برابره کړه، چې د بن پرېکړې عملي کړي، خو له بده مرغه هغه مشروعیت چې د هغو جرګو استازو درلود، په ولسي جرګه کې په هغه پیمانه رامنځته نه شو. دولت هم ونه توانېده چې له ولسي جرګې او ولایتي شوراګانو څخه د ملت د انسجام لپاره کار واخلي.

په ولس کې د کرایي مشرانو اصطلاح عامه شوه، ځکه څو کرایي کښې مشران دولت ته ور وپېژندل شول چې په خپل کور کې هم له اعتبار څخه خلاص دي او په ولس کې ذره وزن نه لري او د ملي مسایلو د هوارۍ پر ځای یې خپلو شخصي ګټو ته ملا وتړله او په ناروا ګټو اخیستو بوخت شول.

د مثبتې ملي اجماع یوه برخه به دا وي چې هغه اصول څرګند شي چې پر بنسټ یې ولسي او دیني مشران د دولت له خوا منل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېږي، چې دوی به له دولت او ولس سره د څرګندو مسؤولیتونو او صلاحیتونو په رڼا کې کارکوي او د دواړو تر منځ به د یوه مؤثر ارتباطي پل په توګه رول لوبوي.

په افغانستان کې د دولتداری پنځه مرحلې دي: کلی، ولسوالي، ښاروالي، ولایت او دولت. دا پنځه مرحلې باید په زنځیري توګه د ټولنیزې پانګې پر اساس یو له بل سره ونښلي، چې په هره مرحله کې باید څرګند حقوقي او قانوني صلاحیتونه او مسؤولیتونه وي چې د خلکو د ونډې اخیستو رول د ټولنې د هوساینې لپاره تضمین شي.

ما د ملي پیوستون د پروګرام وړاندیز ځکه وکړ، چې په کار کې مشروع مشرتابه په خپله د خلکو له خوا وټاکل شي او هرکلی د دې صلاحیت ولري، چې د اسلامي مشورې او حساب ورکونې د اصولو پر بنیاد له یوې خوا څخه کلي د پیسو لګولو او پرېکړې صلاحیت ولري او له بله پلوه به دولت ته حساب ورکړي. دا تجربه هم ځینې بریالیتوبونه لري او هم په کې یو لړ ستونزې منځته راغلي چې ستونزې یې باید لرې کړی شي.

بریالیتوبونه یې دا دي چې په کلیو کې کوم سم مشر په خپله د کلیوالو له خوا ټاکل شوی هلته ډېرې پروژې په سمه توګه پلې شوې دي. انتخابي مشران ځانونه د کلیو مسؤول ګڼي او په ملي کچه د کلیو مؤثر استازیتوب کوي.

د دې پروګرام عمده ستونزه بیا د همدې دولت اراکینو رامنځته کړې، ځکه چې د خپل اثر له رسوخ څخه په ناوړه استفادې سره یې پروژې یا خو لوټمارو قراردادیانو ته ورکړې دي او یا یې په انتصابي ډول د کومې مخورې کورنۍ نا اهله کسان د مشرتابه په مقام کې راوستي دي او پر کلیوالو یې

داسې پروژې منلي چې هغوی ته د منلو وړ نه وې.

که غواړو چې د اغېزمنې حکومتدارۍ بنسټونه پیاوړي شي، نو لازمه ده چې د ولس برخې اخیستنې ته جدي پام وشي او په دوامداره توګه وارزول شي او د حکومتدارۍ په هره مرحله کې باید د ولس ګټې تأمین شي.

د نادولتي سازمانونو (NGO) او بهرنیو قراردادیانو په پرتله د ملي پیوستون پروګرام لا تر اوسه هم ډېر بریالی دی، مګر د دې پروګرام د بریالیتوب اصل ټولنیز اعتماد او ولسي پیوستون دی، چې د دولت او ولس په منځ کې باید د حقوقو او وجایبو یو پیاوړی او څرګند ټولنیز قرارداد موجود وي، چې ټولنیزه پانګه په همدې توګه وده او پراختیا موندلی شي.

و- مالي پانګه:

زموږ په هېواد کې دا وخت تر نورو وختونو پیسې ډېرې شوې، خو مالي پانګه کمه شوې او یا ورڅخه منفي ګټه اخیستل کېږي. ځینې خلک فکر کوي چې پیسې ګوندې کټ مټ مالي پانګه ده، مګر د پیسو او مالي پانګې تر منځ توپیر شته، ځکه مالي پانګه اقتصادي پراختیا راولي او خلکو ته کاري زمینې پیدا کوي، مګر پیسې ډېر ځله ښایي ولګول شي، اما دا نه وي څرګنده چې هر اړخیز اغېز یې ګټه لري او که تاوان.

د پیسو لګولو دوه ځایونه، فیشني ودونه او فیشني کورونه دي. زموږ ځینې بډای هېوادوال د خپلو زامنو په ودونو کې په یوه شپه یا یوه اونۍ کې په لکونو او ځینې یې ان په میلیونونو ډالر لګوي، دا پیسې زیاتره د هوټلونو او ارایشګرانو جیبونو ته ځي، مګر په ټولنه باندې یې ډېر بد اغېز ښندلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چېرې د کابل ښار د هوټلونو په پیسو باندې شرکتونه، فابریکې او نورې تولیدي او خدماتي مؤسسې جوړې شوې وای، نو اوس به په لسګونو زرو ځوانانو ته مناسب روزګار په لاس ورغلی وای.

زموږ په هېواد کې د ځمکو او کورونو بیه زموږ له اقتصادي وضعیت سره هېڅ اړخ نه لګوي. دا چې په کابل او شاوخوا نورو سیمو کې د ځمکې د یوه جریب بیه له **۱۵۰۰۰** ډالرو څخه نیولې بیا تر **۲۰۰۰۰۰** ډالرو پورې رسېږي، دا د دې معنی لري چې پیسې د پانګونې معقوله لار نه لري. په هغه ولایت کې چې د کرنې یو جریب ځمکه په کال کې یوازې یو فصل حاصل ورکوي نو **۱۵۰۰۰** ډالر به په څومره وخت کې وګټي.

مجلل کورونه زموږ د ملي ثروت نښه نه، بلکې زموږ د اقتصادي کمزورۍ علامت دی. که په هېواد کې انسجام وي د دا ډول زرو کورونو په لګښت لس زره کورونه یا اپارتمانونه جوړېدای شي، چې د ژوند ټول اساسي امکانات به پکې برابر وي او د کورونو کرایې به یې دومره راټیټې کړي، چې د عام ولس زور به هم پرې رسېدای شي.

که چېرې په افغانستان کې څوک پانګونه غواړي، نو د کور کرایه ورته غټې مالي ستونزې جوړوي او همدا لامل دی چې موږ نه شو کولی خپلو لسګونو زرو بې روزګاره ځوانانو ته کارونه پیدا کړو، همدا راز که چېرې نه توانېږو، چې خپلې په میلیاردونو پیسې په مالي پانګه بدلې کړو، نو څرنګه به خپل مرګوني اقتصاد ته وده ورکړو او څرنګه به په نړۍ کې د سیالۍ خاوندان شو.

یو اغېزمن دولت هغه دولت ته وایې چې وکولی شي د

قوانینو د اجرا او تنظیم تضمین وکړي او له طبیعي پانګې څخه د رواګټو اخیستو زمینه برابره کړي چې د ټولنیزې او بشري پانګې پراختیا او پیاوړتیا ته شرایط برابر شي.

د پیسو شته والی څو مثبت اړخونه لري: اول دا چې نن په یو شمېر ولایتونو کې پیسې شته چې دا زموږ په تاریخ کې یو نوی پړاو دی، ځکه پخوا به پیسې یوازې په ښارونو کې وې، د مثال په ډول، د تیموریانو په دوره کې په هرات ښار کې پیسې وې. د احمدشاه ابدالي په دوره کې کندهار ښار ته پیسې راټولې شوې وې او په همدې ترتیب کابل ښار په مختلفو دورو کې پیسې درلودې، مګر اوس نه یوازې دا چې پیسې په هغو ښارونو کې شته چې د پخوانیو امپراتوریو مرکزونه وو، بلکې اوس کلیو او بانډو ته هم رسېدلې دي.

د کونړ په غرني ولایت کې اوسمهال پلازې جوړې شوې، په بدخشان کې هم اوس پیسې شته خو په هېواد کې د دې پیسو سرچینه ځینې ځای مشروع او ځینې ځای نامشروع ده. په دې کې شک نشته چې د اپینو له لارې هم یوه برخه خلک میلونران شوي دي، اما دا هم د یادولو وړ ده چې په تېرو ۷ کلونو کې له هېواده بهر افغانانو په میلیاردونو ډالر خپلو خپلوانو ته رالېږلي دي. د یوه تخمین له مخې د خوست ولایت **۳۵۰۰۰** کسان د اماراتو د العین په ښار کې مزدوري کوي. دې خلکو په تېرو شلو کلونو کې ډېرې پیسې خوست ولایت ته رالېږلې، چې د نوموړي ولایت خلک پرې ګوزاره کوي.

له تخار ولایت څخه ډېر ځوانان ایران ته د مزدورۍ لپاره تللي دي او دوی هم خپلو کورونو ته پیسې رالېږي. د هېواد په دننه کې هم یو شمېر خلکو په مشروع توګه پیسې تر لاسه کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر شمېر خلک د قراردادونو د اخیستو له لارې سرمایه دار شوي. سوداګري، دوکانداري او داسې نور شغلونه هم د پیسو په تولید کې رول لوبوي او ویل کېږي چې اوسمهال په ټول افغانستان کې نږدې ۵۰۰۰۰ کسان ډالري تنخواې لري چې دا هم د پیسو زېرمې غښتلې کوي. خو له بده مرغه زموږ پیسې زموږ له هېواده اوس هم بهرته انتقالېږي او زموږ سوداګرو نه یوازې دا چې له ایران، پاکستان او مرکزي اسیا څخه افغانستان ته پیسې نه دي انتقال کړي، بلکې لا هم له افغانستان څخه خلیجي هېوادونو ته په منظمه توګه پیسې انتقالېږي.

په (۱۳۸۷ هـ ش) کال کې یو اټکل شوی او دا ثابتوي چې په شپږو میاشتو کې تر یو میلیارد ډالرو زیاتې پیسې له افغانستان څخه دوبۍ ته انتقال شوې دي. یو شمېر افغانانو په دوبۍ کې هغه وخت پیسې په جایدادونو بندې کړې چې جایدادونه د لوړ قیمت اوج ته رسېدلي و، مګر په نړۍ کې د مالي بحران د راتلو له امله اوس د هغو کورونو او جایدادونو بیه ډېره راپرېوتې ده او دوی ته یې درونډ مالي زیان ور اړولی دی. دا چې ولې له افغانستان څخه پیسې د فرار په حالت کې دي، دلیل یې څرګند دی او هغه دا چې اوسنی دولت نه د خلکو د مال ساتنه کولی شي او نه د سر او کله چې څوک خپل ځان او مال په خطر کې ویني نو حتمي ده چې له هغه ځایه به پښې باسي.

همدارنګه د دولت کمزوري د دې لامل شوې چې نه شي کولی پیسې په پانګه بدلې کړي او یا داسې تشبث ته زمینه برابره کړي چې خلک په ازادانه توګه خپلې مالي سرچینې پیاوړې کړي.

د ټولو یادو شویو پانګو مرکزیت په بنسټونو پورې تړلی او بنسټونه د یوې کامیابې مشرۍ په موجودیت کې پراختیا او ټینګښت مومي او یا دا چې یو بریالی مشرتابه کولی شي د پانګې د پراختیا بنسټونه رامنځته کړي.

زموږ د ولس منفي لیدلوري دا څرګندوي چې له دې ټولو پانګو او فرصتونو سره، سره هم اوسنی دولت په دې نه دی توانېدلی چې بنسټونه رامنځته او پیاوړي کړي. په راتلونکو فصلونو کې به په دې بحث وکړو چې د دولت، اقتصاد او د ملي هویت بنسټونه څنګه رامنځته کېږي او څنګه پیاوړي کېدی شي؟. د افغانستان په ځانګړو شرایطو کې خورا مهمه ده چې په نړیواله همکارۍ او انسجام باندې هم خبرې وکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریم فصل:

د معاصر دولت څرنګوالی

الف- د زور او قوت استعمال:

د دولت په اړه چې لومړی کوم ټکی ذهن ته راځي هغه زور دی، ځکه چې له یوې خوا د تاریخ په اوږدو او له بله پلوه په وروسته پاتې هېوادونو کې همېشه یوه وړه ډلګۍ د زور له لارې ځان قدرت ته رسوي او دولتي اقتدار تر لاسه کوي، مګر د دولت په معاصره پېژندنه کې د زور له لارې منځته راغلي دولتونه معاصر نه ګڼل کېږي.

د یوه عصري دولت تر ټولو منلی تعریف د قانون واکمني ده. په تېر فصل کې مو ولوستل چې موږ د یوه ملت په توګه د سترو پانګو خاوندان یوو، مګر تر اوسه مو تري نه لازمه ګټه اخیستې او نه په دې توانېدلي یوو، چې دا پانګې په یوه مناسب چوکاټ کې تنظیم کړو، ځکه چې زموږ په هېواد کې د قانون د پانګې کمی دی او قانون داسې چوکاټ دی چې ټولې پانګې په ترتیب سره راټولوي، تنظیموي او تشکل ورکوي.

د قانون د واکمنۍ او حاکمیت نښې نښانې دا دي چې په لومړي ګام کې د قوت استعمال ته چوکاټ جوړوي، یعنې د خلکو پر وړاندې د وسله والو ځواکونو د صلاحیتونو او

مسؤولیتونو حدود ټاکي، زور هغه مهال په یوه مشروع قوت بدلېږي چې د استعمال حدود او انسجام یې د قانون له خوا وضاحت ولري.

که قوت بې له کوم روا دلیل څخه وکارول شي، نو په دولت کې له مسؤولو چارواکو په فوري ډول پوښتنې کېږي. که نولسمې پېړۍ ته وګورو دا به راته څرګنده شي، چې په دې پېړۍ کې د دولت او قوت استعمال ورو-ورو د قانون په چوکاټ کې راغی، خو د دواړو نړیوالو جګړو په ترڅ کې د قوت استعمال په ځینو اروپايي هېوادونو کې ناقانونه بڼه پیدا کړه، د دې ناقانونۍ پیل لومړی په روسیه کې وشو او وروسته په اسپانیا کې د کورنۍ جګړې له کبله ډېر ملکي وګړي ووژل شول او په همدې ترتیب د فاشیزم او نازیزم له خوا په میلیونونو انسانان شکنجه او له منځه ولاړل.

د دې فجایعو دویمه برخه بیا په شلمه پېړۍ کې په جاپان او اروپا کې تکرار شوه، خو په همدې وخت کې په تدریجي توګه د قوت استعمال قانوني بڼه ومونده او اوس د دې هېوادونو وګړو ته دا د باور وړ خبره نه ده، چې ګوندې د دوی پوځونه دې د دوی پر ضد استعمال شي.

ب- ملکي او اداري صلاحیتونه او وجایب:

د دولت ملکي او اداري صلاحیتونه او وجایب د قانون په بنیاد تعینېږي.

په یوه هېواد کې چې دولت حاکم وي د دولت د مامور مکلفیت د ملت پر وړاندې څرګند وي او نه شي کولی چې د دولت له څوکۍ نه د خپل ځان، کورنۍ او دوستانو په ګټه کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

واخلي. همدا راز د دولت قانون د هېواد په ټوله اراضي بې له کوم تغیر څخه یو رنګ عملي کېږي.

که چېرې د یوه حکومت اداري تسلط د هېواد په ډېرو سیمو کې ونه چلېږي هغه ته معاصر دولت نه شو ویلی، ځکه د اداري تسلط معنی شدید مرکزیت نه دی. هر هېواد له اداري پلوه مختلفې درجې لري، د ساري په توګه، کلی، ولسوالي، ښاروالي، ولایت او مرکز عامې اداري طبقې یا تقسیم بندۍ دي، مګر د دې اداري طبقو تر منځ اړیکي یو له بله توپیر لري او همدارنګه د هر یوه واحد، صلاحیتونه د قانون له پلوه په بېلابېلو هېوادونو کې مختلف دي، خو مهمه دا ده چې د هر یوه واحد، صلاحیتونه په قانون کې څرګند شوي وي او په هغه حالت کې چې د قانون په تعبیر کې ابهام وي، وګړي او مسؤولین کولی شي چې دا ابهام یوازې له قانوني لارې څخه توضیح کړي.

په وروسته پاتې هېوادونو کې د قانون او عمل تر منځ فاصله یوه ستونزه ده. مثلاً په افغانستان کې ټول دولتي عواید مرکزي بڼه لري او د اساسي قانون پر بنیاد باید په یوه واحد مرکزي حساب کې جمع او درج کړی شي او ټول لګښتونه هم له همدې واحد حساب څخه تر سره او هر کال د عوایدو او لګښتونو تفصیلي حساب ولسي جرګې ته وړاندې شي خو بدبختانه داسې نه کېږي او ډېر شمېر والیان په خپل سر له سوداګرو څخه په ناقانونه توګه پیسې اخلي او دا چې دوی په قانوني توګه د دې پیسو اخیستو حق نه لري، نو ځکه ویلی شو چې قانون تر پښو لاندې کوي. که چېرې د دولت د واحد حساب شرط نه وای او والیانو په قانوني توګه د پیسو ټولولو اجازه

درلودای نو بیا بېدا هم یو قانوني عمل ګڼل کېده خو بې د قانون له اجازې داسې کړنه د قانون ماتونې څرګنده بېلګه ده.

ج- د قانون پر بنیاد د اقتصادي چارو تر سره کول:

ټولې اقتصادي معاملې باید د قانون پر بنیاد تر سره شي. د اسلام په مبین دین کې له ډېر پخوا څخه فردي ملکیت پېژندل شوی او باید له هر ډول تېري او تجاوز څخه په امن وي او دا د دولت دنده ده چې خلکو ته د دوی د ملکیتونو د ساتنې ډاډ ورکړي. که چېرې خلک د خپل جایداد په تحفظ باندې ډاډ ونه لري، نو دوی اړ کېږي چې له نورو لارو چارو کار واخلي او له دولت څخه علاوه د خپل مال او ملکیت د ساتنې په لټه کې شي. د دولت له خوا د شخصي ملکیتونو د ساتنې او هغو ته د ازادۍ ورکولو یو ستر مثال د مایکروسافټ د سافټویر جوړولو کمپنۍ ده. ښاغلی بیلګیټس چې تل د نړۍ په پنځو پانګوالو کې شمېرل کېږي د خپل فکر سرمایه یې په کار واچوله او د کمپیوټر د سافټویر جوړولو له کبله یې ډېره پانګه تر لاسه کړه. که چېرې دولت د سافټویر جوړول شخصي پانګه نه ګڼلی او یا یې د دې پانګې تحفظ د ځان فرض نه ګڼلی، نو ممکنه نه وه چې بېلګیټس دې د دومره سترې پانګې څښتن شي.

په همدې ډول که د نویو داروګانو کشف ته پام واړوو، د خصوصي شرکتونو له خوا په سلګونو میلیونو ډالر د نویو داروګانو په کشف او څېړنه لګول کېږي، شرکتونه دا لګښت ځکه کوي چې ډاډه دي، د همدې دوایانو له سوداګرۍ څخه به په څو چنده لوړه ګټه تر لاسه کړي.

د قانون له محافظت نه علاوه هم انساني کوښښ او څېړنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

معنوي قيمت لري، ځکه موږ د سترو عالمانو، کاشفانو او څېړونکيو د څېړنو او کشفياتو قدرداني کوو، خو د نولسمې پېړۍ په وروستيو او د شلمې پېړۍ په پيل کې د نويو قوانينو طرحه کېدل د دې لامل شول چې دغه معنوي ارزښت ته د مادي پانګې د ګټلو زمينه هم برابره کړي او دا قانوني نوښت د دې باعث شو چې انساني کوښښ ته خلک د مادي سرمايې په توګه هم وګوري.

د- د قانون تغير:

د قانون د حاکميت يو ستر شاخص دا دی چې د اړتيا پر مهال د قانون د تغير لپاره قانوني لاره وي او اهميت يې دا دی چې قانون هم دوامدار تغير او بدلون ته اړتيا لري. که چېرې د قانون د تغير لپاره څرګند او ټاکلي بنسټونه، نه وي، نو قانون نه شي کولی چې له ټولنيزو بدلونونو سره همګام پر مخ ولاړ شي. د مثال په ډول، د امريکا د متحدو ايالاتو د جوړېدو له پيل څخه تر اوسه پورې د دوی قانون نه دی بدل شوی. دليل يې دا دی چې د دې هېواد ستره محکمه کولی شي، چې قانون د شرايطو د تغير پر اساس باندې تعبير کړي.

د ډېرې مودې لپاره د تورو او سپينو وګړو توپير ته محاکمو قانوني بڼه ورکړې وه، مګر هغه وخت چې يو ستر ټولنيز حرکت د ټولو وګړو د مساوات غوښتنه وکړه، سترې محکمې هغه ټول قيودات لرې کړل چې د وګړيو تر منځ د برابرۍ مانع وو.

په فرانسه کې د امريکې په پرتله د نظام په شکل باندې موافقه نه وه. څو-څو ځله جمهوريت، امپراتوري او شاهي نظامونه يو پر بل پسې راغلل او ولاړل او تر دې چې کله

جمهوري نظام په اصل شکل باندې منل کېده اساسي قانون څو واري تغير وکړ، ځکه د دولت د صلاحيتونو په اړه بېلابېلې مفکورې موجودې وې. د فرانسې اوسنی اساسي قانون د دوی په پنځم جمهوري نظام پورې اړه لري.

تر دويمې نړيوالې جګړې وروسته په اروپا کې د دولت د صلاحيتونو د تغير په باب سترې تجربې رامنځته شوې. جرمني او فرانسې په نولسمه پېړۍ کې پر فولادو او د ډبرو پر سکرو سترې شخړې وکړې، ځکه هر يوه غوښتل چې عمده معادن دې د دوی تر تسلط لاندې وي، خو د دوی ډېر مدبر سياستوال تر جګړې وروسته دې پايلې ته ورسېدل چې د دغو معدنونو شريکه کارونه به دا شخړې هوارې کړي، نو ځکه يې د فولادو او ډبرو سکرو يوه ګډه اتحاديه جوړه کړه او د دې بريالۍ تجربې له برکته يې اول شريک مارکيټ تر لاسه کړ او بيا يې په اروپا کې د اروپا اتحاديه رامنځته کړه. په اروپا کې هر هېواد ځانګړي سرحدات درلودل او په لومړي سر کې به چې کله يو اروپايي له يوه اروپايي هېواده بل ته تللو، نو اړ به و چې پيسې بدلې کړي او پاسپورټ ولري، مګر نن زياتره هغه خلک چې د اروپايي اتحاديې په چوکاټ کې ژوند کوي حق لري، چې په ازاده توګه له يوه هېواده بل ته سفر وکړي او که وغواړي په اسانه توګه هلته کار هم کولی شي.

له انګلستان او يو څو نورو هېوادونو پرته نور ډېر هېوادونه يو پولي واحد لري او د دې پر ځای چې جلا بانکونه ولري اوس د اروپا د پولي سياست ټول اختيار د اروپا له مرکزي بانک سره دی.

په اروپا کې د قانون د حکومت ستره نښه د اروپا د عدالت

(c) ketabton.com: The Digital Library

محکمه ده. د اروپا د براعظم وګړي حق لري چې د خپلو حکومتونو له لاسه عریضې همدې محکمې ته وړاندې کړي او دولتونو هم منلې چې د دې محکمې پرېکړې د منلو او تطبیقولو وړ دي.

د قانون حاکمیت دوې مهمې برخې لري، چې یوه یې د بشپړو قوانینو تقنین او توشیح ده. که قوانین په ناسمه توګه تقنین شي، کولی شي خلکو ته د اسانتیا پر ځای ستونزې پېښې کړي. د ناسمو قوانینو بده پایله موږ په افغانستان کې څو ځلې لیدلې ده، په زیاترو وروسته پاتې هېوادونو کې چې کله نوی قانون رامنځته شي نو له زړو قوانینو سره په تضاد کې وي، چې د دې تضاد د لرې کولو لپاره قانوني لاره ګونګه وي. نو له همدې کبله د ډېرو قوانینو موجودیت د وضاحت پر ځای ابهام او پېچلتیا رامنځته کوي، چې ډېرې ستونزې ترې پیدا کېږي او رشوت خور دولت له دغو تضاداتو څخه په ګټه اخیستو کولی شي، متضادې پرېکړې وکړي او متضاد سیاستونه پلي کړي. نو د تقنین اهمیت او د قانون پر مسودو باندې غور کول او د هغوی عملي اړخونو ته پام کول د قانون د راوستلو او پلي کولو لپاره ډېر ارزښت لري. همدا دلیل دی چې اوس د مقننه، اجرائیه، او قضایه قواوو تر منځ تفکیک او توپیر په یوه نړیوال اصل بدل شوی دی.

هره قوه ځانګړي صفات لري د ځانګړو مهارتونو له مخې ورته بشري قوه تاکل کېږي، چې هره برخه په بریالیتوب سره پر مخ ولاړه شي.

د قانون د حاکمیت بله ځانګړنه د قوانینو پر وخت اجرا کول دي. که چېرې د هېواد قوانین هر څومره اعلی او پر ځای وي خو

که د اجرا او عملي کېدو له پلوه په کې سستي وشي، نو بیا هم د خلکو باور نه شي تر لاسه کولی او د قانون د حاکمیت ښېګنې په بدګنو بدلوي. لکه په زمبابوې کې چې د رابرت موګابې له خوا قانون تر پښو لاندې شو.

په زمبابوې کې د قانون له مخې ولسمشر باید د عمومي ټاکنو له مخې راشي. ولس هم په دې اصل اجماع درلوده. کله چې په لومړي پړاو کې د ده رقیب ټاکنې وګټلې موګابې ونه منلې او د دویم دور ټاکنو غوښتنه یې وکړه. په دویم دور کې یې دولتي مامورین د سوټې په زور اړ کړل، چې صندوقونه د ده لپاره ډک کړي. همدا سې وشول چې موګابې دوه پښې په یوه موزه کې کړې او د خپل قدرت د ناروا دوام لپاره یې قانون تر پښو لاندې کړ. د موګابې له خوا د قانون ماتولو پایله دا شوه، چې د سوېلي افریقا یو کرنیز او شتمن هېواد په تېرو څو کلونو کې په یوه فقیر او ناداره هېواد بدل شو.

د پیسو د پړسوب سلنه یې تر یوه میلون لوړه شوې او په سلو کې نږدې د پرش وګړي یې نورو ګاونډیو هېوادونو ته په کډه کولو مجبور شوي دي.

نړیوالو تجربو ښودلې چې په قانوني بنسټ د مشرتابه بدلون د قانون د ټینګښت لپاره ځانګړی ارزښت لري. په هغو هېوادونو کې چې د دولت د مشرتابه د بدلون قانوني موده نه وي څرګنده او منظم سیاسي حزبونه فعال نه وي، هلته مستبد واکمنان د نوي او ځوان مشرتابه د پیاوړتیا لپاره پانګونه نه کوي، ځکه دوی وېره لري چې نوی مشرتابه به د دوی د ناروا قدرت لړۍ ختمه کړي. د نامشروع قدرت دغه غریزه د نویو او فعاله انسانانو پر وړاندې ستونزې جوړوي او د دې موقع نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکوي، چې په ټولنه کې تبارز وکړي، مګر په هغو هېوادونو کې چې د قدرت قانوني میعاد معلوم وي په طبیعي ډول نوي لیډران وده کوي.

د امریکا د متحدو ایالاتو د ولسمشرۍ د دوو دورو محدودیت له یوه پلوه او د دوو مقتدرو احزابو موجودیت له بله پلوه د دې زمینه برابره کړې، چې هر څلور کاله وروسته یوه نوې څېره رامنځته شي او دا ټولنه د سوکالۍ پر لور سوق کړي.

د ښه او غوره قانون یوه بله نښه دا ده، چې د دولتي ارګانونو د دندو لوایح به ټاکلي او کاري تداخل به په کې نه وي. څکه هر څومره چې په یوه هېواد کې د وزارتونو او مستقلو ارګانونو شمېره ډېره وي په هماغه اندازه کاري تداخل رامنځته کېږي او ستونزې زیاتېږي. د ساري په توګه، که چېرې په یوه کرنیز هېواد کې د کرنې په ساحه کې پنځه وزارتونه کاري تداخل ولري، نو هر وزیر به فکر کوي چې اصلي مسؤولیت او صلاحیت له ده سره دی او دا ډول ستونزې په اسانۍ یو دولت له پښو غورځولی شي، څکه هره پرېکړه چې د یوه وزارت له خوا کېږي بل به یې ردوي او کومه قانوني مرجع به نه وي، چې د دوی صلاحیتونه په ګوته کړي، نو په دې حالت کې دولت چپه وبولئ.

یو بل علت هم چې د دولت د بې اغېزې کولو لامل کېږي هغه مستقل ارګانونه او محلي دوایر دي، چې د خپلو صلاحیتونو په وضاحت پخپله هم نه پوهېږي او کاري تداخل یې د سترو اختلافونو باعث ګرځي، چې په نتیجه کې د ملت کارونه ځنډېدلي او نېمګړي پاتې شي. د دې ژوندی مثال په وروسته پاتې هېوادونو کې فیډرالېزم او فیډرالي نظام دی. په پاکستان

کې فیډرالي نظام منل شوی، خو په عمل کې هلته د همدغو ګډوډیو او اختلافاتو په نتیجه کې بیا-بیا نظامي ځواک د حاکمیت واګې اخلي او په دې توګه نظام مرکزي بڼه غوره کوي. مګر په هندوستان کې بیا د دې برعکس ولایتونه د قانون له مخې د پرېمانه اختیاراتو خاوندان دي او ډېرې پرېکړې په خپله د قانون په چوکاټ کې پخپله تر سره کوي. د قانون او عمل د فرق پر بنیاد باید وویل شي، چې مرکزیت او عدم مرکزیت دواړه هم منفي او هم مثبته بڼه غوره کولی شي او حتمي نه ده چې یو یې مضر او بل یې ګټور وي.

په هغو فدرالي نظامونو کې چې قانون نه عملي کېږي مرکزیت منفي اغېز لري، څکه قانون سیمه ییزو ارګانونو ته په یوه چوکاټ کې ډېر صلاحیتونه ورکوي، خو په عمل کې فدرالي وزارتونه د یوه سخت مرکزیت بڼه غوره کوي او لازم امکانات سیمه ییزو ارګانونو ته نه ورکوي.

په هغو هېوادونو کې چې په قانوني ډول دولت مرکزي وي او قانون پلی نه شي والیان او ولسوالان په بې وزلو خلکو ناروا حکمراني چلوي، چې دا د ملوک الطوایفۍ عصري بڼه ګڼلی شو او نن زموږ هېواد په همداسې حالت کې دی.

د قانون د حاکمیت غوره مثال سویډن دی. که څه هم په سویډن کې د قانون له مخې نظام مرکزي دی، خو سیمه ییز ارګانونه په قانوني ډول پراخ اختیارات لري.

هدف دا دی، چې فدرالي او مرکزي نظام د فورمول له مخې نه مثبت دي او نه منفي او یا دا چې هم مثبت کېدای شي او هم منفي، څکه دواړه ښایي بېلابېلو شرایطو ته برابر وي، یعنې په یوه هېواد کې به مرکزي نظام مناسب وي او په بل کې ښایي

(c) ketabton.com: The Digital Library

فدرالي نظام مؤثريت ولري، خو د بريالیتوب اصل بيا هم په قانون باندې عمل کول او د قانوني صلاحيتونو او مسؤوليتونو په وضاحت پورې اړه لري.

هر څومره چې په يوه هېواد کې د قانون حاکميت ټينګ شي په هماغه پيمانه سياسي کړه وړه د قانون چوکاټ ته برابرېږي، مګر په هغو هېوادونو کې چې د قانون حاکميت نه وي او هدف دا وي چې د قانون حاکميت دې رامنځته شي، نو د نظام پر جوړښت باندې سياسي اجماع کول خاص اهميت لري او داسې اجماع په ځانګړې ډول بايد په جګړه ځپليو هېوادونو کې په دې دليل رامنځته شي، چې څرګنده کړي د هېوادني سياست حدود کوم دي؟. د ملي ګټو بريدونه څنګه تعينيږي؟ او هغه اشخاص چې د سياست په ډګر کې لوبېږي يو له بل سره د کومو اصولو پر بنياد سيالي کوي او تر ټولو مهمه دا چې دوی ولس ته په کومه سترګه ګوري.

که يو سياستوال خپل ولس ته د يوې داسې وسيلې په سترګه ګوري چې يوازې خپلو موخو ته ور باندې ځان ورسوي، نو هلته بيا د ثبات ټينګښت او د قانون پلي کول ناممکن دي. ځکه ولس منحيث ولس وسيله نه شي کېدی، بلکې غوښتنې او پېرزوينې يې د نړۍ د بل هر مهذب ولس په څېر وي چې غواړي سوکاله ژوند ولري او بچي يې تر دوی پر مخ ولاړ شي.

که مطرح سياستوال او دولتداران په دې سرخلاص کړي، چې ولس د نظام رينبه او سياستوال يې ښانګې دي، نو بيا بايد دا هم زده کړي چې ونه به د عدالت پر بنياد وده کوي او کله چې داسې وي نو بيا هغه اصول عملي کېږي، چې پر بنسټ يې سياست د مثبت تغير وسيله ګرځي او د يوه باثباته او منل شوي نظام پايه ټينګوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شلورم فصل:

د معاصر دولت دندې

دولت کومه اپلاتوني پدیده نه ده، چې تعریف یې له ابتدا څخه تر انتها پورې ثابت پاتې شي او که چېرې په داسې تعریف پسې وګرځو، چې په هر زمان او مکان کې عملي بڼه ولري، نو هېڅ وخت به کومې څرګندې نتیجې ته ونه رسېږو.

دولت ته باید په کوم ډول وګورو؟ د دې لپاره چې دا پوښتنه ځواب کړو په کار دي چې د قدرت په دوو بڼو باندې توپیر ته قایل شو.

د قدرت یوه بڼه دا ده، چې (الف)، (ب) اړ کوي چې د ده حکم ومني ځکه د (الف) په لاس کې داسې وسایل او امکانات شته چې (ب) ورته اړتیا لري، نو ځکه (ب) د (الف) اراده مني، خو سره له دې چې (ب) به په زړه کې خوښه نه وي، اما مجبوره ده چې ظاهراً وښيي چې د (الف) نظریه یې عملي کړې ده، دا یو وېشل کېدونکی قدرت دی.

اما بله بڼه یې دا ده چې (الف)، (ب) او (ج) غواړي په شریکه یو پټی اباد کړي، مګر هلته یوه ستره تیږه پرته ده، چې که (الف)، (ب) او (ج) ډېره خواري هم وکړي، په یوازې ځان یو هم نه شي کولی چې تیږه لرې کړي، مګر که په شریکه ور څخه

تاو شي نو کولی شي تیږه لرې او پټی اباد کړي. دا ډول قدرت ټولنیز قدرت دی.

دولت کېدی شي چې د وېشونکي او یا ټولوونکي قدرت بېلګه شي. بېګاري یې هم یوه نمونه ده چې دولت بې له دې چې چا ته پیسې ورکړي، په زور خلک اړ کوي چې په کال کې به له دومره څخه تر دومره ورځو پورې په مفت ډول د دولت کارونه کوي، په ځینو نورو امورو کې هم د دولتدارۍ دا بڼه په ډېرو هېوادونو کې شته. بندیان د قانون د پرېکړې پر اساس له ځینو حقونو څخه محرومېږي او اړ وي، چې له څو ورځو نه تر عمره پورې د جرم د شدت او درونده والي په اندازه په زندان کې تېر کړي.

همدارنګه د عسکرۍ د دندې د اجرا کولو لپاره په امریکا او اروپا کې نظامي افسران ډېر درانه تمرینونه کوي او د تمرین پر مهال اړ دي چې بې له کوم دلیل څخه د مسؤولو چارواکو اوامر ومني.

د معاصرې دولتدارۍ ډېره برخه اوس په ټولنیزه بڼه ترسره کېږي. دا چې دولت باید کومې دندې تر سره کړي؟ دا په ملي اجماع او د اهمیت له مخې د یوې مسألې په ځانګړو شرایطو پورې اړه لري، د ساري په ډول، په تېرو اته ویشتو کلونو کې د امریکا په متحده ایالاتو کې د ولس اجماع په دې وه چې دولت باید په اقتصادي امورو کې ډېر کم رول ولري، دا لړۍ د رونالډ رېګن د قدرت پر مهال پیل شوه او په دې اصل ولاړه وه چې مارکېټ نه یوازې خپلې ستونزې په خپله حل کوي، بلکې د مارکېټ د حل لاره د دولت له حل لارې نه چټکه، معقوله او اقتصادي ده، خو په متحده ایالاتو کې اوسنی مالي بحران

(c) ketabton.com: The Digital Library

دومره مهم شوی چې د جورج واکر بش په څېر یو ولسمشر چې د مارکیټ په مطلقه ازادۍ یې باور درلود هم اړ شو تر څو د ولس پیسې د بانکونو د نجات لپاره په لویه کچه مصرف کړي او دغه دولت او سمهال نېغ په نېغه په اقتصاد کې رول لوبوي.

که دولت په اقتصادي امورو کې د مرستې لاس نه وای غځولی او په دې برخه کې د دولت په رول باندې سیاسي اجماع نه وای شوې، نو دې مالي بحران به په مراتبو ناوړه عواقب درلودل.

که شلمې پېړۍ ته وګورو د شرایطو د تغیر او د ولسونو د غوښتنو پر بنسټ دولتونو مختلفې دندې تر لاسه کړې. د دولتونو تر منځ د دغو دندو اخیستو یوه مشترکه وجه له یوې خوا قانونیت او له بله پلوه د خلکو اجماع وه. که دوو تېرو پېړیو ته نظر وکړو د دولت په دندو کې به ځینې اصلي تغیرات را ته څرګند شي، په ځانګړې توګه را تلونکې درې دندې هغه بنسټونه دي چې په هغو باندې د نورو دندو د اجرا کولو بنیاد ایښودل شوی دی:

الف- د قوت مشروع استعمال:

د شپاړسمې پېړۍ له پیله د شلمې پېړۍ تر پیل پورې په اروپا کې مرکزي دولتونه را منځته او مستحکم شول. پخوا تر دې د دغو دولتونو څرګنده ځانګړنه د زور او انحصار له لارې د قوت مرکزي کول و.

په فیوډالي دوران کې هر فیوډال ځانګړې قوه درلوده او له همدې قوې نه به یې د نورو فیوډالانو پر وړاندې استفاده کوله. په سیمه کې ازادانه سفر د خلکو حق نه و.

کله به چې خلک د یوه فیوډال له سیمې څخه د بل سیمې ته تلل، نو اړ به وو چې د ځان او مال د ساتنې لپاره یا مالیه ورکړي او یا د پیسو په مقابل کې بدرګه ولري او یا هم د جګړې په وسیله تېر شي.

دغو مرکزي دولتونو منظمه او معاصره اردو رامنځته او دا پلې اردو یې په داسې وسیلو سمبال کړه چې د فیوډالانو سپرې لښکرې یې ماتې کړې او پرېکړه وشوه چې له اردو نه علاوه بل څوک د وسلې د کارونې حق نه لري.

سیاسي او اقتصادي قوه له نظامي قوې څخه بېله شوه او د وخت په تېرېدلو د قوت د استعمال صلاحیت د قانون په چوکاټ کې د مرکزي دولت په لاس کې شو او د دولت د تعریف یوه برخه داسې شوه چې د مشروع قوت د کارونې انحصار د معاصر دولت تر ټولو ستره نښه ده.

په دولت کې د قوت تمرکز او بیا ورته په قانوني چوکاټ کې ځای ورکولو څو مهمې پایلې درلودې:

۱- دا چې دولت د وګړو د ازادانه سفر مسؤولیت پر خپله غاړه واخیست، نو له یوه ځای څخه بل ځای ته د وګړو ازادانه سفر د خلکو حق وګڼل شو. هر هغه دولت چې په نننیو شرایطو کې پخپله ساحه کې د وګړو د ازادانه تګ راتګ امنیت نه شي تأمینولی معاصر دولت نه ګڼل کېږي.

۲- سیاسي فعالیت د قوت د استعمال له تهدید څخه بېل شو. کله چې د قوت د استعمال انحصار له دولت سره نه وي، مطرح سیاسي اشخاص کولی شي چې په دوامداره توګه د خپل اثر رسوخ او قوت څخه ګټه پورته کړي او په زور باندې خپلې ګټې تثبیت کړي او کمزوري واکمنان دې ته اړ کړي، چې د دوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولسمشر باندې په خاصه توګه قانون تطبيقوي. په هغو هېوادونو کې چې د قانون حاکميت تثبيت شوی وي ولسمشران له خپل قوت څخه د هېواد او ولس لپاره ګټه اخيستې شي، مګر دا اصل يې بايد په پام کې وي چې د خپلو رقيبانو پر وړاندې هېڅکله دولتي قوت نه شي کارولی.

۴-د اردو او پوليس تر منځه تشکيلاتي توپير راغی. د اردو اساسي موخه دا شوه چې له ملت او مملکت څخه به دفاع کوي او د پوليس دنده دا شوه چې د خلکو د حقونو او وجايبو ساتنه او څارنه وکړي، ځکه پوليس په دوامداره توګه له ولس سره مخ وي او له خلکو سره د هغوی کړه وړه او اخلاق د دولت د مؤثريت ستر معيار ګڼل کېږي. د معاصر پوليس ښه بېلګه په انګلستان کې څرګنده ده او هغه دا چې وسله نه لري، مګر د ولس او پوليس تر منځ ټينګ توافق موجود دی او د يو بل احترام کوي.

ب- بيت المال يا عامه شتمني:

د قوت مرکزي کول يو مالي اساس غواړي. يوه منظمه او په قانون متکي قوه منظم معاش او امکاناتو ته اړتيا لري. د تاريخ په اوږدو کې ډېر ځله ليدل شوي چې هر هغه دولت چې د خپلې قوې لپاره يې لازم معاش او امکانات نه دي برابر کړي د همدغو اردوګانو له خوا نسکور شوي دي.

جګړه لګښت غواړي او هر څومره يې چې موده اوږدېږي لګښت يې هم ډېرېږي. د نولسمې او شلمې پېړۍ په لومړۍ نيمايي کې د اروپايي دولتونو تر ټولو زيات لګښتونه د اردو په تنظيمولو راغلل.

نن هم د جګړې او نظامي چارو تنظيم خورا درانه لګښت ته

د تهديدونو په پايله کې د دوی منفي ګټې تضمين کړي.

د دې برعکس کله چې د قوت د استعمال واک په قانوني چوکاټ کې راشي او د اشخاصو له انحصاره ووځي، نو بيا د سياست اصلي توجه د خلکو تنظيم ته اوړي، ځکه ډېر سياسي احزاب رامنځته کېږي او هر يو کوښښ کوي چې د برياليو پروګرامونو په جوړولو د خلکو رايې خپلې کړي او د قانون په چوکاټ کې واک تر لاسه کړي.

که څه هم زموږ په هېواد کې بدبختانه دا پروسه په تېرو کلونو کې پلې نه شوه، خو نتيجه يې په هغو هېوادونو کې څرګنده ده چې د داسې واک خاوندان دي.

۳- د قانون تطبيق عملي جنبه ونيوله. کله چې په يوه ټولنه کې د قوت تمرکز په دولت کې نه وي، نو د محاکمو پرېکړې په اسانه او شفافه توګه نه عملي کېږي. ځکه زورور خلک په دوامداره توګه کمزوري خلک تهديدوي او له منځه يې وړي، اما کله چې قوت په دولت کې تمرکز ولري زورواکان او ټوپکماران که هر څومره شتمني، شهرت او وسايل ولري، نه شي کولی چې پر کمزورو انسانانو پښې کېږدي او يا د محاکمو پرېکړې رد کړي.

د قانون پر وړاندې د هېواد د خلکو برابري هغه وخت تأمينېدای شي چې ټول وګړي په دې پوه شي چې دوی برابر حقوق او وجايب لري.

نن په ټولو معاصرو دولتونو کې د کمزورو خلکو د حقونو د ساتنې لپاره منظم ترتيبات موجود دي، ځکه يې دا د قانون د تطبيق معيار ګرځولی، چې پر شتمنو او سياسي خلکو او په ځانګړي ډول د دولت پر لوړ پوړو اراکينو باندې په عامه او په

(c) ketabton.com: The Digital Library

اړتیا لري، په ۲۰۰۲ میلادي کال کې دولتونو یو زر یو سل او شپېته میلیارده ډالر پر نظامي چارو لګولي دي. د دې رقم ۲۴٪ یعنې **۵۲۸.۷** میلیارده ډالر یوازې د امریکا نظامي بودجه وه. ناټو په خپلو افرادو او نظامي تجهیزاتو باندې چې د ۱۸ هېوادونو مشترک تړون دی ۳۰۰ میلیارده ډالر په یاد شوي کال کې لګولي دي.

د دولت د عوایدو اساس د صنعتي ټولنې تر رامنځته کېدلو وړاندې په عامه شتمنۍ، کرنې، سوداګرۍ او خصوصي تشبثاتو باندې درېدلی و، نو د قوت د مرکزیت یو مهم دلیل عامه شتمني هم وه، چې په دولت کې یې تمرکز درلوده. وروسته داسې قوانین وټاکل شول چې د دولت شتمنۍ ته منظمه بڼه ورکړي او د دولت پر وړاندې د خلکو مالي مسؤولیتونه څرګند کړي. د دولت شتمني په دوو اساسي اصولو باندې ولاړه ده، چې یوه برخه یې د عایداتو تنظیمول او بله یې د لګښتونو ترتیبول دي. د یوه دولت بودجه د دولت د لومړیتوبونو هېنداره ده. یوه بودجه په ډېره ساده، اما معاصره توګه دا په ډاګه کوي، چې د عاید سرچینې کومې دي، په څومره مؤثریت عایدات راټولېږي او د دولت پر وړاندې د یوه هېواد د وګړو مالي مسؤولیتونه او سهمیه څه ده.

همدارنګه د دولت لګښتونه د دې څرګندوي وي، چې دولت څه شي ته لومړیتوب ورکړی، د دې لګښتونو مؤثریت څومره او ولس تر کومه بریده قانع دی چې دا لګښتونه د دوی د ژوندانه د ښېرولو لپاره تر سره کېږي.

په وروستیو دوو لسیزو کې په نړۍ کې د شفافیت، مؤثریت او حساب ورکولو کلمې ډېرې لاندې باندې کېږي او یوه شعاري

بڼه یې خپله کړې ده، مګر که د اسلامي خلفاوو ځلاندې دورې ته پام وکړئ دا به درته څرګنده شي چې دې شعارونو د حضرت عمر فاروق (رض) د خلافت په زمانه کې عملي بڼه لرله، ځکه په هغه زمانه کې د بیت المال اساس کېښودل شو، په اعمالو کې د شفافیت او حساب ورکولو اصل ته پام وشو او د ولس پر وړاندې د دولت دنده تر ټولو ستره او درنه وګڼل شوه. دوه مثالونه د دې اصل څرګندوی دي چې دلته به پرې رڼا واچوو:

وایي چې د یوه غنیمت مال تر تقسیم وروسته حضرت عمر فاروق(رض) مسجد ته تشریف یووړ، خلکو ولیدل چې امیرالمؤمنین نوې جامې اغوستې دي. د یوه صحابي(رض) په زړه کې وګرځېدل چې دا څرنګه کېدی شي، چې زما قد تر امیر ټیټ دی زما له هغه غنیمت رخت څخه کالي ونه شول او امیر چې قد یې تر ما ډېر لوړ دی ده ترې جامې وګنډلې. د ټولو خلکو پر وړاندې یې په زړورتیا پوښتنه وکړه: امیرالمؤمنینه! زما قد ستا تر قد ټیټ دی زما له هغه رخت څخه چې په غنیمت کې مو رسېدلی و جامې ونه شوې تا ترې څرنګه جامې جوړې کړې؟ امیر په ډېره حوصله مندۍ او شجاعت خپل زوی ته وفرمایل: ده ته ووایه چې ولې داسې وشول! د امیر زوی وویل: د امیر ټولې جامې زړې شوې وې، نو ما خپله برخه ټوکر هم امیر ته ورکړ، چې جامې ترې وګنډي. هغه مهال چې د امیر زوی دا خبرې کولې زړې جامې یې پر تن وې.

د حضرت عمر فاروق(رض) د عدالت یو بل مثال دا دی: د امیر عادت و چې د شپې له خوا به د خلکو له احواله د خبرېدو په موخه د ښار په کوڅو کې ګرځېده، یوه شپه یې د ماشومانو نرۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژړا تر غوږو شوه، چې یوه مور خپل ماشومان کراروي او ډاډ ورکوي چې ډوډۍ پخېدونکې ده، خو امیر وپوهېده چې بوډۍ ښځه په کور کې څه نه لري. سمدستي روان شو او له بیت المال څخه یې بوجۍ اوړه را به شا کړل او د بوډۍ په کور کې یې ښکته کړل.

همدا ډول که چېرې د حضرت علي (رض) د پیاوړي مدیریت او اداري توان ته ځیر شو ډېر ستر مثالونه وړاندې کولی شو، حضرت علي (رض) دعدالت به باب داسې فرمایي:

"کومه ټولنه چې پر عدالت ولاړه وي، له هر راز ناروغیو په امن ده. ځکه عدالت د ټولنیز توازن ساتونکی دی او ټولنې له افراط او تفریط څخه لرې ساتي. "

دا مثالونه هغه لوړ عادلانه اصول تمثیلوي، چې د یوویشتمې پېړۍ دولتونه ورته په دې پېړۍ کې عقیدتمند شوي او شعارونه ورکوي چې قدرت په مشروعیت استوار دی او مشروعیت په حساب ورکولو او شفافیت ولاړ دی.

هر هغه دولت چې عدالت د بنسټ په توګه ومني د یوه ټولنیز قرارداد نمونه ترې جوړه شي. د دولت دنده ده چې خوار وګړي ماړه کړي او د دې لپاره چې په دایمي ډول د فقر او لوږې مخه ونیسي، په کار ده چې په هېواد کې داسې اقتصادي خوځښت را منځته کړي چې په پایله کې یې هم د خلکو شخصي ګټې تأمین کړې وي او هم یې په دوامداره توګه د عمومي شتمنۍ د ډېرولو هڅه کړې وي. له همدې کبله اړ دی چې په لګښتونو او عوایدو کې مؤثریت را منځته کړي.

د عوایدو اهمیت په لاندنیو ارقامو کې پروت دی:

په ۱۳۸۴ هـ ش کال کې سویږن د ټول هېواد اقتصادي

فعالیت (GDP) ټول کړی و، چې په دولتي مالیاتو کې ۵۰.۲٪ و. په اروپايي ټولنه کې دا عدد ۴۰.۵٪ و او د امریکا په متحدو ایالاتو کې دا رقم بیا ۲۵.۲٪ و. په متحدو ایالاتو کې فردي مالیه په ۱۹۲۲ میلادي کال کې ۲.۵۰ میلیارده ډالره وه، اما په ۲۰۰۲ میلادي کال کې دا مالیه زر میلیاردو ډالرو ته لوړه شوه.

په دولتي عوایدو کې دا ستره پراختیا له یوې خوا د بهترو قوانینو او مقرراتو وضع کول دي، اما اصلي دلیل یې په قانونمند دولت باندې د اقتصادي تحرک اتکاء ده او چې داسې ده، نو ویلی شو چې یو متحرک اقتصاد او قانونمند دولت یو د بل لپاره لازم او ملزوم دي.

د عوایدو په برخه کې لاندیني معیارونه هم د تاریخ له نظره او هم اوسنیو شرایطو ته په پام سره د اهمیت وړ دي:

۱- ګمرکي سیاست او د هغه انسجام:

کله چې سوداګري د دولت د عایداتو مهمه برخه جوړوي، د دولت ګمرکي سیاست او د هغې مؤثر او قانوني عملي کول په عایداتو باندې ستر اغېز لري، ځکه که دولت د مؤثریت او اغېز خاوند وي، سوداګر د قانون په چوکاټ کې عمل کوي او مالیه یې په شفافه توګه د دولت حساب ته ورځي.

د ګمرک مامورین د منظمو تخنیکي شرایطو پر اساس تعینېږي او کړه وړه یې په ډېره دقیقه توګه د ولس له خوا تر څارنې لاندې وي.

د وارداتو او صادراتو اصول هم په شفافه توګه څرګندېږي او ولس ته دا زمینه په لاس ورځي، چې په منظمه توګه معلوماتو ته لاس رسی ولري، چې د هېواد په بېلابېلو سیمو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې ګمرکونه پرتله او په نړیوالو مقیاسونو یې بررسي کړي. خو ناکام او بې اغېزې دولتونه پر خپلو ګمرکونو باندې سلطه نه لري.

ګمرکي تعرفې د روابطو پر اساس تعینېږي او مقررات له ولس څخه پټ وي. دا چې د ګمرک مامورین د روابطو له مخې مقرر شي، نو اصلي اصول مات او خلک شخصي لارو چارو ته پام اړوي او د دولت عواید د دخیلو دولتي چارواکیو تر منځ تقسیم شي.

د معاصرو او یا مفسدو ګمرکونو تنظیم په سوداګرۍ او اقتصادي تحرک باندې ستر اغېز لري. که ګمرک مفسد وي، اقتصادي حرکت سستېږي او که معاصر او له فساده پاک وي، نو اقتصادي حرکت سرعت او پراختیا پیدا کوي.

په یوه معاصر دولت کې سوداګریزه سیالي د شطرنج د لوبې په څېر په سپین میدان د څرګندو اصولو په اساس تر سره کېږي.

سوداګر یو له بله سره خپل پلانونه او چانسونه په ډېره دقیقه توګه سنجولی شي او ټول حواس په دې راټولوي، چې څرنګه د مؤثریت له لارې خپل بنسټونه بهتر او قوي کړي چې سیالي وګټي، مګر په یوه ناکام دولت کې سوداګر خپل پام د مؤثریت زیاتولو پر ځای دې ته اړوي چې څرنګه له دولتي چارواکو سره توره معامله وکړي او میدان ځان ته هموار کړي او لوبه د ده په ګټه پای ته ورسېږي. د ساري په توګه، کله چې په یوه هېواد کې د تېلو د واردولو په باب څرګند مقررات وضع شوي وي، نو په هغو تېلو کې چې سرپ ګډوي عملاً یې د واردولو امکان نشته، ځکه چې د روغتیا لپاره د زهرو مثال لري او بله دا چې د واردولو لپاره یې باید منل شوي ستندرډونه موجود وي، خو په

یوه ناکام دولت کې سره له دې چې قانون شته خو تر پښو لاندې کېږي او هغه تېل چې سرپ ورسره ګډ دي د ماشومانو د مغزي ناروغیو او د هوا د ککړتیا لامل کېږي، مګر د رشوت ورکولو له لارې د دولت چارواکي د انساني ژوند دښمنانو ته د داسې تېلو د واردولو اجازه ورکوي.

د رشوت اغېز په داسې وخت کې یوازې اخلاقي مسئله نه ده، بلکې تاثیر یې د عامه شتمنۍ پر بربادۍ هم خورا زیات دی. په لومړۍ مرحله کې د قانون د ماتولو پایله دا ده چې د سالمې سیالۍ فضا له منځه ځي او هغه سوداګر چې په ککړ چاپېریال کې سوداګري نه کوي خپله سرمایه له هېواده بهر وباسي. له بله پلوه د هېواد په میلیونونو وګړي له ککړو تېلو څخه د راپیدا شویو امراضو د معالجې لپاره ډېرې پیسې مصرفوي او ډېر بې وزله خلک یا مړه کېږي او یا هم عمري رنځوران شي، ځکه دوی د علاج پیسې نه لري او له بلې خوا د ښارونو هوا ورځ په ورځ ککړېږي او نور بې شمېره مرضونه هم منځته راځي.

په تېلو چلېدونکې هر انجن او ماشین ډېر زیات عوارض کوي، چې په لوړه بیه جوړېږي او که دوه کاله عمر لري په شپږو میاشتو کې له منځه ځي، چې له مالي پلوه دا هم د ملت د غریبو خلکو پر اوږو یو ستر پېټی دی، خو اصلي هدف دا دی، چې بې کیفیته تېل، چې سوداګر یې د رشوت په ورکولو سره هېواد ته واردوي او بې چاره ملت یې خورا لوړ قیمت پرې کوي، کنټرول شي. په یوه معاصر دولت کې د تېلو شدید کنټرول د دې ډاډ ورکوي، چې د دولت او ملت په تېلو چلېدونکې ټولې وسیلې خوندي وساتل شي او د هوا د ککړتیا او امراضو مخه ونیول شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا خو څرګنده ده چې دولت خپل عمده عواید له لاسه ورکوي او د رشوت له لارې د څو کسانو جېبونو ته ځي، مګر هغه منفي اغېزې چې د دې کرغېړن عمل په نتیجه کې منځته راځي تاوان یې تر دې ډېر لوړ او عمیق دی.

۲- پر عوایدو باندې مالیات:

ګمرکونه غیر مستقیم عایدات دي. په یوه فعال اقتصاد کې د اقتصادي فعالیت ستر معیار پر عایداتو باندې د مالیاتو وضع کول دي.

هر څومره چې په یوه هېواد کې د مستقیمو مالیه ورکوونکو شمېره لوړه وي په هماغه اندازه په هغه هېواد کې د قانون حاکمیت او د عامه شتمنۍ اساس مضبوط وي، دا ځکه چې مستقیمه مالیه د قانوني اقتصادي فعالیت بڼه او علامت دی.

په هغو هېوادونو کې چې اقتصاد غیر رسمي بڼه لري او یا په کې د غیر قانوني اقتصاد ونډه پراخه وي، د دولت د منظمې مالیې اخیستنې اساس خورا کمزوری وي.

د اقتصادي تحرک بنسټ لوی، منځنی او واړه شرکتونه جوړوي. په کومه اندازه، چې داسې بنسټونو ته د اقتصادي فعالیت زمینه برابروي، په هماغه اندازه رسمي او قانوني اقتصادي فعالیتونه وده کوي، خو په ناکامو دولتونو کې د داسې اقتصادي تشبثاتو مخې ته خنډونه جوړېږي.

۳- پر املاکو مالیه:

پر املاکو مالیه اخیستل له یوې خوا د تاریخ له نظره او له

بلې خوا د اوسنیو شرایطو په رڼا کې د عوایدو لویه سرچینه ګڼل کېږي، مګر له دې سرچینې څخه ګټه اخیستل هم د قانون په حاکمیت پورې تړلې دي.

د دې لپاره چې یو دولت وکولی شي، چې له املاکو څخه په منظمه توګه مالیه تر لاسه کړي، نو لازمه ده چې د املاکو د ساتلو او خوندي کولو لپاره هم خپله دنده تر سره کړي. دې هدف ته د رسېدلو لپاره د هغو اصولو وضع کول په کار دي، چې پر بنسټ یې غیر منقول املاک قباله شي او په بازار کې په شفاف ډول د ځمکې او کورونو بیې وټاکل شي.

په یوه معاصر دولت کې غیر منقول املاک په څرګند ډول ثبت وي، اسناد یې په شفافه توګه د مربوطه مؤسسو او شرکتونو له خوا لیدل کېدی شي او د معاملاتو کار یې په اسانۍ سره د اجرا وړ وي، نو ځکه په معاصرو دولتونو کې د اسنادو تثبیت معیاري بڼه غوره کړې وي، مګر په یوه غیر معاصر دولت کې د املاکو اسناد ناقص او تر دعوو لاندې وي، محکمې متضادې پرېکړې کوي، خلک د دولت پر اسنادو بې باوره وي او د خلکو معاملې په یوه بې باوره او منفي فضا کې تر سره کېږي.

په معاصر دولت کې د کور یا ځمکې بیه د بازار له لارې په اسانۍ تعینېږي او اسناد یې په چټکۍ سره هم د کور د اخیستونکي او هم د دولت لاس ته راځي، مګر په غیر معاصر دولت کې د کور یا ځمکې نرخ د دولت په املاکو کې په یوه نرخ ثبتېږي او د خلکو په معاملاتو کې په بل نرخ.

اداري فساد د دغه ناوړه سلوک اصلي شاخص دی، ځکه که په دولتي دوایرو کې فساد اوج ته ورسېږي، نو د مالیې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ډېره امانتدارۍ د اوسني او راتلونکي نسل اړتیاوې پرتله کړي او د دواړو د تأمینولو لپاره یې ځان مسؤول ګڼلی دی، خو په ځینو نورو شتمنو هېوادونو کې د تېلو پیسو د بلا بېه غوره کړې، چې ډېرې پیسې یې یا د مجللو ماڼیو په جوړولو او یا هم په ناقصو پروژو مصرفېږي. د عراق ولسمشر صدام حسین هغه مهال، چې پر عراق لس کاله جګړه تېره شوې وه، د ملګرو ملتونو له خوا پرې اقتصادي بندیزونه لګېدلي وو او د عراق میلیونونو خلکو په فقر او افلاس کې ژوند کاوه، له څلو ښتو څخه زیاتې ماڼۍ جوړې کړې وې.

د طبیعي پانګې عایدات ترلاسه کول د قانون له حاکمیت او شفافیت سره ټینګ اړیکي لري، خو که د قانون حاکمیت نه وي، نو دولتي او خصوصي شرکتونه له طبیعي پانګې څخه د ګټې اخیستلو په غرض د رشوت اخیستلو او ورکولو له مخې معاملات کولای شي. لکه په افریقا، لاتیني امریکا او منځنۍ ختیځ کې دغو شرکتونو د دولت ډېر چارواکي په فساد ککړ کړل.

پر دې سربېره، یوه بله مهمه موضوع د قراردادونو ترتیب او تنظیم دی، چې ډېر زیات دقت غواړي. د یو قرارداد څو جملې د دې لامل کېدی شي، چې دولت یا په میلیونونو ډالر وبایلي او یا یې ترلاسه کړي. د قرارداد ترتیب ځانګړې حقوقي مهارت غواړي او د څو جملو په استعمال کېدی شي د دولت هغه مامورین چې مفسد هم نه وي وغولېږي او ستره عامه ګټه ضایع کړي.

د ځینو شرکتونو خاوندان په قراردادي مسایلو کې خورا مهارت لري، مامورین به یې فکر کوي، چې قرارداد یو ډول

مامورینو نیولې تر قاضیانو او پولیسو پورې ټول دولتي دوایر د عامه ګټو پر ضد دریغ نیسي، ولس په ځانځانۍ اخته کېږي او د دولت عواید د څو محدودو مفسدو اشخاصو جیبونو ته لوېږي، خو په معاصر دولت کې له ناحیې او ښاروالۍ نه نیولې تر کلي او باندې پورې ټول خلک ځان د دولت جز او دولت د خپل ځان جز ګڼي، نو ځکه د دولت د عوایدو تدارکات په سمه توګه تر سره کېږي او خلک د شخصي ګټو پر ځای ملي ګټو ته ترجیح ورکوي. کله چې ولس پر دولت باوري شي او د ملي ګټو په خوندي کېدو ډاډه وي، نو هلته بیا د یوه مفسد مامور د روپۍ ګټې لپاره میلیون عامه ګټه له منځه نه ځي.

۴- پر طبیعي پانګې مالیه:

کوم هېوادونه، چې طبیعي پانګه ولري همدا پانګه یې ستره عایداتي سرچینه وي. د مثال په توګه، په لیبیا کې د دولت ۹۰٪ عواید د تېلو له لارې راځي، ځکه د تېلو استخراج لړو فني کارکوونکو ته اړتیا لري. که څه هم، ډېرو تېل لرونکو هېوادونو د تېلو د خرڅلاو له کبله ډېرې پیسې ترلاسه کړي، خو نه دي توانیدلي، چې په نورو برخو کې اقتصادي فعالیتونه ترسره کړي، ځکه چې زیاتره وخت یوازې د تېلو عوایدو په اقتصادي ودې باندې مثبته اغېزه نه ده لرلې. له همدې کبله اقتصادپوهان له طبیعي پانګو څخه راغلو پیسو ته هم د نعمت او هم د بلا په سترګه ګوري.

د بېلګې په توګه، په ناروې کې د تېلو اقتصاد د هغه ولس لپاره نعمت دی، ځکه په ځانګړو حسابونو کې یې د راتلونکو نسلونو د هوساینې لپاره د تېلو پیسې جمع کړې دي. دغه دولت

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی، خو هغه به له حقوقي پلوه بل راز معنی لري او په کومه برخه کې به یې دا سې څو جملې پټې وي، چې د قرارداد د تعبیر اصلي صلاحیت به یا کومې کمپنۍ او یا نړیوالو محاکمو ته ورکوي.

د دې ترڅنګ دا سې شرکتونه هم شته چې هېڅ ډول عملي امکانات نه لري، خو د دولت د چارواکو د تېر اېستلو ډېره پراخه تجربه لري. دوی په ډېره چالاکۍ د دولت له چارواکو څخه په ټیټ نرخ قرارداد اخلي او بیا یې په ډېره لوړه بیه په نورو شرکتونو پلوري او یا یې بېرته حکومت ته په لوړ قیمت ورکوي.

په معاصرو دولتونو کې له طبیعي پانګې څخه په اغېزمنه توګه ګټه اخیستل کېږي، چې د دغو منظمو ترتیباتو څو برخې ډېرې مهمې دي:

۱- د قراردادونو په تنظیم باندې پانګونه کېږي او له هغو نړیوالو مؤسساتو سره مشورې کېږي، چې د شفافیت او حساب ورکولو تعهد او تجربه لري.

۲- په خپل هېواد کې د بشري پانګې د رامنځته کولو لپاره منظم پلانونه جوړوي، چې همدغه ظرفیت د خپلو طبیعي پانګو او عامه ګټو د خوندي کولو لپاره په لنډه، منځنۍ او اوږده موده کې د سم مدیریت او انسجام صلاحیت ولري.

۳- ډېر شمېر قراردادیان د دې لپاره، چې د قراردادونو په وېش او تنظیم کې لاس ولري د دولت د لوړ پوړو چارواکو له خپلوانو او کورنیو سره ځان شریکوي او له دې لارې پرمخ ځي، مګر په معاصر دولت کې د مکافات او مجازات د اصل پلي کول د دغه کار مخنیوی کوي، چې په نتیجه کې یې دولتي

چارواکي نه شي کولی له خپلو کورنیو او خپلوانو سره مراعت وکړي.

۴- طبیعي شتمنۍ ته په پام سره د یو دا سې اقتصادي پلان جوړول ضروري دي، چې د نورو اقتصادي فعالیتونو د تحرک او خوځښت سبب وګرځي.

د ساري په توګه، که چېرې یو هېواد مرمر ولري او د ډېرې په نظر ورته وکوري، نو هېڅ په لاس نه ورځي، خو که چېرې د مرمر لپاره د هېواد په دننه او بهر کې مارکېټ پیدا کړي، نو دې ته د ارزښت زنځیر وایي، په دې معنی، چې دغه زنځیر له څو کړیو جوړ دی او هره کړۍ یې یوه مرحله ده، نو که دا زنځیر هر څومره اوږد او پلن وي په هماغه اندازه به زیات اقتصادي فعالیتونه ژوندي او متحرک کړي او د کاریابۍ زمینې به ډېرې کړي، خو که دا زنځیر لنډ او کړۍ یې کمې وي په همغه اندازه به عامه ګټې هم کمې ترلاسه شي.

۵- د جوازونو د پلورلو له لارې راغلي عواید:

د دولت یوه بله مهمه دنده د هغو جوازونو او لایسنسونو ورکول دي، چې پر بنیاد یې د یوې ټاکلې مودې لپاره کورني او بهرني شرکتونه د عامه خدماتو په برخه کې پانګونه کوي او له دې لارې مشروع ګټې ترلاسه کوي، چې پخپله د لایسنس ورکول متعدد ګټې لري.

دولت د عامه خدماتو لپاره خپله پانګه نه لګوي، پیسې په مالي پانګه بدلېږي او په ترخ کې یې هم خدمات ترسره کېږي او هم خلکو ته کاري زمینې په لاس ورځي. د عاید یوه بله سرچینه یې د لایسنس په بدل کې د ټاکل شوي فیس تادیه، د شرکتونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خوا په وارد پدونکو مالونو باندې ګمرکي ټیکس، د شرکتونو په عوایدو باندې مالیه او د شرکتونو د کارکوونکو په معاشونو باندې د مالیې وضع کول دي.

همداراز په لایسنسونو باندې د بولۍ لګول هم ګټور کار دی، خو د بولۍ د چوکاټ شفافیت تنظیمول او د هغه ګارنټي کول هم د دقت وړ دي، ځکه دلته که له یوې خوا نه د اقتصادي تحرک امکانات شته، له بله پلوه د رشوت خورۍ او فساد زمینه هم برابرېدی شي.

د مثال په ډول هغو هېوادونو، چې په تېرو څو کالونو کې یې د مخابراتو او معلوماتي ټکنالوجۍ په برخه کې په سمه توګه د لایسنس ورکولو چارې تنظیم کړي، هم د ټلیفوني خدماتو په کمیت او کیفیت او هم د دولت په عوایدو کې لوی تغیر راغلی دی، خو برعکس په هغو دولتونو کې، چې د دې چارې د تنظیم لپاره پر ځای لازم ترتیبات نه وو نیول شوي هلته هم د دولت عواید خراب شوي او هم د خدماتو کیفیت صدمه لیدلې ده.

په همدې ترتیب د دولتونو له خوا هوایي شرکتونو ته لایسنس ورکول هم د عایداتو په ډېرښت کې رول لوبوي.

په معاصرو دولتونو کې د داسې خصوصي هوایي شرکتونو ایجاد له یوې خوا سم خدمتونه ترسره کوي او له بله پلوه په یوه رقابتي چوکاټ کې پرمختګ کوي، ځکه هر شرکت پوهېږي، چې د لایسنس موده یې څومره ده او څومره نور شرکتونه د سیالۍ ډګر ته د راوتلو په حال کې دي.

په ناکامو دولتونو کې دا ډول لایسنسونه د شفافو قانوني اصولو په چوکاټ کې نه، بلکې د شخصي روابطو او رشوت ورکولو له لارې ورکول کېږي، چې د هېواد پېژندګلوي او د

وګړو ژوند له مطلق او مرګوني خطر سره مخ کوي.

که چېرې الوتکې د ښه کیفیت لرونکې نه وي او یا یې ښه ساتنه او څارنه ونه شي، نور هېوادونه اړ کېږي، چې پخپلو هوایي ډګرونو کې د ناستې اجازه ورنه کړي او تر دې زیات خطر دا دی، چې د ناسم حفظ او مراقبت له کبله الوتکې سقوط کوي او غمیزې رامنځته کوي.

همدارنګه بانکونو ته لایسنس ورکول هم د دولت مهمه دنده ده. که چېرې بانکونو ته په سمه توګه لایسنسونه تنظیم شي، نو د دې لامل کېږي، چې د خلکو انفرادي پیسې په مالي پانګه بدلې شي او کله چې شرکتونو ته د پور په توګه ورکول کېږي، نو په ټول هېواد کې د اقتصادي فعالیتونو د خوځښت سبب ګرځي، خو که چېرې بانکونه تر منظمې څارنې لاندې نه وي او د پورونو ورکړه یې په ناسمه توګه دوام ولري، نه یوازې ګټه نه رسوي، بلکې د ولس لپاره د تاوان لامل ګرځي.

د دولت له خوا څارنه او مقررات ډېر مهم دي، ځکه او سمهال بانکداري یو پېچلی مسلک دی او که د پورونو په ورکړه کې دقت و نه شي لوی خطرونه پېښېدای شي. په نړۍ کې د ۲۰۰۸ کال مالي بحران وښوده، چې د دولت د څارنې په نشتوالي کې ډېر ستر اقتصادي قوتونه مات او تاواني شول.

د دولت د ناسمې څارنې پایلې هغه وخت څرګندې شوې، چې په متحده ایالاتو کې یو سړي ډېرو شتمنو خلکو ته قناعت ورکړی و، چې دی کولی شي په امانتدارۍ سره خدمات ترسره کړي، مګر همدې سړي خلکو ته نږدې پنځوس مېلیارده ډالر تاوان ورساوه، چې په کې سترو پوهنتونونو، شرکتونو او شتمنو خلکو ډېر زیان ولید.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که د دولت ټولې عايداتې سرچينې موږ په تفصيل سره ذکر کړو، نو په کار ده چې پر عوايدو يو ځانګړې کتاب وليکل شي، خو دومره بايد ووايو، چې د دولت د عوايدو ټولول هم نظم غواړي هم تخصص او هم امانتداري.

کله که داسې شرايط منځته راشي، چې دولت کولی شي هم ستر اهداف تعين او هم يې سرته ورسوي، کله چې په دولت کې يو ګونی بانکي حساب وي او ټول لګښتونه له همدې حساب څخه ترسره شي، نو د ډېرو بې ځايه پېچلتياوو او ابهاماتو مخنيوی کېدی شي. د اوسنۍ معلوماتي ټيکنالوجۍ پر مټ د دولت چارواکي په ډېره اسانۍ کولی شي، چې هره اونۍ له بېلابېلو سرچينو څخه راغلي عوايد معلوم کړي او پر اساس يې خپل لګښتونه عيار کړي.

۲- لګښتونه:

که عوايد د عامه شتمنۍ د بودجې يوه خوا ده، نو لګښتونه يې بله خوا ده. څنګه چې په يوه کور کې د عوايدو او مصارفو تر منځ اړيکه وي، نو په همدې توګه بايد په يوه هېواد کې هم د عوايدو او مصارفو تر منځ تعادل په پام کې ونيول شي او د يوې باتدبيره اقتصادي پاليسۍ په چوکاټ کې عيار شي، لکه يو کور يا يو شرکت چې په مالي لحاظ د اعتماد خاوند وي دولت هم بايد د همداسې مالي بنسټ پر اساس د نړيوال اعتماد خاوند واوسي.

که يو دولت پور اخلي، نو دا بايد څرګنده وي، چې سبا ورځ دغه پور پرې کولی شي، که نه؟ که پور په معقول ډول اخيستل شوی وي او په اصولي ډول تعهدات سپارل شوي وي، نو په

هغه صورت کې د پور اخيستونکي اعتماد ډېرېږي.

د امريکا د متحده ايالاتو مالي شهرت د دې هېواد د لومړني مالي وزير (هملتن) له خوا تثبيت شو. د امريکا د انقلاب په دوران کې دولت له سوداګرو او عامو خلکو څخه پورونه اخيستي وو او په بدل کې يې ورسره ژمنې کړې وې.

کله چې جګړه دوامداره شوه او د نوي دولت تشکيل يو څه وخت ونيوه، نو په بازارونو کې د دغو تعهداتو بيه نيمايي ته راټيټه شوه. د هملتن ملګرو او د دولت ځينو چارواکو به ويل، چې د دې پورونو پرې کول په دولت باندې يو پېټی دی، نو يا دې په ټيټه بيه تاديه شي او يا دې هم ادانه کړی شي. مګر هملتن پوهېده چې ښايي دولت بيا بيا اړ شي، چې له کورنيو او بهرنيو بانکونو څخه پور وغواړي، نو ځکه يې ټينګار وکړ، چې پورونه بايد له ژمنو سره سم په اصلي بيه پرې کړی شي او په همدې اساس يې د نوي دولت ژمنې هم کورنيو او هم بهرنيو بانکونو ته څرګندې کړې.

د امريکا دولت په تېرو څو سوو کلونو کې د پورونو د پرې کولو له کبله ښه شهرت ترلاسه کړی او کولی شي په بېلابېلو سکتورونو کې د پورونو له لارې سترې پانګونې وکړي.

په نړۍ کې بيا ځينې داسې دولتونه هم شته چې دا نېک شهرت نه لري او په لسيزو يې پورونه اخيستي، مګر بيا يې د نه ورکولو له پاره د افلاس اعلان کړی دی.

اوسمهال په نړۍ کې د هېوادونو په کچه طبقه بندۍ شته، چې د يوه هېواد شهرت څرګندوي (الف) تر ټولو لوړ او (د) تر ټولو ټيټ معيار دی، اما تر دې طبقه بندۍ وتلي هېوادونه بيا بېخي خطرناک دي او که څوک پور ورکوي، نو ستر خطر

(c) ketabton.com: The Digital Library

قبلوي. د پور اهميت په دې کې دی چې دولتونه د خپلو پراختيايي کارونو د ترسره کولو لپاره اړکېږي پور واخلي، خو د بېرته ورکولو لپاره هم مجبوربږي، چې په لومړيتوبونو کې ځای ورکړي.

د يو معيار په توګه بايد دا څرګنده شي، چې د بهرنيو پورونو تاديه د يوه هېواد د صادراتو د فيصدۍ څويمه برخه تشکيلوي. په ۲۰۰۸ کال د نړۍ تر ټولو لوړه فيصدي د برازيل وه، چې ۴۵٪ يې د بهرنيو پورونو تاديې ته ځانګړې کړې وه.

په قزاقستان کې ۲۴٪ په ترکيه کې ۳۹٪ په پولينډ کې ۲۹٪ په اندونيزيا کې ۱۷٪ په نايجريا کې ۱۲٪ په هندوستان کې ۱۲٪ او په مراکش کې ۱۱٪ وه، نو او س بايد پوه شو، چې پور پر بودجه باندې ډېر لوی اغېز لرلی شي. په بېلابېلو هېوادونو کې بودجې په مختلفو بڼو جوړېږي او د شفافيت اندازه يې فرق لري.

په پاکستان کې د پورونو د ادا کولو پروسې دويم مقام درلود، ځکه لومړی مقام امنيتي مصارفو ته ورکړل شوی و. په ځينو هېوادونو کې داسې خبيثه حلقې (د بدو افرادو ډلې) شته چې د زړو پورونو د پرې کولو وخت پوره شي، نو دوی نوي پورونه واخلي، د زړو پورونو يوه برخه پرې کړي او نور بيا ارام کښني، خو په سمه توګه د پور پرې کولو کار ته ملا نه تړي.

ځيني دولتونه نه شي کولی بې له پور اخيستلو بنسټيزې پروژې بشپړې کړي، خو د پور اخيستل هم منفي او هم مثبت اړخونه لري. که دولت اغېزمنه پانګونه ونه کړي، نو پرې کول يې ډېر سخت دي، خو په تېرو څلورو لسيزو کې د دولت د اغېزمنې پانګونې دوه ستر مثالونه د دوبۍ او سينګاپور سمندري هلې دي.

څلوېښت کاله وړاندې د شيخ محمد پلار، چې هغه مهال يې تېل نه درلود او عايدات يې ډېر کم وو پرېکړه وکړه، چې په دوبۍ باندې پانګونه وکړي او په سوداګريز مرکز يې بدله کړي. دا چې پيسې يې نه لرلې د کويت له دولت څخه يې پور واخيست او د دوبۍ ټول عايدات يې په تضمين کې ورکړل، خو پروژه د ده تر مستقيم نظارت لاندې ترسره شوه او د ده د ښه مديريت له کبله ډېر ژر د کويت پورونه ادا شول او د بندر له لارې راغلي عوايد يې بېرته د بندر په پراختيا او نورو بنسټيزو پروژو لکه هوايي ډګر او نورو ولګول.

۷- د پيسو ثبات او يا پړسوب:

هغه دولتونه چې مصارف يې تر عوايدو لوړ وي، په ناسمه توګه د پيسو چاپ ته اړ شوي دي او يا يې داسې ناکام پولي او مالي سياستونه غوره کړي، چې د پيسو ارزښت يې ورځ په ورځ او ځيني وخت ګړۍ په ګړۍ د تغير په حال کې وي.

په برازيل کې د پيسو د پړسوب سلنه په ۱۹۸۰ ميلادي کال کې ۲۵۰۰٪ ته رسېدلې وه او په ۲۰۰۸ کې په زمبابوې کې دا سلنه له يوه ميليون څخه لوړه ښودل شوې وه. په افغانستان کې هم د شوروي تر اشغال وروسته چې پولي او مالي سيستم وجود نه درلود، د پيسو بې خرته چاپ ته ملا وتړل شوه او په روسيه کې به کانتينر کانتينر چاپېدلې او دلته به څو محدودو کسانو ته په لاس ورتللې.

په همدې کشمکش کې خوار ولس له پښو ولوېد، ځکه شتمنو خلکو خپلې شتمنۍ په ډالر او نورو با ارزښته پيسو ساتلې او غريب خلک به له هرڅه خلاصېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

برابرېږي. سینګاپور د دغې نجیبه حلقې ستره بېلګه ده.
کله چې په ۱۹۶۵ کال کې سینګاپور له مالیزیا څخه بېل شو زیات مبصرین په دې فکر وو، چې ښایي سینګاپور ډېر دوام ونه کړي، ځکه دغه سیمه هېڅ طبیعي پانګه نه لري او اداري فساد ورته په میراث پاتې و، خو داسې ونه شول، ځکه د سینګاپور رهبري چې په سر کې یې یو پاک، باکفایته او وطن دوست ټیم و توانیدل، چې په دېرش کالو کې سینګاپور په یوه هوسا او بسیا هېواد بدل کړي.
په تېره لسیزه کې د نړیوالو مؤسساتو د معیارونو پر اساس سینګاپور د شفافیت له لحاظه د نړۍ په پنځو پاکو او بریالیو دولتونو کې وشمېرل شو. او سمهال په سینګاپور کې د یوه وزیر کلنی معاش تر یوه میلیون امریکایي ډالرو څخه لوړ دی، اما کله یې چې مشرانو د هېواد جوړونې پرېکړه وکړه، نو د چا خبره د زړه په وینه یې ګوزاره کوله. ښاغلی (لیکوانیو) چې څو لسیزې د سینګاپور صدراعظم و او اوس د مشر سیاستوال لقب لري په خپلو خاطراتو کې لیکي، چې ما به تل رسمي سفرونه په تجارتي الوتکه کې کول او ما ته به د حیرت ځای و، چې حتی د ډېرو فقیرو افریقایي او اسیایي هېوادونو مشران به دغو غونډو ته په شخصي الوتکو کې راتلل او د مجالسو په دوران کې به الوتکې د دوی په انتظار ولاړې وې. نو که چېرې د دولت لوړ رتبه چارواکي د عامه شتمنۍ په لګولو کې امانتداري ولري څرګنده ده، چې د ټیټ رتبه مامورینو لپاره به د عبرت مثال وي.

په ۱۹۹۸ کال کې ما پخپله د روسیې خلک ولیدل، چې د پیسو د انفلاسیون له کبله به یې ۱۰۰ ډالر میده کړل او په هغه به یې خپل ورځني لګښتونه کول، خو نوره ټوله پانګه یې په ډالرو ساتله.

۸- د دولت د کارمندانو معاشات:

هر دولت د دولتي دندو د اجرا لپاره مسلکي کارمندانو ته اړتیا لري. که دولت غواړي چې د دولت دندې په سمه توګه اجرا شي، نو اړ دی چې خپلو کارمندانو ته مناسب معاش ورکړي او په منظمه او دوامداره توګه یې پر خپل وخت ورورسوي. د دولت د مناسب معاش معیار دا دی، چې له یوې خوا د بهرنیو هېوادونو د مامورینو له معاش او له بلې پلوه د ازاد بازار له نرخونو سره پرتله شي، خوراکي توکي، د کور کرایه، ټرانسپورټ، د برق مصارف او داسې نور بنسټیز اقلام باید وسنجول شي، چې د مامور معاش ورته کفایت کوي او که نه؟
یوه خبیثه حلقه (د بدو افرادو ډله) هغه وخت منځته راځي، چې د دولت مامور د معاش د کمبود له کبله په لوی غله بدل شي، چې په نتیجه کې یې د دولت عایداتي سرچینې د عامه پانګې پر ځای په شخصي پانګه بدل شي او د دولت څوکۍ د عایداتي سرچینې په توګه نیلام کړای شي. هر څومره چې د فساد کړۍ پراخه شي په هماغه اندازه عامه ګټې زیانمنې کېږي، د یوې نجیبه حلقې (د ښو افرادو ټولګې) په پراختیا سره عامه ګټې پراختیا مومي، د عایداتو او لګښتونو تنظیم منځته راځي، د مؤثرو عامه ګټو له پراختیا سره اقتصاد وده کوي او د دولت د کارمندانو په معاشونو کې د زیاتوالي زمینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹- حفظ اومراقبت:

هره پانګه ساتنه او څارنه غواړي او که د حفظ او مراقبت پروسه سمه عملي نه شي، نو پانګه ډېر ژر او په اسانۍ سره له کاره لوېږي.

د ساري په توګه، که چېرې د میلیونونو ډالرو په ارزښت یوې فابریکې یوه عادي پرزه، چې بیه یې زر ډالر وي د نه ساتنې او څارنې له کبله خرابه شي، نو فابریکه به په ټپه ودرېږي او بیا چې کله د فابریکې مشر وغواړي دغه پرزه بدله کړي او نوې واخلي، نو اړ به وي چې مسؤولو مقاماتو ته وړاندیز وکړي، دا چې څومره ژر به یې وړاندیز اجرا شي، په هغه دولت پورې تړلې ده چې دولت څومره فعال دی یا نه دی.

که چېرې د پېرلو اصول پېچلي وي، نو فابریکه به په اونیو او میاشتو درېدلې وي او تاوان به یې دولت ته رسېږي، نو ځکه لازمه ده چې د حفظ او مراقبت اصول او مقررات داسې وضع شي، چې هم په کې حساب ورکول وي او هم ورسره دا صلاحیت وي، چې د داسې عواملو له مخې فابریکه ونه درېږي.

په وروسته پاتې هېوادونو کې د دولت چارواکي د حفظ او مراقبت برخې ته هېڅ پاملرنه نه کوي او هرکله، چې په بودجه باندې فشار راشي دوی د حفظ او مراقبت بودجه، چې خورا حیاتي ده، کموي. د یوه هېواد د شتمنۍ لپاره دغه وضعیت ډېر مضر تمامېږي، ځکه هغه ستره پانګونه چې شوې له منځه ځي او بیا بیا د پانګونې اړتیا وي، چې په پایله کې یې ډېر ستر مالي تاوان منځته راځي.

که د برېښنا بندونو ته پام وکړو د برېښنا تولید د بند په حفظ او مراقبت پورې اړه لري. که چېرې توربینونه پخپل وخت باندې

ترمیم نه کړی شي او له مسؤولینو سره یې د ترمیم صلاحیت نه وي، نو په نتیجه کې د برېښنا جریان قطع کېدی شي او تاوان یې د ولس کمپنیو، دوکانونو او نورو مراکزو ته رسېږي. له اوبو تولید شوې برېښنا د ولس لپاره تر ټولو ارزانه ده او که د نشتوالي په صورت کې یې د جنراټور په وسیله برېښنا تولید شي، نو مصرف او ضرر دواړه یې ډېر لوړېږي.

د جنراټور د لګښت پیسې ټولنه پرې کوي او دا پرې د بې کفایته دولت له خوا تپل شوی لګښت دی، چې د ټولنې ملا ماتوي. بل مثال یې د سړک حفظ او مراقبت دی، که چېرې د یوه سړک لپاره د حفظ او مراقبت ترتیب موجود وي او داسې اصول ولري، چې پر سړک به له لس ټنو څخه د زیات وزن لاریو او باروړونکو موټرو ته اجازه نه ورکول کېږي، نو د سړک حفظ او مراقبت به د لومړي ځل لپاره د (۷)، (۱۰) او (۱۴) کالونو تر منځ سړک ترمیم کړي او تر شلو کالو وروسته به سړک په اساسي ډول له سره ورغول شي، خو که د حفظ او مراقبت برخه فعاله نه وي او خلک له ۳۰ څخه تر ۴۰ ټنو پورې بارونه په سړک راوړي، نو په هغه صورت کې به دولت اړ کېږي چې اته کاله وروسته سړک له سره جوړ کړي.

عامه پانګې لکه برېښنا او سړک نه یوازې ساتنه غواړي، بلکې څارنې ته هم جدي اړتیا لري. که دولت مؤثر نه وي، نو هلته به بیا د ټرانسپورټي شرکت د ډېرې لږې ګټې لپاره د میلیونونو ډالرو عامه ګټه په سیند لاهو کېږي.

د دولت بودجه د دولت د دندو او د ولس ترمنځ د تړون هېنداره ده، ځکه د لګښتونو طبقه بندي دا ښیي چې لومړیتوبونه کوم دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدارنګه عواید د دې ښودونکي دي، چې عمده سرچینې کومې دي او په کومه توګه ترې ګټه اخیستل کېدی شي. د یوه هېواد بودجه هم تخنیکي اړخونه لري او هم سیاسي، ځکه په هغه هېواد کې چې ازادي وي هلته سیاسي فعالان ولس ته مختلفې طرحې وړاندې کوي او ژمنې کوي، چې که چېرې دوی قدرت واخیست، نو لومړیتوبونه به یې څه وي.

د امریکا د متحدو ایالاتو د ۲۰۰۸ کال د انتخاباتي مبارزې په جریان کې ښاغلي جان مکین او بارک اوباما د دولت د عوایدو او لګښتونو په اړه بارز توپیرونه درلودل، خو کله چې اوباما ټاکنې وګټلې، نو د ده د حکومت بودجه د ده د انتخاباتي پروګرام په اساس تعین شوله.

همداراز، د یادولو وړ ده چې ځینې مصارف او عواید له پخوا څخه موجود وو او په راتلونکي کې به هم دوام ومومي، ځکه هغه پروژې چې پیل شوي او په اړه یې ژمنې شوي باید سرته ورسېږي.

د بودجې سیاسي اړخ دا ایجابوي، چې په بودجه باندې د دولت، ولسي جرګې او خلکو تر منځ اساسي بحثونه ترسره شي، چې څرګنده کړي د دولت لومړیتوبونه کوم دي او په څه ډول یې عملي کوي، همدا دلیل دی، چې په ډېرو هېوادونو کې پارلمانونو ته د دولت له خوا بودجه وړاندې کېږي.

د بودجې یوه بنسټیزه او میراثي ستونزه د هغې کلنۍ لړۍ ده، ځکه بودجه باید هرکال له قطعیې سره ترتیب شي، کله چې د دولت دندې یوازې د امنیت په ساتنه او اداري پورې تړلې وي، نو کلنۍ بودجه مناسبه وي. مګر کله چې دولت په زېربنایي پروژو او یا په نورو دندو بوخت وي هغه مهال بیا د روانې

بودجې اصول د بنسټیزو پروژو د اجرا له کارسره په ټکر کې واقع کېږي، ځکه چې یوه پروژه بېل مراحل لري او جلا ترتیبات غواړي.

ځینې هېوادونه په دې توانېدلي، چې د داسې دندو د سمو اجرااتو لپاره په خپل بودجوي نظام کې اساسي بدلونونه راولي، مګر نه یوازې په ډېرو هېوادونو کې، بلکې په ډېرو نړیوالو کمپنیو کې لاهم ستونزې پېښېږي.

په عمومي ډول د کال په پیل کې په پیسو باندې هجوم وي، د کال په منځ کې که اداري ډېرې فعالې نه وي، نو کارونه سرېږي او د کال په پای کې هره اداره کوښښ کوي، چې د روان کال پیسې په هره توګه چې وي مصرف کړي. د دې دلیل دا دی، چې هر دفتر که هغه خصوصي شرکت وي یا کومه دولتي اداره وي غواړي، چې کم له کمه د خپل تېرکال بودجه خوندي وساتي. که سم تنظیم نه وي، نو د یوې اداري ګټه چې د هغې د افرادو د دندو ساتنه ده له عامې ګټې سره په ټکر کې راځي، ځکه عامه ګټه هغه وخت تأمینېدای شي، چې یو دولت هم پخپلو موخو کې وضاحت ولري او هم یې اصول او مقررات د موخو د ترسره کولو لپاره عیار شوي وي، خو که چېرې داسې وضاحت نه وي، نو بودجوي مقررات له موخو سره په ټکر کې راځي، ځکه هغه اشخاص، چې د پیسو د حساب ورکولو مسؤول دي هغوی خپله دنده د بودجوي مقرراتو اجرا ګڼي او هغه کسان، چې د پروژو مسؤول دي، هغوی د پروژو بشپړاوی خپله دنده بولي.

کله چې په بودجوي اصولو او مقرراتو کې انعطاف نه وي، نو د پروژو مسؤولین د یو کلنې بودجې په چوکاټ کې ځان اړ ګڼي، چې له مؤثریت پرته پیسې مصرف کړي، ځکه چې له لاسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې تلونکې وي، نو که چېرې داسې اصول رامنځته شي، چې د پروژو مسؤولين داډ حاصل کړي چې پيسې د ډېر وخت لپاره محفوظې دي د غيرمؤثر لګښت مخه نيوله کېږي. او د دې د مخنيوي لپاره لازمه ده، چې د بودجې په تخنيکي مقرراتو کې داسې تغير راشي، چې پر بنسټ يې لازمه صلاحيت او مسؤوليت يو له بله سره ټينګ اړيکي ولري او تخنيکي مقررات له موخوسره په ټکر کې واقع نه شي.

د دې مخنيوی، ځکه ډېره مهم دی چې زيات وخت ډېر فني او صادق خلک اړ کېږي، چې د ناسمو مقرراتو له کبله داسې مصارف وکړي، چې د عامه ګټو د تأمين پر ځای د عامه ګټو په ضرر تمام شي.

په تېرو زمانو کې د معلوماتو لاس ته راوړل ډېر ګران کار وو. په افغانستان کې ځو اونۍ په کار وې، چې يو څوک دې له هرات څخه په اس باندې کابل ته معلومات راوړي او يا دې له کابل څخه بلخ ته معلومات انتقال کړي.

ډېرو دولتي چارواکو چې په اسانۍ سره يې د خپلو مامورينو په اړه معلومات نه شول ترلاسه کولی، نو بيا يې د سزاګانو ډېر درانه حدود وټاکل او که څوک به له دغو حدودو وتل، درنه سزا به يې ليدله. له نيکه مرغه، نني معلوماتي انقلاب اوس د معلوماتو د شريکولو کار ډېره اسانه کړی دی.

په ۱۳۸۲هـ ل کال کې په افغانستان کې يوازې سل موبايل ټيليفونونه موجود وو، نو هغه وخت د معلوماتو ټولول ساده نه وو، که چېرې به چا له يوه وزارت څخه له بل وزارت سره تماس نيولو، اړو چې يو څوک ورولېږي او يا پخپله ورشي. مګر اوس چې په هېواد کې شاوخوا اووه نيم ميليونه موبايل ټيليفونونه

شته دولت، ټولنيز مؤسسات او عام خلک په ډېره اسانۍ کولی شي د افغانستان له هر ګوټ څخه په يوه شېبه کې معلومات ترلاسه کړي. که چيرې بريښنا دومداره شي او په دولتي ادارو، کورونو، ښوونځيو او دوکانونو کې کمپيوټر رايج شي، نو د معلوماتو هره نوعه به د انټرنټ په وسيله په ډېر لږ وخت کې د نړۍ هرګوټ ته انتقال کړای شي.

د معلوماتي ټيکنالوجۍ په دغه عصر کې به دا ډېره ساده خبره وي، چې د بودجوي مقرراتو دقيقه ژغورنه وشي، چې په صلاحيتونو کې لازم تغيرات راشي او وطن پرست مسؤولين وتوانېږي، چې د ملي لومړيتوبونو د پلي کولو لپاره لازم اقدامات وکړي.

ج- امنيت اوثبات:

د دولت تر ټولو مهمه دنده د ثبات ساتل دي. او ثبات د قانون د حاکميت په رڼا کې تأمينېږي. امنيت د ثبات يوه برخه ده، خو چېرې چې خلک خپل ناموس، ځان، مال او د بيان ازادي په خطر کې ويني، نو هلته بيا قانون يوازې د کاغذ پر مخ ليکل شوی متن دی چې هېڅ بل ارزښت نه لري، ځکه د خلکو ياد شوي حقوق د ثبات ضروري عوامل دي، چې د امن په فضا کې تأمين وي او په خلکو کې دا يقين پخوي چې د دولت امنيتي ارګانونه د قانون په چوکاټ کې د دوی د ناموس، سر، مال او افکارو د ازادۍ تحفظ کوي.

د ثبات او امنيت تر منځ توپير موجود دی. امنيت د قوت د استعمال له لارې او په زوره هم تأمينداى شي، لکه د فرانکو ديکتاتورۍ د اسپانيا تر جګړې وروسته يو ديکتاتوري امنيت

ټینګ کړ، مګر د اسپانیا وګړي له سیاسي ازادۍ او د افکارو د اظهار له ازادۍ څخه محروم وو او د همدې مبارزې له کبله یې ډېر کلونه په زندانونو کې تېر کړل.

اسپانیا د جنرال فرانکو تر مړینې وروسته په یوه دیموکراتیک هېواد بدله شوه او د غربي اروپا قوانین او اصول یې ومنل. په پاکستان کې مارشال ایوب خان هم دیکتاتوري نظام راوست او په دې بریالی شو، چې یو اقتصادي حرکت رامنځته کړي، خو دا چې د ده نظام ثبات نه درلو، خلکو سختې مظاهرې وکړې او دی یې له اقتداره لرې کړ، د پاکستان چارواکو ونه شو کولی، چې داسې اصول وټاکي چې شرقي او غربي پاکستان په کې په مساوي ډول ځانونه شریک وبولي.

یحیىٰ خان غوښتل چې شرقي پاکستان د قوت د استعمال له لارې وساتي، مګر کله چې په لکونو خلک له شرقي پاکستان یا ننني بنګله دیش څخه هند ته وتښتېدل او هند خپل عسکر راولېږل پاکستاني پوځ ماتې وخوړه او شاوخوا نوي زره عسکر یې هند ته تسلیم شول، خو د اسپانیا برعکس په پاکستان کې هېڅ وخت د پوځي حکومت تر ماتېدلو وروسته سیاسي ثبات ټینګ نه شو او تر یحیىٰ خان وروسته بیا هم دوه ځلې هلته پوځي جنرالان د کودتا له لارې واک ته ورسېدل.

په یوه هېواد کې د پوځي کودتاګانو، سیاسي فریبونو او یا په زوره د زعامت بدلول د ثبات د نشتواليستره نښه ګڼل کېږي. د ثبات حکم دا دی چې یو مشر د قانون په اساس تعین شي او تر ټاکلې مودې حکومت کولو وروسته په قانوني توګه بدل شي. داسې چې حقوق او وجایب یې هم د اقتدار پر وخت او هم تر اقتدار وروسته معلوم او تأمین وي.

د امنیتي مؤسسو تنظیم د ثبات په راوستلو کې ډېر ستر رول لري. د شلمې پېړۍ په دویمه برخه کې په وروسته پاتې هېوادونو کې یو شمېر کودتاګانې وشوې، ځکه چې په پوځي تاسیساتو باندې یې پانګونه شوې وه، تشکیلات یې برابر وو، مګر اقتصادي، سیاسي او اداري اړخونو ته یې پاملرنه نه وه شوې. کله چې سیاسي مشران د ټولنیزو بحرانونو د حل کولو توان له لاسه ورکړي او د خلکو تر منځ باور بایلي، نو بیا د نظامیانو له خوا د قدرت خلا ډکېږي.

په نړۍ کې څو محدود نظامي رژیمونه، چې بېلګه یې جنوبي کوریا ده، وتوانېدل چې په خپلو هېوادونو کې بنسټیز تغیرات راولي، مګر په افریقا، لاتین امریکا او سویلي اسیا کې ډېر پوځي رژیمونه د تغیراتو د نه راوستلو تر څنګ په دې هم ونه توانېدل، چې د خپلو خلکو امنیت وساتي.

یو مثال یې د کانګو جمهوري دولت دی، چې له ډېرې طبیعي پانګې سره سره یې خلک د افلاس او لوږې بې خونده ژوند تېروي. د افغانستان نن او پرون هم دا په ډاګه کوي، چې ثبات په زور نه شي ټینګېدای.

په دې هېواد کې د ثبات په ټینګښت کې قومي مشرانو، صوفیای کرامو او دیني عالمانو ستره ونډه لرلې ده. زموږ دیني عالمان د نظام په مشروعیت او یا د هغه په ردولو کې همېشه لوی رول درلودلی دی.

د مبارکې جمعې لمونځ د عبادت، ټولنیز یووالي او د نظام د مشروعیت په باب د افکارو د ټولولو یوه ستره بېلګه ده، ځکه په همدې مبارکه ورځ په هر جامع جومات کې د نظام په نامه خطبه لوستل کېږي او که علمای کرام د نظام مشروعیت ونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

منې، نو په خطبه کې يې نه يادوي او د نظام د مشروعيت په باب په خپلو خطبو کې تبصرې کوي.

که په مدرنه اروپا کې خلک له نورو لارو د نظام په مشروعيت بحث کوي، خو زموږ په هېواد کې په اړه هره جمعه يوه مکمله ارزونه روانه وي.

د نظام د مشروعيت په اړه د ديني عالمانو د اغېز تر ټولو روښانه انځور مغل امپراتور، جهانګير، وړاندې کړی دی. دی وايي: "علما د دعا پوځ دی او د هېواد د ثبات په ټينګښت کې د دوی اغېز يا له جنګي پوځ سره مساوي او يا هم ترې ډېر دی." پوه او ځيرک مشران مساجدو ته په غور سره ګوري او د حکومتونو کړه وړه د همدې قضاوتونو په رڼا کې عياروي.

د علمای کرامو او صوفيانو ځانګړې اهميت دا دی، چې هر قوم په کې ګډون لري. همداراز، نه يوازې د نارينه وو بلکې د ښځينه وو په منځ کې هم زموږ د خاورې ډېر داسې مشهور صوفيان شته، چې ډېر پيروان لري. د دوی د تصوف حلقات تل د پراختيا په درشل کې وو او په خود جوشه ډول د هېواد هرګوټ ته، چې زړه يې غوښتل تللی شول او د هر کلي، خانقاه، جومات او کاروانسرای دروازې يې پرمخ خلاصې وې، دوی کولی شول په اسانۍ سره احوال او پرېکړې له يوه ځايه بل ته انتقال کړي.

د ديني عالمانو او صوفيای کرامو سازماني قوت په بېلابېلو وختونو کې څرګند شوی دی. قومي مشران بل ستر بنسټ دی، چې د ثبات په راوستلو او يا له منځه وړلو کې يې درنه ونډه اخېستې ده. هرکله چې د دوی او دولت ترمنځ د مسايلو په اړه نظر شريک وي، نو ثبات ټينګ وي او هرکله، چې د دوی او دولت ترمنځ په اساساتو کې توپيرونه رامنځته شي،

نو بيا د هېواد په يوه يا بل ګوټ کې هرومرو ګډوډي راځي او د ثبات ستنې نړوي.

مستبدو حکومتونو همېشه دا کوښښ کړی، چې د دې وطن دغه شېرازه ورانه کړي. غټ مثال يې د خلقيانو او پرچميانو حکومت و، چې په لکونو قومي متنفذين او مشران يې د خپل نظام ضد وبلل، څوک يې ژوندي په خاورو کې ښخ کړل، څوک يې په زندانونو کې په شکنجو ووژل او څوک يې له هېواده فرار کړل.

که څه هم، عبدالرحمن خان هم ډېر صوفيه کرام، علما او د طريقې پيروان شهيدان او يا بنديان کړل، مګر له پرچميانو او خلقيانو سره يې دا توپير درلود، چې هغه يوازې څېرې بدلې کړې، مګر د پرچم او خلق ګوند غوښتل، چې مؤسسات له منځه يوسي. همدا دليل و چې د عبدالرحمن تر سلطنت وروسته دا درې واړه بنسټونه پخپل ټول قوت پاتې شول، خو د خلقيانو او پرچميانو تر رنګېدلو وروسته زموږ ستره ستونزه داوه، چې زموږ دې ډول ټولنيزو بنسټونو ته د ودې ورکولو او بيا احيا کولو په موخه هېڅ پاملرنه ونه شوه، نو ځکه په اوس وخت کې په اساسي توګه د ثبات په راوستلو کې له مشکلاتو سره مخ يو.

د بن تر پروسې وروسته له ټولو ناخوالو سره سره بيا هم په تېرو اتو کالو کې ځينې پخواني بنسټونه ژوندي شوي او ځينې نوي بنسټونه د ودې په حال کې دي او علايم يې هغه خودجوشه شوراګانې او ټولنې دي، چې د دولت له توجه پرته د هېواد په هرګوټ کې منځته راغلي دي.

همدغه شوراګانې د يوې سرتاسري ملي اجماع او ثبات په راوستلو کې لويه برخه اخيستی شي. د څلورو نويو عناصرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وده په کې د ځانګړې يادونې وړده:

۱- ځوانان:

په اوس وخت کې د ټولنې زياتره ځوانانو هم د مېرمنو په څېر د مشرتابه وړتيا ترلاسه کړې او د هېواد په اړه د مېرمنو په څېر رغنده او سالم نظريات لري.

۲- مېرمنې:

افغان مېرمنو د هېواد په پلازمېنه او ولايتونو کې د ټولنيز مشرتابه او ټولنيز باور د پام وړ ظرفيت ترلاسه کړی دی.

۳- حرفوي تشکيلات:

په داسې حال کې چې يو شمېر شوراګانې د سمتي او قومي هويت په اساس جوړې شوي، خو يو شمېر بيا داسې هم شته چې په حرفوي اساس منځته راغلي دي او د حرفوي ګټو څارندوی دي. يو مثال يې د متقاعدو افسرانو او بل يې د ازاده ګانو شوراوې دي.

د ازده ګانو شورا د هغو ذواتو له خوا جوړه شوې، چې ډېر عمر يې په زندانونو کې تېر کړی او اوس يې ځانونه د ملي يووالي او ثبات د ټينګښت لپاره وقف کړي دي. د دې شوراګانو جوړښت دا په ګوته کوي، چې دلته بالاخره د يوې داسې مدني ټولنې، چې له خود جوشو حرکتونو څخه منځته راغلې، د بنسټ ډېره کېښودل شوه او مونږ اوس د يوې مدني ټولنې د خاوند کېدلو په حال کې يوو.

د مدني ټولنې د ودې لپاره امنيت لازمي شرط دی، مګر د

ثبات دايمي ټينګښت زمونږ له عنعنوي او نويو مدني بنسټونو له شريک فعاليت څخه پرته ناشونی دی، ځکه نوي او پخواني بنسټونه د دولت او ولس تر منځ د ارتباط کړۍ دي.

۴- ملي سوداګر:

په راتلونکي فصل کې به د اقتصاد او سوداګرۍ په اړه تفصيلي بحث وکړو، خو دلته به په لنډيز سره ووايو، چې هم په پخوانيو زمانو کې او هم اوسنۍ هغې کې د ثبات په ټينګښت کې سوداګرو هم منفي او هم مثبت رول درلودلی دی. مثبت رول يې دا دی، چې پيسې پر مالي پانګه اړوي او په نتيجه کې يې هم خلکو ته کاري زمينې په لاس ورځي او هم اقتصاد وده کوي، خو منفي رول يې هم څرګند دی او هغه دا چې د قاچاق، رشوت، بې قانونۍ او ګډوډۍ لامل هم ګرځي او د خپلو شخصي ګټو لپاره ملي ګټې په خطر کې اچوي.

د- ملکي اداره:

د نړۍ هر دولت د خپل هېواد د اصولو پر اساس په مختلفو انواعو طبقه بندي کوي. افغانستان يوګونی مرکزي نظام لري، چې په مرکز، ولايت، کلي، ولسوالۍ او ښاروالۍ باندې تنظيم شوی دی، په دې اداري نظام کې هره اداره ځانګړې دندې لري، چې د قانون د لوايحو پر بنا ټاکل شوي دي.

څرنګه چې مو په تېر فصل کې د فيوډالي او مرکزي اداري نظامونو په اړه بحث وکړ، چې د صلاحيتونو د تنظيم په برخه کې توپير لري. د شکل له مخې نظامونه توپير لري، خو هره ټولنه بايد د خپل اداري نظام په اړه يوې اجماع ته ورسېږي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

مګر اساسي هدف دا دی که نظام د شکل له مخې هر ډول وي محتوا يې بايد اغېزمنه او مؤثره وي، چې د ولس د هوساينې او سعادت سبب وګرځي.

د دې موخې د لاسته راوړلو لپاره ځينې اصول شته، چې د نړيوالو تجربو له مخې يې خپل مؤثريت ثابت کړی موږ به د داسې څو عمده اصولو يادونه وکړو:

۱- څرګند مقررات:

د يوه اداري نظام هره برخه بايد څرګند صلاحيتونه او مسؤوليتونه ولري. د مکافات او مجازات اصل، چې زموږ په سياسي کلچر کې خورا ارزښت لري، بې د څرګندو مقرراتو له وضع کېدلو منځته نه شي راتلی. زموږ د هېواد په اوسني نظام کې دوه ستونزې، د وزارتونو ترمنځ کاري تداخل او د سيمه ييزو ادارو د دندو په تفکيک کې نه وضاحت، داسې ستونزې دي، چې هره ورځ په زرګونو نورې ستونزې زېږوي، ځکه د وزارتونو کاري ساحې ډېرې نږدې دي او کله چې يوه مسئله ور وړاندې شي، نو يو وزارت دعوا کوي، چې په دوی پورې اړه لري او بل وزارت وايي، چې ددې صلاحيت په دوی پورې اړه لري او بالآخره هغه کار په مياشتو او کلونو وځنډېږي، خو حل نه شي.

همدا ډول په سيمه ييزو ادارو کې هم د دندو تفکيک لازم وضاحت نه لري او د دې لامل دا کېږي، چې د ولايت يا ولسوالۍ په سطحه يوه څرګنده او مشخصه موخه نه را منځته کېږي، چې د دولت کارکوونکي يې په اساس له يوې خوا مسؤول او له بله پلوه په لازمو امکاناتو سمبال وي. د همدې ابهام په نتيجه کې يا ډېر امکانات له لاسه ځي او

يا ترې کمه ګټه اخيستل کېږي.

۲- د اداري او شخصي مقام توپير:

په يوه اداري چوکاټ کې هر شخص ځينې صلاحيتونه او مسؤوليتونه لري، چې دا صلاحيت او مسؤوليت د هېڅ چا شخصي پانګه نه ګڼل کېږي، د يوې اغېزمنې اداري چارواکي خپل مسؤوليت او صلاحيت د قانون په چوکاټ کې برابروي او هېڅ وخت له دغه چوکاټ څخه بهر عمل نه کوي.

اداري فساد هغه وخت منځته راځي، چې د اداري مسؤولين د زورواکو، رشوت ورکوونکو او يا مقاماتو د خپلوانو په ګټه پرېکړې وکړي، مګر په اغېزمنه اداره کې د کور او اداري ترمنځ غوڅ توپيروي، ځکه چارواکي په کور کې د دفتر پرېکړې نه کوي او پوهېږي، چې د دولت پرېکړه بايد په ليکني ډول په دفتر کې تر سره او ثبت شي، چې تر قانوني څارنې لاندې وي. که د اساس القضات کتاب ووينئ د خپل هېواد د قضايي نظام ماضي په کې ليدلی شئ، د امير عبدالرحمن په وخت کې قاضي حق نه درلود ، چې د دولت پرېکړه په کور يا مسجد کې وکړي.

هره پرېکړه بايد په مشخص کتاب کې ثبت شوې وای او ددې ترڅنګ د نورو تدابيرو په توګه قاضي دا حق هم نه درلود ، چې څوک دې ورته مېلمستيا وکړي او يوازې يې له امير يا هغو خپلوانو څخه ډالۍ اخيستی شوای، چې ده يې په اړه د قضاوت حق نه درلود.

دا چې د قانون په چوکاټ کې د چارواکو صلاحيت روښانه وي دا د سکې يوه خوا ده او دا چې د کار پر مهال او تر تقاعد وروسته دولت اړ وي، چې د چارواکي د امنيت ساتنه وکړي، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکې بله خواده. که چېرې چارواکي پرېکړه کوي او د زور او زر خاوندان يې تر تهديد لاندې نيسي دولت اړ دی، چې د چارواکي او د هغه د کورنۍ امنيت وساتي.

يو قاضي که کله تقاعد اخلي او د زورواکانو پر خلاف سمې پرېکړې کړې وي، نو د دولت له لوري بايد په بشپړه توګه ډاډه وي، چې ساتنه او پالنه يې کوي او د زور خاوندان ترې غچ نه شي اخيستی. د کار پر مهال او تر تقاعد وروسته د يوه چارواکي په وړاندې د دولت يوازينۍ دنده دا نه ده، چې د چارواکي فزيکي امنيت وساتي، بلکې دولت په دې هم مکلف دی، چې متقاعد چارواکي ته د تقاعد داسې شرايط فراهم کړي، چې تر کار وروسته هم وکولی شي په ابرومندانه توګه ژوند وکړي او دغه ترتيب جوړول په ملي کچه د اقتصادي ودې لپاره يوه ملي موخه او د عملي پلان جوړول غواړي.

د بېلګې په توګه، په سينګاپور کې اوسمهال د يوه وزير معاش د امريکا د متحدو ايالاتو د ولسمشر له معاش څخه دوه نيم چنده ډېر دی، ځکه سينګاپور غواړي، چې همېشه د نړيوالو معيارونو پر بنسټ د نړۍ د ډېرو برياليو هېوادونو په لومړي کتار کې وشمېرل شي. د دې هېواد د برياليتوب راز په دې کې دی، چې له يوې خوا يې د دولت مامورينو ته د تقاعد يو ډېر منظم ترتيب نيولی او له بلې خوا يې د يوه اغېزناک پلان له مخې مامورينو او عامو خلکو ته د اوسېدو ځايونه جوړ کړي، چې ويل کېږي د دې هېواد ۹۰٪ اپارتمانونه د دولت له خوا جوړ شوي دي.

د دولت مامورين ډاډه دي، چې د دوی د ماشومانو راتلونکی تضمين دی او همدا ستر دليل دی، چې دوی د اداري فساد الوده

سيستم غځيدلو ته لار نه ور کوي.

۳- شايسته سالاري:

هغه خلک چې د حکومت دندې پر مخ بيايي اقليت دی، خو د ولس پر وړاندې د همدې اقليت اغېز ډېر ستر دی، ځکه دوی د ځينو اصولو له مخې مقام ته رسي او د ځينو اصولو پر بنياد ترفيع کوي.

د شايسته سالارۍ مفهوم دا دی چې کارپوه، رښتيني او په روښانه اصولو ولاړ خلک بايد د دولت د اصلي اقتدار په سر کې واقع شي. زموږ په ژبنۍ محاوره کې دې اصل ته د (کار اهل کار ته سپارل) وايي. په يوه هېواد کې، چې د قانون حاکميت ټينګ وي هلته زياتره لوړې څوکۍ د امتحانونو په وسيله ورکول او بيا د کاري وړتيا په اساس د مراتبو په سلسله يو څوک پرمختګ کوي.

د دولتونو کابينې او نور لوړ پوستونه په زياترو هېوادونو کې سياسي دي، يعنې دولت سياستوال د ازادو ټاکنو له لارې ګماري، چې عمده مسؤوليت يې د پاليسيو ټاکل وي، ځکه د ټاکنو په جريان کې ولس ته خپلې پاليسۍ شرحه کوي او د همدې په ترڅ کې ولس انتخاب کړي دي، نو د ټاکنو پر اساس د دې حق لري چې دغه پاليسۍ عملي کړي. په يوه اغېزناک دولت کې ملکي او نظامي اداري اړې دي، چې په قانوني توګه د يوه سياستوال د پاليسيو عملي کولو ته متې راونغاړي او له هغه سره همکاري وکړي. د دغو ادارو لپاره دا توازن ساتل ګران کار دی، مګر ډېر ضروري دی، ځکه که چېرې ولس له يوې پاليسۍ سره موافق نه وي، نو د پاليسۍ د بدلولو قانوني لاره همدا ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دوی سیاستوال کامیاب کړي او هغه پالیسي بدله کړي. دلته د نظامي چارواکو بې طرفي دا خبره حتمي کوي، چې د ولس معقولې پرېکړې د قانون له لارې عملي شي او دغه عمل کولی شي، چې د دولت اغېز او بریالیتوب تثبیت کړي.

کله چې د شایسته سالارۍ اصل تر پښو لاندې شي پر دولت د ولس اعتماد ختم او د ثبات تداوم هم له منځه ځي. د شایسته سالارۍ اصل کله بیا د تعدیل وړ شي. لکه په یوه نامتجانسه ټولنه کې، که چېرې، ټولو اقوامو ته په مساوي ډول د لوړو زده کړو زمینه نه وي برابره شوې او خلک داسې فکر وکړي، چې دولت د یوې اقلیتي ډلګۍ له خوا په نا مشروع ډول انحصار شوی او ضروري ده چې د ملي مشارکت لپاره د نورو قومونو خلک هم په اقتدار کې برخه ولري. په دغه صورت کې بیا کېدی شي چې په یوه قوم کې د افرادو د لازمې وړتیا پیداکولو تر وخته د هغه قوم غړي ته په دولت کې اقتدار ورکړل شي، خو د دولت مهمه دنده دا ده، چې په همغه قوم کې افراد تر جدي روزنې لاندې ونیسي او د هغوی په مقررولو بېرته د شایسته سالارۍ اصل ته رجوع وکړي، یعني دولت ته په کار ده، چې ټولو اقوامو ته په هر اړخیزه توګه د متوازنې پراختیا شرایط برابر کړي، چې د شایسته سالارۍ اصل په دوامداره توګه ژوندی او پیاوړی پاتې شي. د مثال په ډول، په سوېلي افریقا کې اقلیت سپین پوستو اکثریت تور پوستي له علم او معلوماتو محروم او لرې ساتلي وو، خو کله چې د دې هېواد پیاوړی تورپوستی مشر، نیلسن مانډېلا، له زندان څخه ازاد شو او بېرته تر اوږده بنده وروسته د سوېلي افریقا ولسمشر وټاکل شو، نو سپین پوستي چارواکي یې له دندو ګوښه نه

کړل، بلکې تر څنګ یې د ملي مشارکت او متوازن انکشاف په منظور د تورپوستي نژاد د ظرفیت لوړولو لپاره بې دریغه تلاش وکړ. دغه پروسه یې د یوه لس کلن پراختیایي پلان په جوړولو پیل کړه. د ښاغلي مانډېلا د دولت هغه اغېزمن اقدامات، چې د یوه اکثریت قوم لپاره په تدریجي اما اساسي ډول حیاتي وو عملي شول او د یوې لسیزې په تېرېدلو سره د شایسته سالارۍ اصل پیاده او هغه تورپوستي خلک چې په ادارو کې له کار څخه محروم وو له یوې مخې په دندو وګمارل شول.

په سوېلي افریقا کې د ښاغلي نیسلن مانډېلا دغه ګټور اقدام زموږ د نامتجانسې ټولنې لپاره هم یو غوره مثال کېدی شي، چې پرې عمل وکړي.

۴- امکانات او وسایل:

یوه اغېزمنه اداره بې له امکاناتو او وسایلو څخه کارنه شي کولی. د دولت د مؤثریت یو معیار دا دی، چې باید په لږه موده کې پیسې او کاري تجهیزات د مرکزي دولت له خوا سیمه ییزو ادارو ته واستول شي او ولس خبر وي، چې څومره امکانات او وسایل د دوی محلي ادارې ته رسېدلي دي. د پیسو د رسېدلو لومړۍ ګټه مامور ته رسېږي، لومړی اقدام، چې باید وشي د مامور د معاش په اړه دی. که مامور ته پوره او پر وخت معاش ونه رسېږي معنی یې دا ده، چې دولت یا نظم نه لري او یا په کې رشوت، غلا او فساد موجود دی.

د دولت هره اداره بېلابېلو وسیلو ته اړتیا لري. ځینې ادارې تعمیر، څوکۍ، میزونو او ځینې نورې یې موټر، کمپیوټر، ټلیفون، انټرنټ او نورو ته ضرورت لري. هرکله که دا وسیلې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځارنه کې د ولس پیاوړې ونډې ته ډېر اهمیت ورکړل شي. دغه طریقه ځو ګټې لري یوه دا ، چې که چېرې ولس خپل لومړیتوبونه تعین کړي، نو د دولت کار اسانېږي. په دې معنا چې که یوه ولسوالي د څښلو اوبه غواړي او دولت ورته سړک قیرکړي، سره له دې چې قیرسړک ډېر مفید دی، خو بیا به هم ولس له دولت څخه نه وي راضي. بله ګټه یې دا ده چې ولس به په دې پوه شي چې د یوې پروژې بشپړېدل څومره وخت او پیسو ته اړتیا لري، نو ولس اړ دی چې خپل لګښتونه کم کړي او له پیسو څخه په اغېزمنه توګه ګټه ترلاسه کړي. که پیسې دولت پخپل سر مصرف کړي د ولس په زړه کې دا شک پیدا کېږي، چې دا به په سمه توګه لګول شوې وي او که غلا غدی به هم په کې شوې وي.

د لومړیتوبونو په تعینولو کې یوازې د ولس برخه اخیستنه هم بسنه نه کوي، که دولت غواړي، چې مؤثر عمل وکړي، نو په کار ده چې ولس ته د ځارنې حق ورکړي. دغه راز ځارنې ته ولسي ځارنه وایي، چې د دولت د کارونو او دندو په اړه له خلکو څخه په کې منظمې پوښتنې کېږي.

د ساري په ډول، په هره اداره کې چې خلک له دولتي مامورینو سره مخ کېږي، نو مامورین ترې پوښتنې کوي، په لیکلې توګه یې ثبتوي او د ادارې د لا اغېزمنېدلو لپاره یې د ادارې له نورو کارکوونکو سره په غور تر څېړنې لاندې نیسي.

د دې ترڅنګ د ولسي ځارنې بل اصل دا دی، چې که چېرې په یوه کلي کې د دولتي ځمکو یا نورو انحصاري امتیازاتو په اړه له ولس سره پوښتنې پیدا شي، نو دولت د ټولنیزو بنسټونو مسؤولین د کمیسونونو په توګه ټاکي او هغوی ته د موضوع د

وي، نو د ادارې کارکوونکي لومړی زړه توري کېږي او بیا ورو ورو ناقانونۍ ته ملا تړي.

دا چې د دولت د مامورینو اصلي دنده ولسي خدمت دی، نو په کار ده چې په بودجه کې ولسي خدمت ته ځانګړې شوې پیسې پر وخت هغو ځایونو ته ورسول شي، چې چېرې ورته ضرورت وي. داسې هېوادونه شته، چې له پلازمېنې څخه کلي ته د لېږدول شویو پیسو ډېره برخه نه رسېږي او په لاره کې د مفسدو چارواکو جیبونو ته لوېږي. د دې درغلۍ د مخنیوي لپاره دولت باید ولس ته د ورکول شویو امکاناتو په اړه کره معلومات ورکړي، چې ولس پوه شي، چې د څومره برخې حقدار و او څومره ورته ورسېده.

۵- د خلکو ونډه اخیستل:

په ډېرو هېوادونو کې ملکي ادارې په یوې مستبدې قوې بدلې شوې دي. په پخواني شوروي اتحاد کې ولس حق نه درلود ، چې له چارواکو څخه د چارو په هکله پوښتنه وکړي او برعکس ددوی ټول اعمال په نامناسبه توګه د دولت له خوا تر ځارنې لاندې وو.

په همدې ترتیب له فاشیستي جرمني او ایټالیې څخه نیولې تر افریقایي او اسیایي دیکتاتوریو پورې ټولو مستبدو رژیمونو به په دروا غو د حکومت مشر نابغه، اتل او ستر شخصیت باله او ادارې به یوازې د حکومت مشر تابه ته ځان مسؤول ګاڼه، خو ولس ته به یې په ډېره سپکه سترګه کتل. په تېرو څلوېښتو کلونو کې په اغېزمنو دولتونو کې دې اصل ډېره وده وکړه، چې د دولت د لومړیتوبونو په ټاکنه او د لګښتونو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارزونې او شفافې څارنې صلاحیت ورکوي. ښه حکومتداري هغه ده، چې خلک په کې برخه ولري، چې د دوی دغه ګډون دا باوري کوي، چې خلک د دولت د لګښتونو او عوایدو په باب د دقیقو معلوماتو د ترلاسه کولو حق لري.

معلوماتي ټکنالوجي د داسې څارنې کار ډېره اسانه کړې. هغه مهال چې د معلوماتو ټولونې ډېر وخت نیولو، دا څارنه ساده نه وه، مګر اوس د حساب ډېر شمېر جدولونه د سترګو په رپ کې د نړۍ له یوه ګوټ څخه بل ته انتقال مومي. همدا راز د میلیونونو ټلیفونونو په شته والي کې دولت په اسانۍ سره د معاشونو او پروژوي لګښتونو په اړه په کم وخت کې معلومات ترلاسه کولی شي. همدا راز کولی شي د ټلیفونونو د مراکزو په پرانیستلو له ولس سره نېغ په نېغه تماس ونیسي، چې د لګښتونو د مؤثریت او نه مؤثریت په اړه خپل نظریات وړاندې کړي.

په ذکر شویو پروسو کې د خلکو برخه اخیستل د اداري فساد د مخنیوي تر ټولو غوره لار ده. که محلي مامورین په دې پوه شي، چې د دولت تر مقاماتو ولسمشر، وزیرانو او نورو پورې د ولس غږ رسېدای شي او هغوی د مکافاتو او مجازاتو د اصل له مخې له دوی سره چلند کوي فوراً خپلو کړو وړو ته تغییر ورکوي. د دې لپاره چې ولسي څارنه په یوه کلتور بدله شي لازمه ده، چې له مهمو عایداتي او مصرفي ادارو څخه یې پیل وشي. زما د معلوماتو پر بنسټ محدود وزارتونه او اداري داسې دي، چې لګښتونه کوي او عواید لري، مثلاً ۲۰٪ دولتي اداري ۸۰٪ لګښت کوي.

د دفاع، داخله او پوهنې وزارتونه ډېر لګښت لري. همدا

ډول د دولت عواید هم له محدودو وزارتونو څخه لاس ته راځي. په افغانستان کې ګمرکونه له پخوا څخه لوړه عایداتي منبع ده، چې اوس ورسره د مخابراتو او معلوماتي ټیکنالوجۍ پر سکتور وضع شوې مالیه هم یادولی شو، خو په راتلونکي کې به د دې هېواد عوایدو ستره سرچینه د معادنو وزارت له خوا ترلاسه شي.

که غواړو چې په ډاډمنه توګه د ولس او دولت ترمنځ د اعتماد فضا منځته راشي، نو په کار ده چې ولس او دولت دواړه پوه شي، چې بیت المال د ولس امانت دی او دولت مکلف دی، چې په شفافه توګه ولس ته حساب وړاندې کړي او د خلکو اصلاحي نظریاتو ته غوږ ونیسي او عملي یې کړي.

که څه هم د څارنې پیل له ذکر شویو برخو څخه په کار دی، خو دا د دې معنی نه لري چې په نورو برخو څارنه دې نه کېږي، مګر مهمې برخې تر څارنې لاندې نیول په ولس کې دا باور ټینګوي، چې دولت د اصلاحاتو عملي کولو لپاره ژمن دی او ټینګه اراده لري.

۲- رسمي حساب ورکونه:

په رسمي توګه د حساب ورکولو اصول په درې برخو وېشلی شو.

لومړی دا چې په هره اداره کې باید د محاسبې اصول او مقررات وضع وي، چې په مستنده توګه ټول عواید او لګښتونه درج کړي او تر څنګ یې د څارنې ځانګړې کمېټې، چې له مسلکي اشخاصو څخه جوړې وي او د دولت په بودجوي واحد کې د څارنې مسؤولیت پر غاړه لري موجودې وي.

دویم دا چې د تفتیش او محاسبې مستقلې اداري او کمیسیونونه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ځانګړي صلاحيتونه لري او کولی شي د دولت لوړ رتبه مامورين او د هغوی خپلواک تر څارنې لاندې ونيسي.

درېيم د اجرايي قوې له خوا مقننې قوې ته د حساب ورکولو بهير دی، چې د دولت کابينه د پارلمان غړيو ته حساب ورکړي، ځکه د پارلمان غړي د ولس استازيتوب کوي او لازمه ده چې د ولس په نامه د څارنې حق او وجيبه ادا کړي.

په يوه اغېزمن دولت کې اجرايي قوه په دوامداره توګه مقننه قوې ته حساب ورکوي او دا معلومات د ډله ييزو رسنيو په وسيله ولس ته رسېږي، چې پر بنياد يې د پارلمان غړي د اجرايي قوې له چارواکو څخه پوښتنې کوي او که چېرې د پوښتنو ځواب د قناعت وړ نه وي، نو اجرايي قوې د مجازاتو د اصل په بنياد خپل وړانديزونه مقننه قوې ته وړاندې کوي او بېرته د خپلو اجرااتو په اړه راپور ورکوي، خو که په قانون کې ستونزې موجودې وي، نو مقننه قوه قانون بدلوي او يا د تعديل په اساس پېچلتياوې لرې کوي او که د اجرايي قوې چارواکي ستونزې لري، نو هغوی خپلې ستونزې حل کوي.

په اغېزمنه دولتدارۍ کې د تعادل او توازن اصل ته ډېره پاملرنه کېږي. د سترې محکمې او قضاييه قوې استقلال ساتل د دې اصل ډېر مهم رکن دی، ځکه اغېزمن دولت د قانون د حاکميت پر بنسټ ولاړ وي، نو ځکه په دولت باندې د قانون تعبير او تطبيق د قانونمندۍ په لحاظ پخپله ډېر لوی څارونکی دی.

په عامه توګه ټول محاکم او په خاصه توګه ستره محکمه بايد د قانون بيانګره وي. ولس بايد کلک باوري شي، چې په ټول هېواد کې د قانون د اعتبار له مخې د سترې محکمې

پرېکړه وروستۍ پرېکړه ده او دا باور هغه وخت قوي کېږي، چې محاکم له فساد نه خالي شي او په قضاييه قوې باندې د دولت له خوا ستره پانګونه وشي چې په ټولنه کې يې عزت او اعتماد حفظ وي. که چېرې د اجرايي او مقننه قواوو له خوا د قضاييه قوې تعبير يې ومنل شي، نو هېواد ته د دايمي سولې او ثبات په راوړلو کې لويه مرسته کوي.

هـ- زېربنا:

په اسلامي نړۍ کې دولت د زېربنايي بنسټونو په جوړولو او خوندي کولو کې ستره ونډه لرلې ده، څرګند مثال يې د اوبو تنظيمول دي. که په تاريخي لحاظ د هرات د هريرود د اوبو وېش په پام کې ونيسو، هغه مهال چنګيز د هرات ښار رنګ کړ او نهري نظام يې له منځه يووړ. اسلامي حکومت له ولس سره لاسونه يو کړل او رنګ شوی نهري نظام يې بيرته فعال کړ. هرات ته نهري نظام دومره لومړيتوب درلود چې آن مدبر سلاطين يې د مغولو تر دورې وروسته د ويالو په جوړولو پسې راووتل او له ولس سره به يې اوږه په اوږه بېل واهه.

د هرات د اوبو عادلانه او عاقلانه وېش د تيموريانو له دورې څخه موږ ته په ميراث پاتې دی او د اوبو د خوندي کولو او تنظيمولو نړيواله نمونه ده.

په تېرو **۱۵۰** کلونو کې د امريکا متحده ايالاتو او اروپايي دولتونو د زېربنا په جوړولو کې ستره ونډه لرله، د مثال په ډول، د امريکا هغه سترې لارې چې د دې هېواد ختيځ او لويديځ يې سره په منظمو شبکو تړلي له **۱۹۵۲** ميلادي کال څخه مخکې نه وې. جنرال ايزن هاور، چې هغه مهال د متحده ايالاتو ولسمشر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وټاکل شو، یو وخت د خپلې ځوانۍ پرمهال له خپلو عسکرو سره په ډېره سختۍ له ختیځه لویدیځ ته تللی و. نوموړي پرېکړه وکړه چې دا حیاتي لارې باید په اساسي ډول جوړې شي. ښاغلي ایزن هاور د هېواد مقننه قوه دې ته قانع کړه، چې دا پرېکړه ومنې او د میلیاردونو ډالرو په بیه دا لار جوړه شوه، چې له برکته یې اوس ټول هېواد د یوه داسې اقتصادي نظام په لمن کې ژوند کوي، چې په ډېر کم وخت کې خلک خپل تولیدات له ختیځ څخه لویدیځ ته انتقالولی شي.

نوموړي دولت په تېرو ۱۰۰ کلونو کې په برېښنا بندونو باندې ډېرې پیسې لګولې دي، چې په نتیجه کې یې د دې هېواد په لویدیز کې د اوبه خور اوبه له خپلو سرچینو څخه په سوونو کیلومتره لرې کرنیزې ځمکې خړوبوي. په جاپان او اروپا کې د ریل پټلۍ جوړونه هغه زیربنایي پانګونه وه، چې د دې هېوادونو د ریل سیستم یې ډېر موزون او منظم ګرځولی دی. چین د زیربنا په اړه د خپلې دقیقې پلان ګذارۍ او لګښت په نتیجه کې وده او پراختیا وموندله.

په ډېرو هېوادونو کې داسې ډېر طبیعي خنډونه شته، چې د اقتصادي حرکت او اداري تنظیم پر وړاندې رامخې ته کېږي، خو د زیربنایي کارونو پر وړاندې د ستونزو لرې کول په دې مهم دي، چې له یوې خوا د یوه هېواد اوسېدونکو ته دا زمینه برابروي، چې تر خپله منځه اقتصادي اړیکې ټینګ کړي او له بلې خوا نړۍ ته د داسې اړیکو لمن پراخه کړي.

په تېرو پاڼو کې مو د افغانستان د زیربنا د تباه کېدو په اړه د نړیوال بانک تخمین ولوست. د بدبختۍ ځای دا دی، چې دې جګړه ځپلي هېواد په څو لسیزو کې د ۲۴۰ میلیاردو ډالرو په بیه

زیربنا او د ودې امکانات له لاسه ورکړي او که دا وژونکې جګړه نه وای، نو اوس به دې ناداره هېواد د ۲۴۰ میلیاردو ډالرو په اندازه زیربنایي پانګه درلوده.

د زیربنا د جوړولو بله نتیجه دا ده، چې جغرافیه د اقتصاد تر اغېز لاندې راځي او ځایونه د زمان له نظره یو له بل سره نږدې کېږي، مګر جګړې د زمان په لحاظ زموږ د هېواد ځمکه یو له بله ډېره لرې کړې وه، په (۱۳۵۵ هـ ل) کال له کابل څخه جلال اباد ته په درې نیمو او کندهار ته په شپږو ساعتونو کې خلک تلل راتلل، خو په (۱۳۸۳ هـ ل) کال کې برعکس له کابل څخه جلال اباد ته لس ساعته او کندهار ته دوه ورځې لار وه.

د هر اړخیزې پراختیا لپاره په زیربنا باندې پانګونه کول ضرور دي، مګر اغېز یې د موخو په ټاکلو او د پلان په عملي کولو پورې تړلی دی. که هدف د دوو ښارونو تر منځ د لارې لنډول وي، نو بیا باید د دواړو ترمنځ یوه ډېره لنډه لار انتخاب شي او که موخه د ټولیزې اقتصادي ودې تأمینول وي، نو بیا باید د ښارونو تر منځ پراته ټول کلي هم د دغه مواصلاتي زنځیر په وسیله وتړل شي او دا چې کلي له ښارونو سره د سړکونو په وسیله ونښلول شي، نو څرګنده شوه چې دلته مهمه موخه د کلیو د نښلولو وه، نه د لارې د لنډولو.

د بېلګې په ډول، د سردار داود خان له جمهوریت څخه وړاندې تر دې چې د هرات–کندهار سړک پوخ شو، لویه لار د فراه له ولایت څخه تېرېدله چې د دې ولایت ډېرې مرکزي نقطې یې له هرات او کندهار سره تړلې، مګر کله چې افغان حکومت او روسي انجنیرانو د دغه سړک د پخولو کار پیل کړ، پرېکړه یې وکړه چې لاره باید له دښتې تېره کړي، ځکه چې لنډه وه، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فراه ولایت ډېرې مهمې سیمې له سړک څخه بهر پاتې شوې، چې په منځمهاله او اوږدمهاله دوره کې یې په اقتصادي لحاظ ډېر منفي اغېز درلود، ځکه فراه منزوي شوه او ښه فرصتونه یې له لاسه ووتل، خو اوس چې د زرنج-دلارام سړک بشپړ شوی هېله ده چې د یوه مهم اتصالي موقعیت په حیث فراه له دغه سړک سره په نښلېدلو یو ځل بیا خپل نوم او شهرت ترلاسه کړي. همدا ډول د سروبي-جلال اباد سړک له غرونو او دښتو څخه تېرېږي خو زړه لاره له سروبي څخه جلال اباد ته د ډېرو کرنیزو سیمو تر منځ تېریدله او چې اوس د دې سیمې خلک پر پاخه سړک نه دي پراته اړ دي چې د خپلو زراعتي تولیداتو د انتقال لپاره لومړی جلال اباد ته لاړ شي او بیا کابل ته رامخه کړي.

نو له همدې کبله باید زېربنایي پلان ګذاري داسې وشي، چې د خلکو پر اقتصادي ژوند انه ښه اغېز وکړي. د حلقوي سړک په وسیله مونږ ته له ګاونډیو هېوادونو سره نښلېدل خورا حیاتي اړتیا ده، مګر که چېرې همدا سړک زمونږ ولسوالۍ او کلي او ولایتونه لکه فاریاب، بادغیس، فراه، پکتیکا، کونړ، بدخشان، بامیان، دایکنډي، ارزګان او نور یو له بله سره ونه نښلوي هېڅکله یو بانظمه اقتصادي ژوند نه شي تأمیندی.

نو د دې لپاره چې د زېربنا سم انتظام رامنځته شي لازمه ده، چې هغو اصولو ته پام وکړو، چې د نړیوالو تجربو پر اساس ډېر بریالي وو، دلته د داسې څو اصولو یادونه کوو:

۱- مطالعاتي ظرفیت:

په عمومي توګه د زېربنایي پروژو ایجاد ستره پانګه غواړي. د دې لپاره چې دا پانګونه په سمه توګه وشي په کار ده،

چې په څرګند او بنسټیز ډول بدیلونه برابر او د هرې سترې زېربنایي پروژې ګټې او تاوانونه یو له بله سره پرتله شي، نو په همدې اساس باید په وروسته پاتې هېوادونو کې د دې ظرفیت د ایجاد لپاره ستره پانګونه وشي. که چېرې د یوې زېربنایي پروژې ټول مطالعات د بهرنیو شرکتونو له خوا وشي، نو یو شرکت به د بل له مطالعې نه خبر نه وي او ولس به هم د هغوی له مطالعاتو څخه پوهه نه شي ترلاسه کولی، چې بالاخره جنجالونه هم پېښېدای شي.

د زېربنایي پروژو د مطالعې ظرفیت ته د سترو پروژو اداره وایي. د داسې ادارو مهمې دندې اوونډې دا وي، چې منظمې پروژې تیارې کړي او کله، چې پیسې لاسته راشي په فوري ډول دې ددې تصمیم ونیسي، چې د لومړیتوبونو په رڼا کې کوم نظریات لومړی عملي بڼه غوره کړي.

برېښنا د افغانستان ستره بنسټیزه اړتیا ده او مونږ د پرېمانه اوبو په لرلو کولی شو پر ګاونډیو هېوادونو هم خپله برېښنا وپلورو، خو په دې هم باید وپوهېږو، چې که چېرې مونږ په کامه، کونړ، کوکچه او پنجشېر بندونو باندې پانګونه کوو په لومړي تخمین کې پرې له **۵۰۰** څخه تر **۱۵۰۰** میلیونو ډالرو پورې لګښت راځي، نو که چېرې له مونږ سره د پورتنیو ذکر شویو امکاناتو په اړه بشپړ معلومات، چې د مطالعې پر مټ تیارېږي نه وي، نو په هغه صورت کې تصمیم نیول بې ځایه کار دی. له دې نه علاوه زمونږ ونډه او مسؤولیت یوازې د څو سیندونو پر ارزونې نه بشپړېږي، بلکې مونږ باید د هرسیند د برېښنا د تولید په اړه منظمه بررسي او دقیق پلان ولرو، چې هر بند مو په یوه ستره طبیعي پانګه بدل شي.

که د نړیوالو متخصصینو له موجودیت نه علاوه زموږ د سترو پروژو مطالعات نه شي کېدی، نو په کار ده چې په عاجله توګه پر خپلو خلکو پانګونه وشي چې د داسې مطالعاتو د ترسره کولو وړتیا پیدا کړي او ترمنځ یې کاري تداوم په دوی کې د تطبیق ظرفیت هم غښتلی کړي.

د ارزونې د ظرفیت اهمیت یوازې په دې کې نه دی، چې د لویو پروژو مطالعات وشي، بلکې ډېرې داسې وړې پروژې هم شته چې که داسې ظرفیت ولرو د دې پروژو بیه به د اوسنۍ بیې نیمایي ته راټیټه کړي.

د برېښنا د وړو بندونو ایجاد د ښوونځیو او وړو ادارو تعمیرات د دې پروژو ځرګندې بېلګې دي، چې زیاتره وخت دیوه اساسي انسجام او ارزونې په بنیاد نه پلې کېږي، چې له یوې خوا پیسې ضایع کېږي او له بلې خوا ولس ناخوښه وي.

۲- د زېربنايي پروژو د منفي اغېزو مخنيوی:

زېربنايي پروژې په عمومي ډول دوه عمده منفي اغېزې لري، چې کېدای شي داسې پروژې د ډېروخت لپاره وځنډوي او یا یې ناکام کړي. د دې پروژو لومړۍ ستونزه ټولنيزه ده.

کېدای شي د یوې سترې زېربنايي پروژې د تطبيق لپاره د خلکو ځمکې ته اړتيا پيښه شي او يو کلی يا ښار له خپله ځايه بې ځايه کېدلو ته اړ ايستل شي.

په شلمه میلادي پېړۍ کې په زیاترو زېربنايي پروژو منفي ټولنيزې اغېزې پرېوتې او خلکو یې پر وړاندې سخت احتجاجونه وکړل، چې لوی مثال یې په هند کې د اوبو د سترو بندونو د جوړولو پر وړاندې د خلکو پراخې احتجاجي مظاهري

وې، چې په پایله کې د دې پروژو تمویلوونکي نړیوال بانک او اسیایي پراختیایي بانک داسې مقررات وضع کړل، چې د خلکو د ژوندانه پروړاندې منفي اغېزې کمې کړي او د هغو خلکو لپاره پر ځای ترتیبات ونیسي، چې د پروژو د تطبیق له کبله یې ژوند یا جایداد په خطر کې وو.

په ټولنیز لحاظ د سترو پروژو منفي تاثیرات اوس تر ډېره حده کمېدای هم شي. انجنیران دې ته متوجه شوي، چې پروژې باید په داسې توګه ډیزاین شي چې په ټولنیز لحاظ یې منفي اغېزې کمې وي. د مثال په توګه، که د سترو بندونو ارتفاع کوزه شي د هر متر په کوزېدو یې منفي تاثیرات کمېږي. بله طریقه داسې ده، چې د یوه ستر بند پر ځای څو واړه بندونه جوړ شي، چې د یوې شبکې په وسیله یې بېرته برېښنا راټولېږي او په هماغه اندازه برېښنا تولیدوي. اما په ټولنیز لحاظ یې منفي اغېزې لس ځله تر لوی برېښنابند کمې دي. بل اصل چې تر ټولو ډېر ګټور ثابت شوی هغه له خلکو سره مفاهمه او په بنسټیز ډول د هغوی د ژوندانه د بهترولو لپاره ځانګړي اقدامات دي. که چېرې د رشوت او فساد لاس نه وي غځېدلی، نو دولت کولی شي د خلکو پرځمکو باندې یوه مناسبه بیه کېږدي او کله چې خلکو ته د ځمکو قیمت په لاس ورشي په خوښۍ سره د پروژو تطبیق ته غاړه ږدي. که متضررو خلکو ته داسې ژمنه ورکول شي، چې د پروژې تر بشپړېدا وروسته به دوی هم د ګټو په اخیستلو کې لومړیتوب ولري کېدی شي مخالفت ونه کړي، مګر موږ د یوه هېواد په توګه اړ یوو، چې د سترو پروژو د مطالعاتي ظرفیت تر څنګ د هغو د منفي اړخونو په تحلیل هم پوه شوو او خلکو ته تر قناعت ورکولو وروسته هغوی په ګټو

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

اپارتمانونه د ماشومانو د لوبو د کورکیو په څېر یو په بل پسې ونړېدل، خو تر څنګ یې په څو متره کې یو لړ اپارتمانونه پر ځای ولاړ پاتې شول. کله چې کارپوهانو څېړنه وکړه څرګنده شوه، چې پرېوتي اپارتمانونه د ساختماني مقرراتو له چوکاټه بهر جوړ شوي وو او د قراردادیانو بې کیفیته کار او د مامورینو د اداري فساد له امله درانه ځاني او مالي تاوانونه پېښ شول، مګر هغه تعمیرات چې مستحکم وو د مستحکمو اصولو او قوانینو پر بنسټ جوړ شوي وو مستحکم پاتې شول. دغه مثال دا په ګوته کوي چې په زېربنایي پروژو کې د ساختماني اصولو مراعت کول څومره لوړ حیاتي ارزښت لري.

هغه اشخاص چې په لنډمهالو ګټو زړه خوشحاله کوي په حقیقت کې په منځ مهاله او اوږد مهاله موده کې هم خپل ځان او هم هېوادوالو ته ستر زیانونه وراړوي. یوه ساختماني پروژه، چې په هره اندازه لویه وي په هماغه اندازه په ساختماني اصولو باندې عمل کول ضروري دی.

که په یوه هېواد کې د برېښنا یو بند د ناقص کار له امله وښوېږي، نو منفي اقتصادي اغېز یې د ټول هېواد لپاره مرګوني دی. د دې لپاره چې د یوه هېواد پانګه په زېربنایي پروژو خوندي کړی شي باید د نړیوالو تجربو پر اساس د ساختمان اصول وضع شي، د دولت چارواکي د دغو اصولو په زده کړه سمبال شي او ټول قراردادیان او فني ماهرین ورسره سم اشنا شي او د زړه له کومي یې ومني.

که یو هېواد خپل منظم ساختماني اصول ولري، نو قراردادي دې ته نه اړ کېږي چې د سترو پروژو د تطبیقولو لپاره د خاصو بین المللي بنسټونو او مرستندویانو په اصولو عمل

کې شریک کړو، چې له یوې خوا د خلکو ژوند بهتر شي او له بله پلوه په هېواد کې زېربنا ایجاد کړو.

د زېربنایي پروژو تطبیق د ټولنیزو ستونزو ترڅنګ په طبیعي پانګه هم اغېز کولی شي. هره لویه پروژه په یوه طبیعي سیستم باندې اغېزه کوي، چې کله ښه او کله ناوړه وي. کله چې په یوه سیند باندې بند جوړېږي، نو له امله یې د هغه ځای کبان وده نه شي کولی او د کبانو د ودې مخنیوی د یوې طبیعي پانګې په توګه منفي اغېزه ده او د دې منفي اغېزې د مخنیوي لپاره لازمه ده، چې د کبانو د ساتنې په برخه کې د نړیوالو اصولو په اساس ترتیب او تنظیم ونیول شي.

بل منفي اغېز یې د ډېرو له سکرو څخه د برېښنا تولید دی، چې د هوا د ککړتیا لامل کېږي اما له اوبو څخه د برېښنا تولید بیا د هوا په څرنګوالي باندې ښه اغېز لري، ځکه د نړۍ د تودوخې درجه ورځ تر بلې تودېږي او کارپوهان وایي چې له باد او لمر څخه د انرژۍ تولید د اقلیم لپاره ډېر ګټور دی. د همدې دلیل پر اساس ځینې نړیوال اصول وضع شوي، چې برېښنا باید له سکرو څخه تولید نه شي، ځکه د نړۍ د اقلیم په تغیر کې ناوړه پایلې لري.

۳- ساختماني کوډونه اومقررات:

زېربنا هغه مهال خاصه ګټه لري چې په دوامداره توګه پاتې شي او د دې لپاره لازمه ده چې په یوه هېواد کې منظم ساختماني کوډونه او مقررات موجود وي او عملي بڼه ولري.

د ترکیې په استامبول کې د شلمې پېړۍ په نویمه لسیزه کې ډېره ستره زلزله راغله او د حیرت وړ وه، چې ډېر لوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړي. کله چې نړیوال کارکوونکي یوه ستره پروژه بشپړه کړي، نو په دویم ګام کې یې حفظ او مراقبت د ملي بنسټونو په غاړه وي، نو په داسې حال کې د دولت چارواکي مجبور دي، چې د یو ډول اصولو پر ځای مختلف اصول زده کړي او دا د دوی کار پېچلی کوي، نو لازمه ده چې اصول ډېر څرګند او یو ډول وي او په یوه ډول تطبیق شي. زموږ په هېواد کې د څرګندو ساختماني اصولو د نشتوالي نښې یې په حلقوي سړکونو کې لیدل کېږي. د کابل-جلال اباد سړک په یوه معیار، خو د کابل-کندهار سړک، دې ته په پام سره چې قراردادیان یې مختلف شرکتونه وو، په مختلفو معیارونو جوړ شوی دی.

همداډول د هرات-اسلام قلعه او کابل- شمالي او داسې نور ټول سړکونه یو له بل سره غوځ توپیر لري او د مختلفو شرکتونو له خوا د مختلفو معیارونو په اساس او بڼو جوړ شوي دي. د دې سړکونو بېلابېل کیفیتونه دا په ګوته کوي چې د حفظ او مراقبت او د دوام له کبله نوموړي ټول سړکونه په یوه سټنډرډ نه دي جوړ شوي او په هغه اندازه ګټور نه دي، چې یو نوی سړک ګټور وي، نو ویلای شو چې ملت ته له دې کبله هم لازمه ګټه نه ده رسېدلې.

۴- د مناقصې یا قرارداد اصول:

د زېربنایي پروژو یوه مهمه برخه د مناقصې یا قرارداد اصول دي.

دا چې زیاتره پروژې اوس د خصوصي سکتور له خوا اجراکېږي، نو په همدې بنیاد دولت ته په کار ده، چې د مناقصې داسې اصول وټاکي، چې د شرکتونو تر منځ د رغنده

سیالۍ لامل شي او د ښه کیفیت کار په ټیټه بیه ترسره شي. په عملي توګه په ډېرو هېوادونو کې د مناقصې اصول د کثافت او فساد سرچینه ګرځي. یوه برخه یې دا وي چې د دولت مامورین له کورنیو او نړیوالو شرکتونو سره شراکت کوي او د شخصي ګټو لپاره ملي ګټې تر پښو لاندې کوي. د اداري فساد بله بڼه داسې وي، چې ډېر شرکتونه پخپلو کې یو داسې تړون کوي، چې قیمتونه تر قرارداد اخیستو مخکې وټاکي او په نوبت یې یو یو ګټندوی شي، چې دا عمل هم له عامه ګټو سره په ټکر کې دی.

بله بڼه یې دا ده چې قراردادیان له دولتي چارواکو سره شریک شي، د احتمالي ګټونکو قراردادیانو ادرس معلوم کړي. د زور یا زر په وسیله یې له میدانه وباسي. یو مثال یې داسې هم دی چې ډېر قراردادیان قراداد په سمه توګه لاسلیک کړي، خو په نیمایي کې له دولتي مامورینو سره شریک شي او په پټه د قرارداد شرایط بدل کړي.

ډېرې نورې لارې هم شته چې په وسیله یې د قرداد د مناقصې اصول تر پښو لاندې کېږي او دا ډول اعمال هم په سیمه او هم په نړۍ کې ډېر ځله تر سره شوي دي.

د داسې ناجایزو اعمالو د مخنیوي لپاره لازمه ده، چې یو هېواد د مناقصې ټینګ اصول، لوایح او قوانین جوړ کړي او د افرادو په روزنه او ساتنه پانګه واچوي. که چېرې لس تنه ایمانداره کسان د مناقصې د نظام په راس کې راشي هېواد ته به په میلیونونو ډالره ګټه ورسوي.

که چېرې په کوم مرسته اخیستونکي هېواد کې د مناقصې سم اصول نه وي، نو هلته ټول مرسته کوونکي هېوادونه هر یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل خپل اصول تطبيقوي، چې په پايله کې ټول قراردادونه د بهرنيو شرکتونو لاس ته لوېږي او ګټه له هېواده بهر ځي، چې په دې صورت کې ملي قراردادیان په وچ ډاګ پاتې وي او زېربنايي پروژې نيمګړې يا هم پر خپل وخت نه پيلېږي.

۵- ملي ساختماني ظرفيت:

د اغېزناکو دولتونو د برياليتوب يو لامل دا دی چې دوی کولی شي په سمه توګه په زېربنايي پروژو باندې پانګونه وکړي، چې له همدې لارې خپلو خلکو ته کاري موارد ډېر او عامه ګټې تضمين کړي.

څېړنو ثابته کړې، چې همدا اوس په نړۍ کې ځينې داسې هېوادونه شته چې په مؤثريت سره هم خپل ملي عوايد او هم نړيوالې مرستې مصرفوي. په دې هېوادونو کې د ملي ساختماني ظرفيت شته والی د زېربنايي لګښتونو لپاره ضروري شرط ګڼل کېږي. جاپان، سينګاپور، ايرلنډ، اسپانيا، سويلي کوريا، ماليزيا او دوبۍ د دې هېوادونو غوره مثالونه دي، ځکه دغو هېوادونو د ملي ساختماني ظرفيت د ودې لپاره پانګونه وکړه، ځرګند اصول او مقررات يې وټاکل او په همدې توګه يې له خپلو ملي عوايدو او نړيوالو مرستو څخه اغېزمنه استفاده وکړه.

د دې ظرفيتونو د ايجاد لپاره د خصوصي او دولتي سکتورونو تر منځ کلکه همغږي او همکاري لازمه او ضروري ده او ښه لاره يې دا ده چې ټول شرکتونه د يوې اتحاديې په ښه سره راټول شي او يوه منظمه ساختماني ټولنه جوړه کړي، چې د اصولو او مقرراتو د پيروي ټينګه ژمنه وکړي او د کميت او کيفيت په لحاظ معيارونه وضع او د اخلاقي اصولو له مخې ورته پابند پاتې شي. همدا ډول يوه اتحاديه به له دولت سره په

شريکه د شرکتونو د ظرفيتونو ارزونه کوي.

دولت ته هم په کار ده، چې د دې اتحاديې د ظرفيتونو د لوړولو او تخنيکي تقويې لپاره پانګونه وکړي او د اصولو په مراعت کې پرې ټينګار ولري. لکه څرنګه چې بايد د دولت پر کارمندانو باندې د مکافات او مجازات اصل عملي شي، د همدې اصل تطبيق پر قراردادیانو باندې هم ضروري دی او د دې تر څنګ له دغه بهير څخه د خلکو د څارنې پروسه هم ډېره ضروري او مهمه ده.

۲- تدارکات:

په وچه پروت يو هېواد د شرايطو په لحاظ له هغو هېوادونو سره ډېر توپير لري، چې بحري بندرونه لري.

دا ډول هېوادونه سيمه ييزې همکارۍ ته تر بل هر هېواده زياته اړتيا لري، چې په دې توګه وکولی شي د خپل ضرورت ساختماني مواد په مناسب وخت او لازم کيفيت تر لاسه کړي. که چېرې يې په سمندري بندرونو کې د اړتيا وړ اجناس له يوې تر درې مياشتو پورې تال وخوري، نو په بازارونو کې يې د اجناسو بيه ډېره لوړېږي، چې په وچه پروت افغانستان داسې ترخې تجربې کړې دي او د ګاونډيو په بحري بندرونو کې يې په مياشتو مياشتو د اړتيا وړ مواد ځنډېدلي دي.

د بحري بندرونو لرونکي هېوادونه په وچه پرتو هېوادونو سره ډېر توپيرلري او دا توپير موږ د کابل ـ پېښور، کندهار ـ کوېټې او هرات ـ مشهد تر منځ په اسانۍ پرتله کولی شو، په ګاونډيو هېوادونو کې د يوه کيلو متر سړک د قير کولو بيه ۱۲۰زره امريکايي ډالره کېږي، مګر زموږ په هېواد کې د يوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیلومتر سړک د قیر کولو بیه له څلورو لکو ډالرو هم اوړي، نو دا چې له موږ سره د نړۍ مرستې کمې دي او که موږ د زېربنايي پروژو بیه راټیټه او کیفیت لوړ نه کړو دا مرستې زموږ د اساسي اقتصادي بدلون سبب نه شي ګرځېدای.

۷- حفظ او مراقبت:

دا هغه برخه ده چې د هرې کچې اشخاص یې په اهمیت پوهېږي. د ساري په توګه، که چېرې یو بزګر ځمکه وکري او بېرته یې په سمه توګه خشاوه، او به خور او نوره لازمه څارنه ونه کړي، نو بې له شکه به یې د پټي حاصل هغومره نه وي، چې توقع ترې کېدی شي او که یو مالدار د خپلو څارویو سمه پالنه او روزنه ونه کړي، نو یا به خوار ډنګر وي او یا به یې ترې لېوان وخوري.

همدارنګه تر ختین بام لاندې او سپدونکي خلک اړ دي، چې د موسمي بارانونو تر وربښت د مخه خپل بام اخېړ کړي او که داسې ونه کړي یا به پرې را ولوېږي او یا به یې سر له بارانه نه پټېږي.

زېربنا د ټول ولس شریکه پانګه ده. کله که سړکونه خراب وي ټول سرټکوي، چې په سمه توګه اقتصادي فعالیتونه نه شي تنظیمولی. د ټرانسپورټ بیه لوړه وي، تولیدي او سوداګریز اموال په اسانۍ سره انتقال نه مومي او وسایط یې د ډېرو عوارضو پېښولو له کبله تاوانونه کوي. برېښنا هم داسې زېربنا ده چې که نه وي، تاوان یې ټولو ته یو ډول دی. د ساتنې او څارنې ستر اهمیت دا دی، چې د اصولو په تعقیب سره ډېرې لویې پانګې له خطر څخه نجات پیدا کوي او تر ډېره وخته ترې ګټه اخیستل کېږي، چې مثال یې سړک دی. زموږ زیاتره

سړکونه له ۷ څخه ۱۰ ټنه وزن ته جوړ شوي دي، که چېرې دا په مقرر ډول تعقیب شي، موږ به له ستر تاوان څخه خلاص یوو او که دا اصول په پام کې ونه نیول شي او لکه اوس چې له بده مرغه له ۵۰ ټنو نیولې ان تر ۱۰۰ ټنو پورې بار کړې لارۍ زموږ پر سړکونو را روانې دي او سم حفظ او مراقبت یې نه کېږي نو موږ اړ یوو، چې ۷ کاله وروسته دا سړکونه له سره اباد کړو، چې دا ډېر ستر تاوان دی. که څه هم د لاریو څو خاوندان د درنو بارونو راوړلو له کبله څو روپۍ پیدا کوي، خو د ولس لپاره یې زیان په دقیق ډول تر میلیونونو ډالرو رسېږي.

په بې اغېزې او ناکامو دولتونو کې همېشه یا د حفظ او مراقبت بودجه پر وخت نه رسي او یا هم دا مهمه برخه په بودجه کې نه داخلېږي، چې په پایله کې یې د ولس ستر زېربنايي بنسټونه له منځه ځي. لکه د برېښنا بندونه، چې یوه پرزه یې خرابه شي په لومړي سر کې یې قیمت ښايي شل زره افغانۍ وي، خو که جوړه نه شي نو د فشار په نتیجه کې نورې پرزې هم له کاره لوېږي او بیه یې لکونو او بالاخره میلیونونو ته لوړه شي، چې د ولس ملا ماتوي. اغېزناک دولتونه دې برخې ته کلکه پاملرنه کوي او د ساتنې او څارنې په نتیجه کې د ولس له زېربنايي پانګې څخه د اوږدې مودې لپاره ګټه اخلي.

که د دولت په دې برخه باندې دقیق فکر وکړ دا په ګوته کېږي، چې د افغانستان په څېر د یو غریب هېواد لپاره د ساتنې او څارنې برخه خورا مهمه ده. دولت اړ دی، چې د دې برخې د انسجام لپاره داسې اصول وټاکي، چې زموږ له اوسنیو شرایطو سره اړخ ولګوي. په دې فصل کې مو اصل اصول طرحه کړل خو په راتلونکي فصل کې به د کار د پیدا کولو او د زېربنا د ترتیب په

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو، هدف یې دا دی چې د مختلفو ولایتونو، ښارونو، کمپنیو او شرکتونو او یا د ټول هېواد په کچه خلک راټولېږي او د هېواد راتلونکی انځور وړاندې کوي او په دقت سره خپل اوسنی حالت له راتلونکي انځور سره پرتله کوي، چې وپوهېږي د دوی د مستقبل د موخو د بشپړولو په لاره کې د دوی حال کوم خنډونه لري، چې د هغو موخو مخنیوی کولی شي او کله چې دا خنډونه ورته معلوم شي، نو د لرې کولو لپاره یې د ظرفیتونو ایجاد ته ملا تړي او منځمهاله موخو ته د رسېدو لپاره یوې څرګندې نتیجې ته رسېږي.

ډاکټر مهاتیر له شل، شل څخه یو بل هدف هم درلود، نوموړی د سترګو ډاکټر و او د سترګو په طبابت کې د شل، شل اصطلاح دا معنی افاده کوي چې بویه دواړه سترګې په بشپړه توګه کار کوي او هغه څوک چې د شل، شل لید توان لري عینکو ته اړتیا نه لري، معنی دا چې روښانه لید د یوه هدف د تعین لپاره ډېر اړین دی، چې یوه ټولنه په نظم او تقوا سره د هغې موخې د عملي کولو لپاره څرګند معیارونه ولري او په اګاهانه توګه وپوهېږي چې څرنګه د هدف د لاس ته راوړلو لپاره حرکت کوي.

موږ هم د یوې ټولنې په حیث د بشري پانګې د رامنځته کولو لپاره داسې یوه څرګند پلان ته اړتیا لرو او که په همداسې شدت کار ونه کړو په عمومي توګه به د ولس او په ځانګړې توګه به مو د ځوان نسل استعداد ضایع کړی وي. که موږ غواړو چې د بهرنیو سلاکارانو شمېر چې د مرستو لویه برخه د دوی په معاشونو او لګښتونو له هېواده وځي کم کړو، نو په کارده چې پر خپلو ځوانانو پانګونه وکړو او د خپل کور څښتنان شو او په

اړه یو لړ وړاندیزونه وکړو.

و- بشري پانګه:

اوسنی اقتصاد د علم پر تهداب ولاړ دی، د نبي کریم (ص) مبارک حدیث دی چې فرمايي: (د علم طلب وکړئ ولو که په چین کې وي). د مخه مو په عباسي او غزنوي دورې کې د علم د ودې او پراختیا په باب معلومات وړاندې کړي دي. د پورتني مبارک حدیث په رڼا کې هغوی د نړۍ علوم راټول او بېرته یې د نړۍ ډېرو برخو ته ورسول، خو له بده مرغه په راوروستو وختونو کې اسلامي حکومتونو پر خپلو خلکو لازمه پانګونه ونه کړه او د دې نتیجه دا وه چې ورو، ورو یې دولتونه بې اغېزې او له اغېزناکو دولتونو سره یې ورځ تر بلې توپیر په زیاتېدو شو او د اسلامي نړۍ زیاتره خلک له ثروتمندو څخه په بې ثروته خلکو بدل شول، چې بشري پانګې په کې د پام وړ وده ونه کړه، مګر یوائینی اسلامي هېواد مالیزیا .و چې د بشري پانګې په اهمیت پوه شو او په دې برخه کې یې له خپل ولس سره ډېر کار تر سره کړ، د مالیزیا د مشر (ډاکټر مهاتیر محمد) دومداره هڅې د دې باعث شوې، چې په دېرشو کالونو کې مالیزیا له یوه فقیر هېواد څخه په امیر او سرمایه دار هېواد بدل کړي. د ډاکټر مهاتیر پیاوړی ابتکار دا و چې د شل، شل (۲۰-۲۰) پلانونه یې ترتیب کړل.

ډېر خلک د شل شل تعبیر داسې کوي، چې دا د شل میلادي کال دی، یعنې په کومو ولایتونو او ښارونو کې چې د شل پلان خبره مطرح ده، هدف یې د شل میلادي کال منځمهاله موخې دي. دا پلانونه چې لومړی یې په مالیزیا کې اساس کېښودل

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې مورد کې د اغېزمنو هېوادونو له تجربې ګټه واخلو او پر بنا يې د خپل هېواد د راتلونکي انځور په اړه يوې سراسري ملي اجماع ته ورسېږو، چې په بنسټيزه توګه خپلې موخې تعين کړو.

په دې اړه ځينې اصول په لاندې ډول تشريح کوو:

۱- د لوړو زده کړو اهميت:

اداره، اقتصاد او مدني ټولنه هر يو په ځانګړې توګه مديريت، تخنکي پوهې او مشرتابه ته اړتيا لري، او دا پوهه بې له دې چې په يوه هېواد کې د لوړو زده کړو داسې بنسټونه چې نړيواله سويه ولري نه رامنځته کېږي.

په پخوا زمانو کې مواصلاتي امکانات دومره پرمخ نه وو تللي، چې د اسيايي هېواد يو پوهنتون د امريکا يا اروپا له کوم پوهنتون سره نېغ په نېغه تماس ونيسي، نو ځکه دولتونو د لوړې پوهې د حصول لپاره خپل ځوانان دغو هېوادونو ته لېږل چې داسې ظرفيتونه پيدا کړي چې نه يې لري. دا طريقه په هغه وخت کې مناسبه وه، مګر تاثير يې ډېر کم و، ځکه په شپېتمه ميلادي لسيزه کې افغان حکومت د ګوتو په شمېر ځوانان بهر ته د زده کړو لپاره ولېږل، خو د دې بر عکس د کابل پوهنتون د انجنيرۍ پوهنځي چې د امريکا له لوړو پوهنتونونو سره تواميتونه درلودل په همدې هېواد کې ګڼ شمېر محصلان وروزل.

او سمهال د نړۍ شرايطو تغير کړی او بدبختانه هغه افغانان چې بهر ته د زده کړو لپاره ځي، په کم تعداد کې بېرته راستنېږي، اکثريت يې په هماغو هېوادونو کې پاتې کېږي او بيا هېواد ته نه راځي.

او سمهال زموږ بحث پر دې دی، چې زموږ د هېواد

پوهنتونونه او د لوړوزده کړو نور تاسيسات بايد يا له نړۍ او يا هم کم له کمه د سيمې له هېوادونو سره د سويې په لحاظ سيالي وکړي.

په **۲۰۰۵** کال کې چې ما د کابل پوهنتون له محصلانو سره درې مياشتنی بحث درلود، ټول د دې غوښتونکي وو، چې د عالي تحصيلاتو د ظرفيت لوړولو لپاره دې ځينې اصول وضع شي، چې پر اساس يې دا څرګنده وي چې افغانستان په راتلونکو ۱۰ او ۲۰ کالونو کې کوم ډول ظرفيتونو ته اړتيا لري او د اقتصادي ودې اساس يې په کومو سکتورونو باندې ولاړ دی. کله چې دا اصول روښانه شي، نو بيا به د اړتيا او ودې د پلانونو په اساس په پوهنځيو کې تقسيمات صورت ونيسي. دا بايد جوته شي چې کوم پوهنځی بايد يو له بل سره ګډ شي او کوم پوهنځي دې نوي رامنځته شي؟. کوم ډيپارټمنټونه دې د پوهنځي کچې ته لوړ شي او کوم پوهنځي دې د ډيپارټمنټ کچې ته راوړل شي.

د مثال په توګه، افغانستان اړتيا لري چې د کمپيوټر داسې پروګرامونه جوړ کړي چې زموږ له شرايطو سره برابروي، نو د دې مسلک لپاره دې يا داسې ډيپارټمنټونه جوړ شي چې دا ظرفيت په همدې هېواد کې ايجاد شي او يا دې داسې څو پوهنځي منځ ته راشي چې دا کار سر ته ورسوي.

همدارنګه د يوه داسې اسلامي پوهنځي جوړول حياتي دي، چې وکولی شي افغانان د ځلانده اسلامي تمدن له پېژندګلوي سره پوره اشنا کړي.

زموږ د پوهنتونونو يوه بله ډېره غټه ستونزه دا ده، چې نصاب يې يو ډول نه دی، د انجنيري پوهنځي نصاب امريکايي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی او د اقتصاد پوهنځي نصاب یې په زاړه جرمني سیستم عیار شوی دی او په همدې ترتیب د نورو پوهنځیو نصابونه هم په نورو سیستمونو پورې اړه لري.

که موږ غواړو چې د مالیزیا په څېر د راتلونکي لپاره منظم پلان ولرو، نو د عالي تحصیلاتو نصاب باید په داسې توګه جوړ شي، چې ټول پوهنځي په مشترکه توګه وکولی شي د محصلانو تر منځ ملي روحیه، ملي ژمنه او کاري کفایت ایجاد کړي. دا چې په لېسو کې زموږ متعلمین په لازمو امکاناتو سمبال نه دي، دې ته ژور فکر په کار دی او زما په نظر باید یو کال د دوی لپاره اساسي طبیعي علوم، لیکوالي، کمپیوټر، ژبې، تاریخ او کلتوري زده کړې په پام کې ونیول شي.

له بهر څخه د طبیعي علومو لپاره اوس د بعید درس یعنې په لاین زده کړه باندې ډېر کم لګښت راځي، خو ټولنیزې او کلتوري زده کړې په خپلو ژبو او هېوادني تاریخ باندې د نه پوهېدو په صورت کې نه شي حاصلېدی، نو په همدې دلیل پر پنځو ژبو باندې له کلتوري لحاظه پانګونه کول ډېره ضروري ده، پښتو، دري، ازبکي، عربي او انګریزي، هغه ژبې دي چې د پورتنیو موخو د تر لاسه کولو لپاره پرې پانګونه حیاتي ده. موږ د یوه نوي نظام په توګه د ډېرو قوانینو لیکلو ته اړتیا لرو او د قانون د لیکلو لپاره اړ یوو چې په هېواد کې د عربي ژبې پیاوړي مراکز ولرو، چې له یوې خوا د دیني زده کړو د حصول او له بلې خوا د قانون د لیکلو لپاره یواځینۍ منبع ده.

همدا ډول پښتو، دري او ازبکي زموږ د هېواد درې عمده ژبې دي او د ملت جوړولو د پروسې عملي کېدل دا غواړي چې په دغو درېو ژبو اساسي پانګونه وشي. د واحد افغان ملي

هویت په دې پېړۍ کې د دې معنی نه لري چې بویه د دې هېواد واړه قومیتونه له منځه ځي، بلکې د دې برعکس زموږ کلتوري شتمنۍ زموږ د ملي یووالي قوي بنسټ جوړوي، ځکه چې د دې شتمنیو په پیاوړتیا کې به هر افغان هم پر خپل افغاني هویت افتخار کوي او هم به په دې باوري وي، چې د ده مورنۍ ژبه محفوظه او د احترام وړ ده. د دې تر څنګ باید د افغانستان پر نورو ژبو هم څېړنې وشي او د اساسي قانون د هدایت مطابق دې د لوړو زده کړو بنسټونه په دې اړه لازمې هڅې وکړي. لوړې زده کړې باید انسان په درې صفاتو وروزي:

اول دا چې یو انسان باید د لوړو زده کړو په حصول کې د یوه اسلامي او ملي هویت نمونه او مثال جوړ شي، ځکه که یو انسان ډېره لوړه تخنیکي پوهه ولري، خو که له اسلام څخه ناخبر او په قومي تعصب کې غرق وي، نو څه فکر کوئ چې هغه به د یوه ملت او هېواد لپاره څه خدمت وکړي؟

دویم دا چې انسان ته دې تخنیکي پوهه وښيي چې له دې لارې هم خپل ځان ته روزي وګټي او هم هېواد ته خدمت وکړي.

دریم اصل دا دی چې یو تعلیم یافته انسان باید د یوه وطنوال په حیث د خپلو هېوادوالو پر وړاندې تر نورو ډېر خپل وجایب وپېژني او عمل پرې وکړي، ځکه لوړې زده کړې زموږ په هېواد کې د ولس په پیسو تأمینېږي، نو ځکه تعلیم یافته ځوانان اړ دي چې د ولس خدمت وکړي او لازمه ده، چې په ډېره ایمانداری دا پور پرې کړي. تر ټولو مهمه دا ده چې موږ ډېر څه له لاسه ورکړي او اوس زموږ ځوانان مجبور دي، چې په یوه وخت کې ملت، دولت او اقتصاد درې واړه په پښو ودروي او کله چې دا درې مسؤولیتونه پر مخ بیایي، نو په کار ده چې درې

(c) ketabton.com: The Digital Library

واړه پوهې یې حاصلې کړې وي. د داسې یو نصاب ایجادول اړین دي، چې یو انجنیر د ملت په جوړولو وپوهوي او همدا ډول یو ادیب ته د اقتصاد د جوړولو طریقې ورزده کړي، چې ملت په راتلونکو سلو کلونو کې د دې نصاب روښانه پایله ووینې، نو ځکه باید د اوسنیو عالي تحصیلاتو په محتوا کې اساسي بدلون راشي.

د هېواد ټول پوهنتونونه باید په بنسټیزه توګه سمبال شي، چې د اوسنیو مواصلاتي امکاناتو پر مټ د نړۍ له معتبرو پوهنتونونو سره وتړل شي او محصلان وتوانېږي، چې د هغو پوهنتونونو له امکاناتو څخه ګټه واخلي.

د شپې پوهنځي باید د فعال حرکت په نتیجه کې د ورځې د پوهنځیو په څېر ټول امکانات ولري، ځکه د دولت هغه کارمندان چې د جګړو له کبله ورته د لوړو زده کړو زمینه نه وه برابره شوې باید په اساسي توګه زده کړې تر سره کړي.

د لېسو هغو فارغانو ته چې پوهنتونونو ته یې د داخلېدو چانس نه دی تر لاسه کړی، باید بعید درسونه (په لاین زده کړه) پیل شي او د بانظمه کارکوونکو له خوا دا ترتیب پر مخ یووړل شي، که ځوانان ثابته کړي چې معیارونه یې پوره کړي، پوهنتون باید شهادتنامې ورکړي.

د پوهنتونونو نصاب باید په دوو، څلورو او شپږو کلونو تقسیم شي، چې زیاترو ځوانانو ته هم د زده کړې او هم د کارکولو زمینه برابره شي. دوه کلن پروګرامونه ډېر مهم دي او د تخنیکي مدیریت هغه پوهه په کې تر لاسه کېدی شي، چې د پروژې اړتیا ده. د دې تر څنګ باید شپږ کلن پروګرامونه هم رامنځته شي چې د ماسترۍ اخیستو لپاره مهم دي، خو مورږ د

لوړو زده کړو په خوا کې دا وخت د هغو دوه کلنو کالجونو جوړولو ته هم شدیده اړتیا لرو، چې کولی شي د کرنې، اوبو او برېښنا په برخه کې د هېواد په هر ګوټ کې کاري ظرفیتونه لوړ او ګڼ شمېر ځوانان وروزي. نړیوالو تجربو ثابته کړې، چې داسې دوه کلن تخنیکي بنسټونه د کرنې، صنعت او خدماتو د پراختیا لپاره ډېر ګټور ثابت شوي دي.

۲- د مېرمنو د زده کړو اهمیت:

د اسلام په سپېڅلي تمدن کې مېرمنو ډېر ځلاند رول لوبولی دی، حضرت خدیجة الکبری (رض) لومړنۍ مېرمن وه، چې د اسلام پر مبین دین مشرفه شوه. حضرت عایشه صدیقه (رض) لومړنۍ مېرمن وه، چې د نبوي احادیثو په انتقال کې یې ستره ونډه واخیسته او حضرت بي بي فاطمة الزهرا (رض) د نبي کریم (ص) لور بي بي هم د اسلام له هغو عالي مېرمنو څخه ده، چې ډېرې کارنامې لري.

په غربي نړۍ کې ښځو یوازې په شلمه پېړۍ کې د دې اختیار تر لاسه کړ چې د ملکیت حق ولري، خو څوارلس سوه کاله وړاندې یوه مسلمانه مېرمن د مکې د ښار ستره سوداګره وه. بي بي خدیجې (رض) د اسلام په لومړي پړاو کې د حجاز له ټاپوګانو څخه خپل سوداګریز مالونه د نړۍ نورو امپراتوریو ته لېږل. همدا راز په تیموري عصر کې ملکې ګوهرشاد ډېر لوی جایدادونه لرل، چې د عامه تاسیساتو د جوړولو لپاره یې خپل ډېر جایدادونه وقف کړل. د هندوستان په سلطنتي دوران کې سلطان رضیه په دې وتوانېده چې د درباریانو پر وړاندې د اولوالامر په توګه ودرېږي. د امیر دوست محمد خان خورد

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغان ـ انګليس تر هغې جګړې وروسته چې د دې ورور يې له واکه لرې کړ او هند ته يې ولېږه، وکولی شول چې د غازيانو په تشويق او تمويل کې لويه برخه واخلي.

د روښاني نهضت وروستۍ رهبره بي بي عاليه وه، چې په کلونو يې مغول تر فشار لاندې ونيول او په دې يې قانع کړل چې د دې کورنۍ ته لوړ منصبونه ورکړي.

دا چې په ځلانده اسلامي تمدن کې د مېرمنو د زده کړې اهميت څرګند شوی اوس نوره نړۍ هم په دې عقيده ده چې که مېرمن زده کړه ونه کړي ټولنيزه پراختيا ناشوني ده. په پراختيايي بنسټونو کې اوس دا خبره يوه مقوله ګرځېدلې چې وايي که يو هلک با سواده شي يو نسل ورسره تغير کوي او که نجلۍ باسواده شي کم له کمه پنځه نسله ورسره مثبت تغير کولی شي. ځکه مور د اولاد په روزنه کې تر ټولو مهمه ونډه لري او خپل بچي ته له شيدو سره د پوهې او معرفت مينه ترزيقوي. مور خپل ماشوم ته ژوند ښيي، اوبه، جامې او راشه درشه يې تنظيموي.

کله چې مور نيا شي، نو بيا لمسيو ته لارښوونه کوي او که ژوندۍ پاتې شي تر دريم نسله ټول کور پالي، خو دا حقيقي خبره ده چې تر پنځم نسله پورې يې ډېر تاثيرات پاتې وي.

که اړتيا پېښه شي يوه مور له يوې خوا خپل اولاد ته ډوډۍ هم ګټې او له بلې خوا يې سم مديريت هم کوي. د يوه کورني کلتور په حيث مور همېشه د نسلونو په خاطراتو کې ژوندۍ وي او همدا دليل دی، چې په يوه اسلامي او افغاني کورنۍ کې د مېرمنو او نارينه وو تر منځ په متقابل احترام ولاړ اړيکې قايم وي.

دا چې د اسلام په مبارک دين کې د ښځې ملکيت خوندي دی، نو اوس اصلي مسئله د حقوقو نه، بلکې د امکاناتو برابرول دي. په ننني ژوند کې د روزۍ ګټل له ښځو او نارينه وو دواړو څخه غواړي چې کار وکړي، خو له علمي او تخنيکي پوهې څخه علاوه کار کول ناممکن برېښي، که برېښنا توليد شي په اسانۍ سره د وړو نجونو او هلکانو لپاره د ټلويزيون له لارې داسې پروګرامونه جوړېدای شي، چې د هغوی تخنيکي پوهې ته وده ورکړي، برېښنا يوې مور ته هم د دې زمينه برابروي، چې خپل ماشومان په سمه توګه وروزي. که چېرې اخلې پخلی، د کاليو مينځل، د کور جارو کول او نور کارونه چې اوس يې مېرمنې په لاسونو کوي د برېښنا په وسيله تر سره شي، نو مېندې به ډېر وخت وسپموي چې له خپلو اولادونو سره کار وکړي. همدارنګه د مالونو ساتنه، د مېوو وچونه او لاسي کارونه ټول د مېرمنو ځانګړي وظايف دي، چې کورنۍ ورته اړتيا لري، خو له دې کارونو څخه مېرمنې په مستقيمه توګه عايدات نه شي تر لاسه کولی. که غواړو چې د کليو او ښارونو مېرمنو ته په اساسي ډول عايدات په لاس ورشي، لازمه ده چې په دغو ټولو امورو کې د دوی تخنيکي روزنې ته زمينه برابره کړو.

دا چې په کلتوري لحاظ زموږ مېرمنې نه شي کولی له کوره ووځي او بهر له نارينه وو سره يو ځای کورسونه تعقيب کړي، نو د اوسنيو تخنيکي امکاناتو پر مټ اوس دا چاره ډېره اسانه شوې او د ټلويزيون له لارې هم داسې ډېر امکانات برابرېدی شي، چې د ښځو د تخنيکي ظرفيت په لوړولو کې مرسته وکړي او يا دا چې په کلتوري چوکاټ کې ورته د چټکو زده کړو داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې مېرمنې د ژوند په هغو ټولو ځانګو کې، چې دوی يې غواړي او هېواد ورته اړتيا لري، لازمه برخه واخلي. مګر په روغتيايي چارو کې د مېرمنو ونډه ډېره حياتي ده، ځکه مېرمنې او ماشومان په لويه پيمانه ناروغۍ لري.

د مېرمنو د پوهې بل ډګر مارکيټينګ يا بازار موندنه ده، چې لاسي کارونه، مالداري او زرګري په کې د مېرمنو د عمده عايداتي سرچينو په توګه يادولی شو.

افغانه مېرمن د دې وړتيا لري چې د نړۍ د بل هر هېواد د مېرمنو په څېر تخنيکي ظرفيت پيدا کړي، خو که چېرې د مارکيټ د پيدا کولو سم ترتيب ونيول شي، د دوی لاسي زيار او زحمت به ډېره ښه نتيجه ورکړي او خپلې کاري بېلګې به د نړۍ ټولو بازارونو ته ورسوي، خو دا خبره د يادولو وړ ده چې په اوسنيو شرايطو کې دا ظرفيت او انتقال يې بيا هم په بريښنا، کمپيوټر او ټليفون پورې تړلی دی.

۳- تخنيکي پوهه:

موږ په خپل هېواد کې له عجيبو ناخوالو سره مخامخ يوو. له يوې خوا په ميليونونو انسانان د کار په تلاش ګاونډيو هېوادونو ته روان دي او له بله پلوه په پلازمېنه او ځينو ولايتونو کې د عادي تخنيکي کارونو لپاره د همسايه هېوادونو وګړي استخدامېږي.

هر څوک چې کور، مارکيټ، او هوټل جوړ کړي، ژر پوهېږي چې د ساختمان تر جوړېدو وروسته بايد وخت پر وخت د ساختمان او په کې د کارېدلو وسايلو ترميم وشي او په دې توګه موږ هر کال په ميليونونو ډالر پانګه ضايع کوو، خو زموږ

کورسونه جوړ شي چې مېرمنې وروزي.

د مثال په ډول، په باميان ولايت کې د روغتيا په برخه کې يوې افغانې ډاکټرې ډېره بريالۍ تجربه تر سره کړه. له بده مرغه په هېواد کې د زوکړې پر وخت موږ ډېر ځله مور او ماشوم له لاسه ورکوو او د ناوړه صحي چاپېريال او لازمو امکاناتو نه لرل ډېر وخت د پنځه کلنۍ مودې ماشومان هم تلف کوي. يوه افغانه ډاکټره وتوانېده چې د يوه کلي ميندې او خواښې ګانې يې يوه ځای ته راټولې کړې، له دوی سره يې پر له پسې د زوکړې پر مهال د مور او ماشوم په اړه خپلې تجربې شريکې کړې. کله چې سپين سرې مېرمنې د دغو موضوعاتو په اهميت پوه شوې خپلو لوڼو او ننګيانو ته يې اجازه ورکړه، چې ټولې لاړې شي او له نږدې څخه په موضوعاتو ځانونه پوه کړي. د دغو ګټورو بحثونو په نتيجه کې داسې پروګرامونه وضع شول، چې د ميندو او ماشومانو د مړينې کچه يې راټيټه کړه او د خواښيو او ننګيانو تر منځ د دغو پروګرامونو په وسيله مناسبات هم بهتر شول.

له تخنيکي تعليماتو علاوه په لېسو او پوهنتونونو کې پېغلو نجونو ته د داسې زده کړو ترتيب په کار دی، چې په پورتنيو مواردو کې ترې ګټه واخلي او وکولی شي ښې استادانې وي.

په ۱۳۸۵ کال کې په کابل پوهنتون کې د ښځينه محصلانو ۲۰٪ سلنه وه او په ۱۳۸۸ کې د ځينو تخمينونو پر بنياد ۳۰٪ ده، خو موږ بايد د يوې سالمې ټولنې د رامنځته کولو لپاره په ډېره بيړه دا سلنه ۴۰ او بيا تر پنځوسو واړوو، خو مسئله په دې هم نه حل کېږي چې يوازې سلنه لوړه شي، بلکې کوښښ په کار دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هېواد کې په تخنیکي تعلیماتو اساسي فکر نه دی شوی او ضروري تخنیکي مهارتونه اوس هم یو شاګرد له استاد څخه په کلونو وروسته زده کوي. نجاري، نلدواني او معماري لا تر اوسه هم پلارنۍ پېشه ګڼل کېږي او دا چې په تېرو جګړو کې داسې مهارتونو ته اړتیا نه وه، نو ځکه یې د ماهرینو شمېره هم کمه ده.

مګر اوس له نېکه مرغه د دغو لنډمهالو تخنیکي مهارتونو د روزنې لپاره یوه ډېره بریالۍ نړیواله تجربه شته، چې په شپږ میاشتو کې کېدای شي په لکونو کسان وروزل شي او بیا بیا ورته د داسې تعلیماتو زمینه برابره شي. څرنګه مو چې د ماشومانو او مېرمنو د زده کړو په باب وویل همدا ډول حرفوي تعلیمات د ټلویزیون له لارې هم په اسانۍ زده کېدی شي، خو دا خبره مهمه ده چې له دې کارګرانو څخه دې په شفاف ډول د ازموینې اخیستو طریقه برابره شي او د لومړۍ څخه تر پنځمې درجې دې ورته سندونه ورکول شي، چې بیا د یوه ساختمان مالک په اسانۍ وپوهېږي، چې د استخدام شوي کارګر سویه څومره او په بدل کې یې باید څومره مزدوري ورکول شي.

تخنیکي پوهه یوازې په لومړیو عملي کارونو نه تر لاسه کېږي، ځکه له حسابدارۍ څخه نیولې د وړو پروژو تر مدیریت پورې ټول بهیر تخنیکي روزنه غواړي.

که موږ غواړو چې دا اړتیا پوره کړو، نو لازمه ده چې په لومړي ګام کې له نهم ټولګي څخه تر دولسم ټولګي پورې ډېر شمېر تخنیکي ښوونځي ولرو او د پوهنتونونو په چوکاټ کې داسې دوه کلن پروګرامونه ولرو، چې ډېر استعدادونه د دې کارونو د تر سره کولو لپاره په سمه توګه وروزي.

۴- منځنۍ زده کړې:

د یوې ټولنې د اقتصادي پرمختګ معیار په منځنیو زده کړو پورې تړلی دی.

هر څومره چې یو هېواد وده کوي په همغه کچه په کې لومړۍ د منځنیو زده کړو او بیا د لوړو زده کړو اهمیت را څرګندېږي. زموږ د منځنیو زده کړو نصاب باید هم زموږ د لنډمهالو، منځمهالو او اوږدمهالو شرایطو سره سم او هم د نړیوالو تجاربو په اساس رامنځته شي، چې درې برخې په کې ډېرې مهمې دي.

لومړی دا چې د ملي او اسلامي هویت تهداب په منځنیو زده کړو کې ټینګښت مومي. ځکه د یوه ځوان احساسات په همدې وخت کې لوری پیدا کوي، چې د دې لوري ځینو دریځونو ته بیا په اسانۍ تغیر نه ورکوي، نو لازمه ده چې په همدې وخت کې په نصاب کې ملي او اسلامي هویت په روښانه توګه منعکس شي او ځوانانو ته د هویت په برخه کې د مؤثرې څېړنې او ودې زمینه برابره شي.

دویم دا چې نړیوالو تجربو ښودلې، چې د منظم عقلاني فکر تهداب الجبر او ریاضي علوم دي، نو د مخه مو ویلي چې د دې علومو په تکامل کې اسلامي پوهانو ستره ونډه درلوده او دا چې موږ یو ځل بیا دا علوم حاصل کړو د منځنیو زده کړو په نصاب کې ورته مهمه ونډه ورکول په کار دي.

په دریم قدم کې تخنیکي پوهه هغه وسیله ده، چې کولی شي د منځنیو زده کړو یو فارغ د ټولنې با اهمیته غړی کړي او په نصاب کې د تخنیکي پوهې شمولیت د ښوونځي فارغ ته دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

چانس ورکوي چې په ټولنه کې مؤثر فعالیت وکړي.

مور باید د خپل هېواد تر څنګ د نورو هېوادونو له ترخو تجربو څخه مثبت درس واخلو. په ډېرو وروسته پاتې هېوادونو کې منځنۍ زده کړې ډېر ځله د ځوانانو د وخت د ضایع کېدو او د دوی تر منځ د بېلابېلو تعصباتو د پیدا کېدو زمینه برابروي.

په میلیونونو ځوانان بې له دې چې با اهمیته پوهه ترلاسه کړي، د ژوند پنځه کلونه یې د دې زده کړو په ټولګیو کې تیرېږي. پر کمیت او تعداد بې له دې چې کیفیت او اهداف په پام کې نیول شوي وي، زوراچول د نوي نسل غولول دي او دا تباه کوونکې چاره باید تر سره نه شي.

۵- لومړنۍ زده کړې:

انسان یوازینی مخلوق دی، چې ماشوم یې د ډېرې مودې لپاره روزنې او پالنې ته اړتیا لري. انسان ډېرې فطري غریزې لري، خو د زده کړې رول ورته د خاص اهمیت وړ دی او دا اهمیت په لومړنیو زده کړو کې څرګند ېږي. د ماشوم ذهن ډېر مستعد وي او کولی شي هر څه په ډېره اساسي توګه زده کړي چې یو مثال یې د ژبې زده کړه ده.

د پاخه عمر کس به یوه ژبه یا په اسانه او یا په سخته توګه زده کړي. مګر هېڅکله به هم په هغه صلابت او مهارت ونه غږېږي چې لازمه وي، مګر یو ماشوم هره ژبه د مورنۍ ژبې په څېر زده کوي.

د ماشوم په استعداد او وده باندې چاپېریال درونه اغېز پرېږدي. پخوا به د ماشوم وده د استاد په خوارۍ او زحمت پورې منحصره ګڼل کېده، خو اوس د استادانو د کاري کیفیت

تر څنګ دا خبره هم مهمه ده، چې ماشوم په څه ډول محیط کې ژوند کوي. پخوا چې به د کلیو هلکان په ښاري پوهنتونونو کې وروزل شول، نو بیا به کلیو ته نه ستنېدل، ځکه کلیو د ژوندانه ډېر ابتدايي اسباب درلودل او هلکان به په ښارونو کې مېشتېدل. اوس مونږ ته په هېواد کې د متوازن انکشاف راوستل لازمي دي او مونږ باید په هغو سیمو باندې چې په تاریخي لحاظ یې تریخ ژوند درلود پانګونه وکړو او داسې پراختیا ورکړو چې د ژوند تېرولو لازم امکانات پیدا کړي.

زمونږ په هېواد کې د دولتي مکتبونو تر جوړېدو د مخه چې لومړۍ یې حبیبیه لیسه وه. جوماتونه، مدرسې او صوفیه طریقې د علم د حصول مراکز وو. دا دود عام و چې یو مستعد ماشوم به لومړۍ د کلي له ملا صاحب سره لومړنۍ زده کړې کولې او تر هغه وروسته به د علم په تلاش ولسوالۍ، ولایت، پلازمېنې او بهرنیو هېوادونو ته تلو.

ډېر داسې افغانان وو چې د درس د حصول لپاره یې ځانونه بخارا، بغداد، مکې معظمې او مدینې منورې ته رسولي وو. تر دې وروسته چې کله د عصري زده کړو محدود مراکز جوړ شول د عنعنوي تعلیماتو فارغانو به د ۲، ۵ او ۷ ټولګیو ازموینې په یوه ځل ورکړې او په ښوونځیو کې به شامل شول. مګر په دې پېړۍ کې د برېښنا، ویډیو او ټلویزیون شته والی او له بلې خوا په کلیو کې د با سویه مشرانو موجودیت د ماشومانو او مېرمنو د روزنې چاره تر ډېره اسانوي.

په فزیکي توګه د ښوونځیو جوړول ډېر مهم دي، مګر معلم، نصاب او درسي وسایل تر دې هم د اهمیت وړ دي، چې د ماشوم د ودې لپاره هر اړخیزه زمینه برابره کړي، نو ځکه لازمه ده چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ د درس د ورکړې او زده کړې په شیوه کې سم تغیرات راشي. د محدودو کتابونو زده کړه د ماشوم له ودې سره ډېره مرسته نه شي کولی، که امکانات پراخ شي ماشومان کولی شي داسې مضامین په انټرنېټ کې هم ومومي، مګر د ماشوم د افاقي پوهې لپاره دا اړینه ده، چې هغوی ته د پوهې سرچینې په ګوته شي او اصلي تمرکز د ماشوم پر فکري وده باندې را ټول شي، چې وکولی شي خپل راتلونکی د پوهې له حصول سره وتړي، ځکه د ماشوم د جذب قوه پیاوړې ده او د فکري ودې لپاره یې باید کمپیوټر په اختیار کې ورکول شي.

په نړیوال مارکیټ کې د کمپیوټر بیه ورځ تر بلې په ټیټېدو ده. دا ارزاني کولی شي له یوې خوا سبب شي چې د بېوزلو هېوادونو ماشومانو ته کمپیوټر ورسېږي او له بله پلوه د پرمختللیو او وروسته پاتې هېوادونو د ماشومانو د امکاناتو تر منځ توپیر کم کړي.

که موږ غواړو چې د امکاناتو د شته والي په لحاظ هغه ۱۵۰ کاله چې له لاسه مو وتلي، جبران کړو، نو لازمه ده چې د خپلو ماشومانو وده د یوه حیاتي لومړیتوب په توګه په پام کې ونیسو، چې د هوسا راتلونکي زمینه ورته برابره شي.

د یوه ماشوم سویه د کورنۍ له پاملرنې علاوه نه شي لوړېدای، نړیوالو تجربو ښودلې چې کله میندې د ښوونې او روزنې په بهیر کې مستقیمه ونډه واخلي د ماشومانو سویه ډېره لوړېږي. په نیپال کې چې اقلیمي او جغرافیایي شرایط یې زموږ له هېواد سره اړخ لګوي، میندو او پلرونو د لومړنیو زده کړو په تمویل او اداره کې فعاله ونډه واخیسته.

له ابتدا څخه د ماشومانو لپاره د سپورټ ټولنې جوړول هغوی ته د مشرتابه او ټولنیزې همکارۍ رازونه ورښیي، د دې

موخې د تر سره کولو لپاره موږ د ملت په حیث اړ یوو، چې د ابتدایه زده کړو معلمانو ته د هوسا ژوندانه شرایط برابر کړو، ځکه د دوی نظریات پر نسلونو باندې په مثبت او یا خدای مه کړه په منفي توګه ډېر اغېز کوي.

۲- کرنېزې زده کړې:

په نړۍ کې کرنه د یوې پوهنې په توګه پېژندل کېږي، مګر زموږ په عنعنوي ټولنه کې دا یوه داسې عنعنه ګڼل کېږي چې له اسلافو څخه اخلافو ته په میراث پاتې کېږي او د تېرو نسلونو د تجاربو هغه تسلسل بلل کېږي چې راتلونکي نسلونه ترې ګټه اخلي.

زموږ د ټولنې دا تصور هم سم دی، چې څرنګه په عنعنوي توګه خلک پوهېږي چې په کومو موسمي شرایطو کې کوم حبوبات، مېوې او سبزیجات وده کوي، مګر د دې حقیقت تر څنګ باید په دې مفکوره کې یو څه بدلونونه هم رامنځته شي. څرنګه چې نور علوم د پرمختګ او بدلون په حال کې دي، کرنه هم د بدلون او پرمختګ په حال کې ده. که چېرې یو بزګر عصري وسایل او نوې پوهه ونه لري، نو په مؤثره توګه نه شي کولی له خپلې ځمکې څخه بنسټیزه ګټه واخلي.

زموږ په هېواد کې پېړۍ پېړۍ، وړاندې خلک د کرنې پر اهمیت پوهېدل. په ۹۲۱ هـ ق کال د هرات په ښارکې قاسم بن یوسف ابو نصر هروي د ارشاد الزراعه په نامه یو ستر کتاب ولیکه. د دې کتاب په یوه برخه کې راغلي دي: "هر هغه بزګر چې په یوه فصل کې له خپلې ځمکې زر منه حاصل اخلي او د لټۍ په وجه نهه سوه منه تر لاسه کړي، لازمه ده چې د سل منه ضایع شوي غلې په اړه چې د خلکو له لاسه ووته ترې پوښتنه وشي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چېرې په یوه هېواد کې د بزګر پر وړاندې داسې حسابي چلند وي، نو په ټولنه کې به هرومرو د کرنې او حاصلاتو په برخه کې ښه تاثیر ولري.

ښکاره خبره ده، چې دا د کرنې د اهمیت ستر ثبوت دی چې یوه هېواد ورته په خپلو لومړیتوبونو کې ځای ورکړی دی. موږ به په راتلونکي فصل کې د کرنې په اهمیت تفصیلي بحث وکړو، خو دلته به یوازې دومره ویل بس وي چې د کرنې وده بې له دې چې دولت پرې منظمه پانګونه وکړي او بزګر ته په اساسي توګه د کرنې د علم او پوهنې سمه زمینه برابره کړي په رښتینې توګه پرمختګ او حرکت نه شي کولی.

په هرې ولسوالۍ او یا لږ تر لږه په ولایتي مرکزونو کې باید د خاورې نقشې موجودې وي او بزګران و پوهول شي چې د دوی ځمکه څه ځانګړنې لري او کوم فصل څومره اوبه خور ته اړتیا لري.

زموږ په کرنیز کلتور کې فصلونو ته زیاتې اوبه ورکول رایج دي، خو که بزګر ته دا قناعت ورکوو، چې فصلونه څومره اوبو ته اړتیا لري، نو په کار ده چې یوازې په توصیه ورکولو اکتفا ونه شي، بلکې عملي روزنه ورکول شي. همدا ډول بزګر باید وپوهېږي چې په مارکیټ کې کوم جنس څه نرخ لري او که دی د منځمهاله مودې لپاره داسې نباتات کري، چې څلور تر پنځو کلونو وخت نیسي، نو په دومره موده کې به په بازار کې د نرخ او تقاضا په برخه کې څه تغیرات راشي. په ډېرو هېوادونو کې داسې شوي چې څو سوه بزګرو یوه مېوه عرضه کړې او چې کله د نورو له خوا د عرضې کچه لوړه شي، نو نرخونه دومره پرېوځي چې د ټولو ملاوې ماتې کړي. په چین کې یو ځل مڼې ګرانې

شوې، نو په میلیونونو بزګرانو مڼې تولید کړې چې په پایله کې یې نرخ را پرېوت او ټولو تاوان وکړ.

که د خپل هېواد شاړو ځمکو ته وګورو نو سملاسي باید لاس په کار شو، د خپلو ځمکو د ښېرازۍ لپاره په ډېر غور د عملي او علمي پوهې زمینه برابره کړو او خپل ولس داسې سمبال کړو، چې کرنه مو د اقتصادي ودې او د کار پیدا کېدلو سیله وګرځي.

۷- سپورتي پوهنه:

له صدر اسلام څخه په دې خبره ټینګار کیږي، چې (سلیم عقل په سالم بدن کې وي) د سالم وجود او سلیم عقل په ساتنه کې سپورټ ډېر مهم رول لري.

زموږ د ټولنې لویه برخه ځوانان دي. د ښوونځي تر درسونو وروسته ورته د سپورتي امکاناتو نشوالي د سپورټ د تفریح ډېره لږه زمینه برابره کړې ده، نو ځکه دولت او ټولنیزو سازمانونو ته په کار دي، چې د سپورټ وده د دوی د پروګرامونو او اهدافو په سر کې وي.

په اوسنیو شرایطو کې سپورټ له یوې خوا د شتمنۍ پیدا کولو او له بلې خوا د ملي شهرت د تثبیت وسیله ده. هغه وخت چې افغان کرکټ لوبډلې د نړۍ مهمې سیالۍ وګټلې، نو د هېواد خلکو په ډېر جوش او خروش د دوی استقبال وکړ، او د ۲۰۰۸ کال د المپیک په سیالیو کې، چې د کابل ښار یوه ځوان روح الله نیکپا مډال وګاټه نو کابلیانو یې په ډېر ویاړ مخې ته ورغلل او د یوې ستري ملي خوشحالۍ باعث شول. که چېرې دا د خوشالۍ خبره ده، نو لازمه ده چې په ټولو عنعنوي او ملي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ز- د وطنوالو حقوق او وجايب:

يو معاصر دولت هغه وخت مؤثرېږي، چې د اتباعو حقوق او وجايب يې معلوم وي او عملي بڼه غوره کړي. د يوه هېواد د اوسېدونکو په وجايبو باندې مخکې غږېدلي يو، چې پر قانون پابندي، د ماليې ورکړه، د عامه پانګو ساتنه، له تعليماتو څخه مثبته ګټه اخيستل او د دولت د مشروعيت منل دي.

د وطنوالو حقوق په عمومي توګه په دوه برخو وېشلی شو، چې يوه برخه يې مثبته او بله يې منفي ده. که وطنوال له خپلو روا حقونو څخه ګټه واخلي، نور ولس ته يې ضرر نه رسېږي. په دې حقوقو کې د ملکيت ساتنه، زده کړه، او د حرکت ازادي شامل دي، چې د ګټې اخيستلو په صورت کې يې قانون لاټينګيږي او د ثبات لمن پراخيږي.

بله برخه هغه حقوق دي، چې که چېرې يې په اخيستلو کې محدوديت په پام کې ونه ساتل شي، نو يوه ډله خلک يې اخلي، خو بله ډله زيانمنوي. د مثال په ډول، که چېرې د يوه کلي ترمنځ يو کاريز وي او يا د اوبو لښتی وي، د هغه کلي خلک حق لري، چې ګټه ترې واخلي، مګر که د استعمال طريقه د اصراف خواته لاړه شي او لازم محدوديت په پام کې ونه نيول شي، نو د لاندې پرتو کليو د خلکو فصلونه ترې پاتې کېږي او زيان ويني. د اوبو د تقسيم په برخه کې بيا هم ابو القاسم هروي ته مراجعه کوو چې هغه په خپل ځانګړي کتاب (طريق آب قلب) کې دا څرګنده کړې، چې د اوبو د تقسيم معيارونه بايد ټاکلي وي او ټول بزګران پرې وپوهېږي، چې له شخړو او جنجالونو څخه مخنيوی

سپورټونو له بزکشۍ، نه نيولې تر نېزه بازۍ، پورې پانګونه وشي او د فعاليت ساحه يې پراخه شي. سپورټ له ښوونيزو بنسټونو سره تر ټولو کلکه اړيکه لري، نو په کار ده چې له لومړنيو زده کړو څخه تر لوړو زده کړو پورې د سپورټي امکاناتو په برابرولو کې لازم اقدامات وشي.

سپورټ کومه بې ځايه پانګه نه ده. د ځوانانو د افکارو او جسمونو ساتنه د هېوادونو حياتي اړتيا ده. زموږ په ټولنه کې له يوې خوا د نشه يي توکو استعمال او له بله پلوه بې روزګاري هغه بلاوې دي، چې ځوانان له کاره باسي او بې کاره ځوانان هم د خپل ځان او هم د ټولنې لپاره ستر خطر ګرځېدی شي.

خو تجربو ښودلې، چې داسې ډېر خطرونه د سپورټ په وسيله کمېږي. دا چې يو دولت د معتادو ځوانانو په علاج پيسې لګوي، زما په فکر بايد لومړی د دې په وقايې پيسې ولګوي او سپورټ دی، چې داسې وقايوي عمليه يې ګڼلی شو. معتاد ځوانان هغو چينجيو ته ورته دي چې هم خپلې غوښې خوري او هم د خپلو کورنيو هډونه شپېلي، خو تر دې خطرناک پړاو دا دی چې په اوس وخت کې له معتادو ځوانانو څخه د ترهګريزو فعاليتونو لپاره هم ګټه اخيستل کيږي.

د سپورټ ټولنو نه يوازې د ځوانانو لپاره د تفريح زمينه برابره کړې، بلکې د ټولنيزې همکارۍ، مشرتابه او ګروپي کار داسې زمينې يې برابرې کړې، چې ځوانان ورته ډېره اړتيا لري. زموږ په ټولنه کې له بده مرغه داسې عنعنه شته، چې وايي په ښوونځي کې د سپورټ په برخه کې لايق شاګردان په درسونو کې نالايق وي او دا د جسمي او فکري فعاليت ترمنځ تضاد دی چې بايد لرې کړی شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وشي.

اوس یو تخمین موجود دی، چې وایي د اوبو د تقسیم پر سر کړکېچونو د بشریت د پرمختګ مخه نیولې، او شاوخوا ۱،۱ میلیون وګړي یې په ورځ کې د څښاک د یو ګلاس اوبو څخه محروم کړي دي.

د دې حقونو بل مثال د بیان ازادي ده. تر پېړیو وروسته ولسونو د خبرو کولو، نظریاتو وړاندې کولو او لوستلو ازادي ترلاسه کړه. تر نولسمې میلادي پېړۍ پورې ډېر اروپایي حکومتونه مستبد وو او په شلمه میلادي پېړۍ کې هم په المان، ایټالیا، شوروي او سویلي اروپا کې د بیان پر ازادۍ سخت بندیزونه وضع وو. که شمالي امریکا او اروپایي اتحادیې ته وګورو د بیان د ازادۍ ممثلین دي، خو ازادي محدودیتونه لري او یو وګړی نه شي کولی له دغه حق څخه په ګټه اخیستلو د نورو وګړو وقار، ژوند او ګټې په خطر کې واچوي او که داسې عمل وکړي، نو بیا د قانون له مخې جرم ګڼل کیږي.

له همدې کبله، د نړۍ مشهورې ورځپاڼې که کله د یوه شخص پر وړاندې په کومه لیکنه کې اتهامات وارد کړي د قانونپوهانو په وسیله تر څېړنې لاندې نیول کیږي او که قانون صلاحیت ورکړي، نوخپاره یې کړي او که وپوهیږي، چې د نشر حق یې نه لري له خپراوي یې ډډه کوي؛ خو له بده مرغه په هېوادونو کې، چې د بیان ازادي په ناخاپي ډول منځته راشي هلته بیا ډېر وخت بې له سمې څېړنې د ټولنې په مختلفو خلکو تورونه لګول کیږي. او بې له دې، چې غور وشي نشر ته سپارل کیږي. په داسې وخت کې ډېره حوصله پکار ده، ځکه له یوې

خوا باید دا ګټور اصل تأمین شي او له بله پلوه باید په څو مرحلو کې په قانوني توګه د دې بهیر په سمولو او قانوني کولو یوه اجماع منځته راشي.

یو دولت هغه وخت اغېزمنېږي، چې د خلکو د حقوقو او وجایبو ترمنځ تعادل راولي. د تعادل د رامنځته کېدلو او د ملي یووالي د ټینګښت لپاره په تجربو ثابت لاندې څو اصول باید په پام کې ونیول شي:

۱- سیمه ییز تعادل:

جغرافیایي موقعیت، ځنې وخت، د متوازن انکشاف پروړاندې ستر خنډ ګرځي. په هغو هېوادونو کې، چې نامتوازنه پراختیا جریان لري د پلازمېنې او یا څو مهمو ولایتونو په ساحه کې ګړندي کارونه پرمخ روان وي، خو په جغرافیایي لحاظ په لرې پرتو سیمو کې بیا د پراختیا کار نه کېږي، زموږ په هېواد کې هم جغرافیایي خنډونه څو مهم اړخونه لري، چې پاملرنه غواړي.

سرحدي ولسوالۍ زموږ د ملت د ثبات، پرمختګ، ملي یووالي او ملي هویت ساتندوی دي، که د دې ولسوالیو اوسیدونکي پوه شي، چې دوی ته د افغانستان د نورو خلکو او حکومت توجه ده او د دوی د پراختیا لپاره پلانونه لري، نو په هغه صورت کې ملي تړون ټینګ دی او سرحدونه مصؤون دي او که د دې برعکس هغوی ته توجه ونه شي، نو فکر کوي، چې د دویمه درجه اتباعو په توګه ورسره برخورد کیږي او په هغه وخت کې بیا سرحدي مصؤونیت تخریبیږي.

غرني ولایتونه بله جغرافیایي ستونزه ده، چې د تاریخ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوږدو کې ورته د متوازن انکشاف په برخه کې هېڅ پام نه دی شوی او دا، چې د افغانستان ډېر قومونه په غرونو کې پراته دي ددې، نو ستونزې د هواري په موخه باید دولت د متوازنې پراختیا په برخه کې دغه سیمې په خپلو لومړیتوبونو کې شامل کړي؛ ځکه له نورو سیمو سره یې د نسبي توازن جوړولو لپاره مؤثره پانګونه پکار ده. دا چې دا یوه مهمه مسئله ده ډېر غور او بحث غواړي، چې د پراختیا لپاره یې څرګند معیارونه په ګوته شي.

له نېکه مرغه، زموږ په غرنیو سیمو کې طبیعي پانګه پرته ده، چې په ځانګړي ډول یې معادن او اوبه موږ ته ددې هیله راکوي، چې که کار په کې وشي، نو په ډېر لږ وخت کې به دغه سیمې ډېره ښه وده وکړي.

د متوازن انکشاف د راوستلو لپاره په حلقوي سړک باندې د یوه هېواد ټولې سیمې تړل هم تر ډېره بریده بریالۍ لارده او د دولت د لومړیتوبونو اساسي رکن ګڼل کېږي.

۲- د ځانګړې پاملرنې وړ قشرونه:

په هره ټولنه کې داسې ځانګړي ټولنیز قشرونه شته، چې که پام ورته ونه شي د ژوندانه وضعه یې خرابېږي.

په هغو ټولنو کې، چې ټینګ ټولنیز تړون رامنځته شوی دولت مکلف دی، چې د داسې قشرونو د ساتنې او روزنې لپاره یو لړ مسؤولیتونه په غاړه واخلي.

که څه هم د داسې مسؤولیتونو اخیستل امکانات غواړي، خو دا چې نن د دولت امکانات غلا کېږي، نو څنګه به وکولی

شي، چې د فقیرو طبقو پر وړاندې خپل وجایب ترسره کړي؟

زموږ په هېواد کې زیاتره خلک فقیران دي او ډېر یې بیا د جګړو له کبله معذور شوي دي او د وجود اندامونه یې له لاسه ورکړي دي، خو لا تر اوسه پورې هم موږ د مصنوعي اندامونو د جوړولو لپاره کوم ترتیب نه لرو.

په امریکا کې د مصنوعي اندامونو تیارول ډېر ګران دي، خو د هندوستان په جیپور نومې سیمه کې بیا په څلوښېنت ډالره مصنوعي پښه جوړېږي، چې د ښه کیفیت له کبله یې نړیوال شهرت ترلاسه کړی دی. د هند په څېر دغسې ارزانه مصنوعي اندامونه زموږ د ټولنې ډېر مفلوج انسانان پر پښو درولی شي.

همداراز باید زموږ په طبي نصاب کې د دا ډول زده کړو لپاره خاص اقدامات وشي او د معلولینو د مرستې لپاره په کار ده، چې د اختصاصي مرستو ځانګړي امکانات برابر کړای شي.

کونډې او یتیمان زموږ د ټولنې بل هغه بې وزله قشر دی، چې ځانګړې پاملرنه غواړي. د یوه تخمین له مخې یوازې په کابل ښار کې پنځوس زره کونډې دي او په لسګونو زره داسې یتیمان دي، چې له شپږ کلنۍ څخه د شلو افغانیو په پیدا کولو پسې د ښار په واټونو کې سرګردان ګرځي او کوښښ کوي، چې خپلې کورنۍ ته نفقه پیدا کړي.

څلور کاله وړاندې ما د فرانسې د ماشومانو په نوم د شلو هغو افغان ماشومانو لیکونه ولوستل، چې د یوې افغاني مؤسسې له خوا ورته د لیک-لوست د زده کړې زمینه برابره شوې وه. په دې لیکونو کې د نېستې هغه انځورو، چې فقیرو افغان ماشومانو د فرانسې د ماشومانو لپاره کښلي و. دا په داسې حال کې، چې د افغانستان د دولت په سونو میلیونه ډالر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د څو زور واکانو جېبونو ته لوېږي او دغه فقیر ماشومان د ویجاړ ښار په کوڅو کې سرګردان ګرځي، چې خپلې نهیلې او رنځورې مور او ماشومو خوېندو ته یوه مړۍ ډوډۍ پیدا کړي. دا د یوه معاصر دولت او یوه بادرده ملت دنده ده، چې خپل وجدان ته په مسؤولیت د داسې بې وزلو ماشومانو د راتلونکي لپاره لازم فرصتونه برابرکړي او د مینې په غېږ کې یې ونیسي.

هره هغه افغان کورنۍ، چې یا په بهر کې اوسېږي او یا یې دلته ژوند هوسا دی کولی شي، د یوه ماشوم د روزنې میاشتنی لګښت په غاړه واخلي.

هغه نړیوالې مرستندویه مؤسسې، چې د داسې بېوزلانو لپاره مرستې ترې ترلاسه کیدی شي، باید وهڅول شي، چې خپلې هلې ځلې لا ګړندۍ کړي، خو داسې نه لکه اوس چې د کابل ښار د دغې برخې مسؤولین له دغو مؤسسو نه لومړی رشوت غواړي او بیا ورته د بې وزلو د خدمت کولو اجازه ورکوي، چې په دې عمل سره د نړیوالو په وړاندې زموږ د هېواد اعتبار ته درنه صدمه رسوي.

کونډې باید د دغه هېواد د ناموس حیثیت ولري، ځکه دا د هغو شا زلمیانو مېرمنې وې، چې د وطن د ازادۍ د ساتنې لپاره یې ځانونه قربان کړل. د یتیمانو په څېر دوی ته هم داسې پروګرامونه جوړول لازمي دي، چې کار ورته پیدا کړي او که رنځورې یا معذورې دي، نو د دولت جدي مسوولیت دی، چې د مرستې امکانات ورته برابر کړي.

۳- د ټولنې فقیر قشرونه:

د ټولنیزې پراختیا په برخه کې باید د دولت تر ټولو مهمه

موخه د فقر او بې وزلۍ له منځه وړل وي، ځکه نبي کریم(ص) فرمایي، چې خدای(ج) مو له فقر څخه وساته، چې فقر انسان کفر ته نږدې کوي. د نړیوالو معیارونو پر اساس زموږ د هېواد ۸۰٪ خلک له شدید فقر سره مخ دي. فقر قوم، ژبه، مذهب او سیمه نه پېژني. زموږ ټولنه نه شي کولی، چې له یوه ستر ټولنیز کوښښ نه پرته د بې وزلۍ سپېره ټغر ټول کړي.

د شوروي یرغل پر وړاندې د افغان مېړنې مقاومت پر مهال زموږ د خلکو شتمنۍ تباه شوې او ډېر مجاهدین ورونه د معذوریت او معلولیت ترڅنګ د نېستۍ د بلا خولې ته ولوېدل. اوس زموږ د دولت دنده ده، چې هم د بې وزلو مجاهدینو او هم د نورو وروڼو خویندو په ژوند کې بدلون راولي، خو دغه کار د اقتصادي تحرک او د کاري زمینو له ایجاد څخه پرته نه ترسره کېږي. هیله ده، چې په دې فصل کې مو لوستونکو ته د اغېزمنې دولتدارۍ هغه اصول او معیارونه په ګوته کړي وي، چې پر اساس یې وکولی شي د اغېزمنو او بې اغېزو پالیسیو ترمنځ توپیر وکړي.

ددې کتاب په راتلونکي فصل کې به دا په ګوته کړو، چې د خلکو خصوصاً ځوانانو لپاره څنګه د کار فرصتونه ایجاد بدای شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځم فصل:

اقتصادي رغونه او د کاري زمینو ایجاد

زموږ په جګړه ځپلې ټولنه کې درې عددي اکثریتونه شته چې له سیاسي او اقتصادي لحاظه په اقلیت کې شمېرل کېږي. دا عددي اکثریتونه په لاندې ډول دي:

۱- **ځوانان**: د دې هېواد غوڅ اکثریت ځوانان دي او د هرې ورځې په تېرېدو یې شمېره لوړېږي. خو د کارهیڅ زمینه ورته مساعده نه ده.

۲- **فقیران**: فقر قوم، ژبه، سمت او سیمه نه پېژني.

۳- **مېرمنې**: دا هغه خاموش مظلوم اکثریت دی چې د کور درانه کارونه یې ترغاړې دي، خو دا چې نبغ په نبغه یې عواید لاس ته نه راځي نو ټولنه یې تیار خوري او بې کاره ګڼي او کارونو ته یې په درنه سترګه نه کتل کېږي.

په اقتصادي لحاظ باید دا درې عددي اکثریتونه په پیاوړي اکثریت بدل شي. د دې هېواد هر بې وزله، ځوان او مېرمن باید له بشپړ اقتصادي ځواک سره خپل ځانونه د افغانستان مالکان وبولي او په دې ډاډه شي چې د دې ټاټوبي راتلونکی د دوی په لاس کې دی. د دې موخو د ترلاسه کولو لپاره باید موږ د دولت، اقتصاد، ټولنیزو تشکیلاتو او ولس ترمنځ په اړیکو کې

بنسټیز تحولات راولو، چې د افغانستان ټولو وګړو ته د یوه باعزته ژوند د برابرولو اصلي موخه ترلاسه شي. دا فصل له تېر فصل سره د زنځیر د کړیو په ډول تړلی دی، ځکه زموږ باور دا دی چې بې د یوه معاصر او اغېزناک دولت له شتوالي یو متحرک اقتصاد نه شي را منځ ته کېدی، نو ځکه هغه اصلونه چې په دې فصل کې پرې بحث کوو په تېرو فصلونو کې مو ور ته اشاره کړې ده. د متحرک اقتصاد څو لازمې برخې په دې ډول دي:

الف- د دولت رول:

زموږ د ملي موخو د حصول لپاره کم له کمه باید دولت په څلورو برخو کې دندې اجرا کړي:

۱- د مساعد چاپېریال تیارول:

د دولت تر ټولو مهمه دنده د قانون ساتنه ده. ازاد بازار په متحرکو اقتصادي نظامونو کې د قانون تر سیوري لاندې معاملات ترسره کوي، ځکه چې په انساني معاملاتو کې همېشه د ورو او غټو جنجالونو د را منځته کېدو وېره شته، نو دولت د یوه عادل قاضي په توګه اړ دی، چې د را پېښو جنجالونو د لرې کولو لپاره مساعد چاپېریال برابر کړي.

که یو شتمن وغواړي چې په هېواد کې پانګونه وکړي، نو لومړی اند ښنه به یې دا وي، چې د ده پانګه به په **۵**، **۱۵** او یا **۲۰** کلونو کې څو مره ګټه وکړي.

که د حکومتونو له تغیر سره ټاکلي قوانین او مقررات پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای وي، نو شتمن به باوري وي چې تاوان نه کوي او که د نظام له بدلون سره مقررات او قوانين هم تغير کوي، نو بيا پانګوال کوښښ کوي چې له والي او ولسمشر سره روابط قايم کړي او ضوابط تر پښو لاندې کړي، چې په پايله کې د سالمې سيالۍ پر ځای د رشوت خورۍ بازار ګرم او د متحرک اقتصاد پر ځای توري معاملې را منځته شي.

د ملکيت د حقونو خوندي ساتل د قانون د حاکميت يوه بله ډېره ستره برخه ده، چې پر اقتصاد مستقيم اغېز لري. د کور، پټي، بانکي حساب، فکري اختراع او نورو جايدادونو ساتل د ملکيت د حق مهمې برخې دي. هر څومره چې د دې حقوقو ساتنه کمزورې وي او اداري فساد د خلکو حقوق ولوټي، په هماغه اندازه اقتصادي وده سسته او له زوال سره مخ وي.

په اوسني وخت کې يې ژوندی مثال د کابل ښار دی، چې د ميليونونو انسانانو د ملکيت حق پکې خوندي نه دی.

د عرف له مخې د ښار اوسېدونکو په هغو ځايونو کې کورونه جوړ کړل، چې د ښاري ماستر پلان په ساحه کې د کور جوړونې لپاره نه وو تعين شوي او دا چې دغه کورونه شرعي قبالې نه لري، نو د معاملاتو په برخه کې له ستونزو سره مخ دي او هغه قبالې چې په جعلي توګه جوړې شوي په هغو باندې هم ګرمې دعوې روانې دي چې د ټولنې ډېر معتبر خلک هم په کې ښکېل دي او دې چارې د کابل د قاضيانو او عدلي مامورينو غوا لنګه کړې ده او په لکونو ډالره په رشوت ورکولو کې لاندې باندې کېږي.

په همدې رشوتونو ورکولو هم ولس د ثابتو حقونو حقدار نه شو، خو د دولت د چارواکو جيبونه وپړسېدل او ډېره شتمني يې

له دې لارې پيدا کړه.

که چېرې د خلکو حق په اساسي توګه د دولت له خوا محفوظ وای، نو له يوې خوا به اداري فساد په کنټرول کې وای او له بله پلوه به د اقتصادي ودې په موخه خلکو په جايدادونو پانګونه کړې وای او نتيجه به يې دا وه چې دولت په ميليونونو افغانۍ عوايد راټول کړي.

په افغانستان کې په لسګونو داسې کورنۍ شته چې په زرګونو جريبه ځمکه او سلګونو کورونه يې وپلورل او پيسې يې بهر ته انتقال کړې، مګر دې خلکو نه دولت ته په سمه توګه ماليه ورکړه او نه يې د پانګونې په کولو نورو ته د کار زمينه پيدا کړه.

د خلکو د ملکيت د تثبيت په موخه بايد داسې با صلاحيته قضايي جوړښت را منځ ته شي چې مدني ټولنې او ولس په کې نېغ په نېغه ګډون ولري او د شخړو د هواري او رشوت د مخنيوي لپاره په اسنادو شفافه څارنه او څرګند بحثونه وشي.

همدارنګه د ټولو اسنادو د ثبت لپاره يو کمپيوټري نظام په کار دی، چې يو وطنوال وپوهېږي چې د جايداد حقوقي حيثيت څومره خوندي دی او د اسنادو د ثبت لپاره اړ نه دی، چې له روابطو او رشوت ورکولو څخه کار واخلي. د لانجو د هواري په موخه لازمه ده چې د بن تر پروسې مخکې چې کومو غريبو خلکو د کابل ښار په ځينو سيمو کې کورونه جوړ کړي هغوی ته دې قانوني اسناد ورکړل شي. د کابل ښار د چهل ستون، دشت برچي او نورو سيمو اوسېدونکو په دې اړه ډېر غوره پېشنهادونه وړاندې کړي وو، چې د ټول ښار د اوسېدونکو ستونزو ته يې حل لار پيدا کولی شوای او هم يې لازم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تسهيلات، لکه سړک، اوبه، بريښنا او نور ټول په پام کې وو، مګر دولتي چارواکو پرې غور ونه کړ.

هغه دولتي ځمکې ځانګړې انتظام غواړي چې د ځينو افرادو له خوا په زور نيول شوي او په ځانګړې ډول بايد تر قانوني غور لاندې ونيول شي، خو د ولس هغه بې کوره خلک چې ستونزې لري پر دولت دا حق لري چې په قانوني توګه د هستوګنې د ځای جوړولو ترتيبات ونيسي او د راتلونکو اړتياو لپاره دا لومړی ګام دی.

امنيت د ملکيت د خوندي کولو لپاره لومړی شرط دی. که امنيت نه وي ملکيت نه شي خوندي کېدی، ځکه که په قانون کې ملکيت خوندي هم وي، خو چې ټوپکماران او زورواکان کمزوري خلک اړ کړي او محکمې ته يې کش کړي، چې خپل جايداد په نشت بيه د زورواک او ټوپکمار په نوم ثبت کړي دا د بدرنګې بې قانونۍ او بې امنۍ تر ټولو ستره نښه ده او زموږ خوار ولس ورسره تر لسيزو جګړو وروسته نن هم لاس او ګرېوان دی.

په يوه هېواد کې امنيت په دې نه ټينګېږي چې د چارواکو ساتونکي ډېر شي او د هرې دولتي ودانۍ مخې ته خاردار سيمونه وغځېږي.

د امنيت معيار دا دی چې ولايتي ښارونه دې د ښارونو او کابل دې د پلازمېنې په توګه د خلکو په همکارۍ د ځانګړې امنيت څښتن شي، ځکه که خلک خپل حقونه محفوظ وويني، نو هغه وخت خپل ځان اړ بولي چې د هرې ناحيې د امنيت په ساتلو کې برخه واخلي. د دې موخې د ترلاسه کولو لپاره دولت اړ دی چې خلک د دولتي مؤسساتو په څارنه کې شريک کړي.

که چېرې هره اونۍ په منظمه توګه خلک وکولی شي، چې د ملکي او نظامي ادارو لکه د ناحيې او حوزې د پوليسو او د ښاري محکمې د رييسانو کارونه په دقيقه توګه بررسي کړي او نور ولس ته يې هم د رسنيو له لارې وړاندې کړي او د مکافاتو او مجازاتو اصل پرې تطبيق شي، نو خلک به په ګرم زړه د دولت دفاع کوي. معلوماتو ته لاسرسی لرل د دې لامل کېږي چې د اقتصادي تحرک او قانون د ساتنې وسيله وګرځي.

په پخوا زمانو کې د معلوماتو ټولول ګران وو، خو لکه څرنګه چې مو د مخه ويلي اوس د نوې ټکنالوژۍ له برکته دا چاره ډېره اسانه شوې ده، خو زموږ بد مرغي په دې کې ده چې د دولت ځينې مامورين له رشوت پرته د دولت دنده نه ترسره کوي.

که چېرې څوک وغواړي چې د بريښنا بېل تحويل کړي مجبور دی چې هم په ساعتونو په کتار کې ودرېږي او هم د بريښنا بعضو مامورينو ته رشوت ورکړي، همدا ډول که يو څوک موټر چلوي بې له دې چې رشوت ورکړي، لايسنس چې قانوني حق يې دی په قانوني ډول نه ورکول کېږي او يا دا چې د ترافيکو له خوا د دوه نيمو زرو افغانيو په بدل کې په يوه داسې کس لايسنس پلورل کېږي چې هغه د موټرچلوونکی نه وي او د لسګونو انسانانو ژوند هم په خطر کې اچولی شي.

که دولت وغواړي چې د يوه شرکت واردات او صادرات معلوم کړي، نو بايد ګمرک ته ولاړ شي او څېړنه وکړي، خو دلته فساد په هغه اوج کې دی چې په ګمرک کې هم دا معلومات لاس ته راوړل ناشوني دي.

دا چې زموږ په اقتصادي معاملاتو کې هغه شفافيت نشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې خلک پرې باور کولی شي، نو په نتيجه کې زموږ اقتصادي وده ورځ تر بلې کمزورې کېږي او د زرګونو کارونو د ايجاد مخه نيسي.

بې له فزيکي زېربنا اقتصادي تحرک نه رامنځته کېږي، خو ټولنيز بنسټونه او خصوصي سکټور کولی شي يو لړ اسانتياوې برابرې کړي. لکه وړوکی برق چې او سمهال په کليو -بانډو کې يا د ملي پيوستون او يا هم د کليوالو په خپل همت رامنځته شوی او کار ترې اخلي، خو د داسې برېښنا په موجوديت سراسري اقتصادي تحرک نه راځي.

که غواړو چې زموږ درې اکثريتونه، بېوزلي، ځوانان او مېرمنې له اقتصادي لحاظه د هوسا ژوند خاوندان شي، خو بې له دې چې زېربنايي پروژې پلې شي دغه کار ناشونی دی. برېښنا، اوبه او ټرانسپورټ د زېربنا اصلي محورونه دي. په نړۍ کې هغه هېوادونه ډېر کم دي چې دا بنسټيز محورونه په کې د دولت له خوا نوي تنظيم شوي وي.

له دې څخه دا په ډاګه شوه، چې که د زېربنايي پانګې اصلي محورونه نه وي جوړ هراړخيزه اقتصادي وده نه شي راتلی، خو د دې تر څنګ بايد دا هم هېر نه کړو، چې زموږ په هېواد کې د برېښنا د توليد دومره امکانات دي چې نه يوازې موږ ته کفايت کوي، بلکې کولی شو پرګاونډيو هېوادونو يې هم وپلورو.

په ځانګړې ډول څلور نورې داسې برخې هم شته چې د دولت سياستونه او پرېکړې په کې په اقتصاد باندې مستقيم اغېز لري.

لومړی بهرنۍ مرستې ترلاسه کول او له هغو څخه په مؤثره توګه کار اخيستل دي.

بهرنۍ مرسته پخپل ذات کې نه مفيده ده او نه مضره. په شرقي اسيا کې له بهرنۍ مرستې څخه ډېره ګټه اخيستل شوې، خو د دې پرعکس په سوېلي اسيا کې دا مرستې ګټورې نه دي ثابتې شوې، نو ويلی شو چې د مرستو مؤثريت د دولت او ټولنې په مديريت او کفايت پورې تړلی دی. که دولت باکفايته وي، نو مرستې ګټه لري او که بې کفايته وي، نو د هېواد درد پرې نه دوا کېږي.

له بهرنيو مرستو څخه د منځمهالي مودې بازار ډېر ګټور دی. د مثال په توګه، که چېرې موږ خپلو مميزو ته د منځمهاله مودې بازار پيدا کړو او په بازار کې يې بيه د کيلو پر سر له ۱۵۰ افغانيو څخه ۲۰۰ افغانيو ته لوړه شي، نو د باغدارانو عوايد به هم ورسره لوړ شي.

موږ بايد د اجناسو د کيفيت په لوړولو هم ټينګار وکړو او هم د بازارموندنې اصول له پامه ونه باسو، ځکه د مميزو قيمت له يوې خوا د مميز په کيفيت پورې تړلی دی، خو له بلې خوا د هېوادونو په معاهدو پورې هم اړه لري. څو کاله وړاندې هندوستان د افغانستان مميزو ته خاص اهميت ورکړ او په پايله کې يې په دوو کلونو کې هند ته زموږ د مميزو لېږد هم سريع شو، خو دا چې د کيفيت له مخې زموږ مميز بيا هم د نړۍ او سيمې له هېوادونو سره سيالي نه شي کولی، نو ځکه موږ نه شو کولی په بازار کې يې د لوړې کچې په بيه وپلورو او د ۱۵۰ افغانيو پر ځای يې کيلو په ۲۰۰ افغانۍ بازار ته وړاندې کړو. زموږ باغداران لا تر اوسه هم نه دي توانېدلي چې په فني توګه د مميزو د وچولو کار د لازمو تجهيزاتو په وسيله ترسره کړي او سوداګر مو هم نه دي توانېدلي چې د مالونو د کيفيت په

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوړولو، د صادراتو د نورم او سټنډرډ د اصولو په تطبيقولو او ګارنټي کولو باندې موافقې ته ورسېږي.

که دا عمليه په مشترکه توګه ترسره شي ډېر ژر به زموږ مميز چين، خليج، اروپا او د امريکا بازارونو ته ورسېږي. هر څومره چې زموږ نړيوال بازار پراختيا ومومي، په هماغه اندازه به هم امکانات ډېر شي او هم به بې روزګاره خلکو ته کاري زمينې په لاس ورشي، نو ځکه وايو چې دولت بايد د خپل اغېز د ثابتولو لپاره بازارونه پيدا کړي.

د يوه باعزته کار ايجادول ډېرې پانګونې او لازمې تخنيکي پوهې ته اړتيا لري، نو ځکه وروسته پاتې هېوادونه اړ دي چې د دغو اهدافو د لاس ته راوړو لپاره بهرنۍ پانګې جذب کړي، خو دا کار اغېزناک دولت، حقوقي چوکاټ او قوي مدني ټولنه غواړي چې له بهرنۍ پانګونې څخه مؤثره ګټه ترلاسه شي.

د يوه هېواد طبيعي شتمنۍ هم په مالي شتمنيو بدلېږي، خو د يوه اغېزناک دولت له موجوديت نه علاوه ستر خطر هم لري، ځکه که سم ترتيب نه وي يو هېواد به په کوټه پيسو خپله طلا له لاسه ورکړي.

په افريقا کې بيا، بيا ليدل شوي چې سترو بهرنيو شرکتو د يوه ميليون ډالرو په رشوت، چې د هېواد مفسدو چارواکو ته يې ورکړي وو د هغه هېواد په سلګونو ميليونه ډالره طبيعي شتمني خپله کړه، مګر د سينګاپور اغېزمن دولت چې طبيعي شتمني يې هم نه لرله وتوانېد، چې په ميلياردونو ډالره بهرنۍ پانګه جذب او په مؤثره توګه ترې ګټه واخلي، نو د يوه دولت لپاره د مؤثريت معيار دادی چې هم پانګه جذب کړي او هم ورته شرايط برابر کړي چې ولس ترې ګټه واخلي او که چېرې دولت د

اداري فساد په طاعون ککړ وي، نو بيا يې يوه وړه پرېکړه هم د دې لامل کېدی شي چې په مودو، مودو يې تاوان ته ټېل وهي.

د ماليـاتو او ګمرکونو په برخه کې د دولت مستقيمه پاليسي او پرېکړې پر اقتصادي تحرک ډېر اغېز لري. له يوې خوا د ماليـاتو شفافه ټولونه بايد د دې باعث شي چې دولت پرې د ولس هغه خدمات ترسره کړي چې ولس يې غوښتونکی وي او له بله پلوه بايد ګمرکي عايدات د دولتي پاليسيو ممد وګرځي.

ملي او بهرنۍ پانګوال ټول د ګمرکي سياست شفافيت ته اړتيا لري. که چېرې په يوه هېواد کې د ګمرکي ماليـاتو سياستونه په تېزۍ سره بدلون مومي او يا ورسره سليقوي برخورد کېږي. په هغه وخت کې ټول پانګوونکي پوزې ته راځي او غواړي چې خپلې پانګې له هغه هېواده بل ځای ته ولېږدوي او که داسې وشي، نو دا بيا ټولې نړۍ ته په ډاګه کېږي، چې دا هېواد د سمو معاملو توان نه لري.

نن په نړۍ کې هېڅ هېواد د يوې جلا جزيرې حيثيت نه لري، بلکې د هر هېواد مالي او ګمرکي سياست بايد خپلې ملي ګټې د نړيوالو سياليو او معاهدو په چوکاټ کې تنظيم کړي. په همدې ترتيب که يو هېواد د ګاونډيو هېوادونو د بې کيفيته مالونو پر وړاندې بې له دې چې په مقابل کې يې خپلو صادراتو ته امتياز اخيستی وي د خپل هېواد دروازې خلاصې پرېږدي دا په حقيقت کې له خپل ولس سره ستره جفا ده.

ب- مقررات:

په تېرو پېړيو کې دولتونو پر بازار باندې قيودات لګولي وو. په اروپا کې تر ۱۷ ميلادي پېړۍ پورې د ګلډ په نامه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرګرۍ او اهنګرۍ ټولنې وې او چا نه شوی کولی دا کسب زده کړي. ګلډ دا امتیاز درلود چې د کاریګرو تعداد وټاکي او د ټاکلو مقرراتو له مخې به یو شاګرد د استادۍ درجې ته رسېده.

د ازاد بازار اصطلاح لومړی د دې موخې لپاره وکارول شوه، چې شته قیودات له منځه یوسي او خلک د دې حق پیدا کړي، چې په بازارونو کې د مقرراتو پر اساس پر کارونو بوخت شي چې د بازار ازادي له مدني او سیاسي حقونو سره اوږه پر اوږه مخ پر وړاندې لاړه شي، نه دا چې د ازادۍ معنی په ګډوډۍ تعبیر شي او د بې عدالتۍ ډګر وګرځي، د افغانستان د اقتصادي تاریخ یوه مهمه برخه د اصولي مقرراتو ټاکل کېدل او تطبیقېدل وو. کله چې د امیرامان الله حکومت نسکور شو او وروسته نادرخان واک ته ورسېده. دولتي خزانه خالي وه، خو دولت نه شوای کولی چې د امیرعبدالرحمن له زمانې څخه تر اماني دورې پورې چې څرنګه مؤثره مالیه راټولېدله له خلکو واخلي، نو همغه وو چې د ګمرکونو مالیې ته یې پام شو او فکر یې وکړ، چې څرنګه کولی شي چې د عوایدو دا برخه منظمه کړي.

په دې وخت کې مرحوم عبدالمجید زابلي چې د روسیې او جرمني له اوضاع سره ډېر اشنا وو، په اقتصادي امورو کې ډېر رغنده نظریات وړاندې کړل او دا نوي نظریات د دولت له خوا ومنل شول، مرحوم زابلي د ګمرک د تېرو دریو کلونو د محصول په اساس د راتلونکو دریو کلونو لپاره دا ذمه واري واخیسته، چې پانګوالو ته یې ځینې ځانګړې صلاحیتونه ورکړي چې انحصارات یې د مثال په توګه یادولای شو.

څنګه یې چې له نوم نه څرګندېده د یو شمېر عمده اقلامو لکه تېل، چای، بوره او... انحصار د زابلي او نورو سوداګرو په

واک کې ورکړل شو چې دوی د افغانستان د اړتیاوړ اقلام د نړۍ او سیمې له عمده مارکیټونو څخه افغانستان ته راوړل او په ټاکلې بیه یې پلورل.

اروانباد زابلي د قره قل د پوستکي تیته سوداګري په ښه اهتمام ترتیب کړه او ښېغ په ښېغه یې د لندن او نیویارک بازارونو ته د افغانستان د قره قل پوستکي ورساوه. تر قره قل وروسته ښاغلي زابلي د مالوچو سوداګرۍ ته مخه کړه او د افغانستان په شمال کې یې د پنبې کرونده بېرته مروجه کړه او د پنبې د سوداګرۍ ترتیب یې ونیوه، چې په پایله کې یې د لومړي ځل لپاره افغان تاجران له سوداګرو څخه په پانګوال بدل شول، ځکه خورې ورې او بې ترتیبه پیسې یې راټولې او متمرکزې شوې. دا کومه لاشعوري پروسه نه وه، بلکې د مرحوم زابلي موخه دا وه چې سرمایه متمرکزه کړي، د مرحوم زابلي دوه نور ستر کارونه هم د یادولو وړ دي چې یو یې د ملي بانک تاسیس و، د ملي بانک په جوړولو کې د هرات سوداګرو ستر رول ولوباوه او هېواد یې د دې جوګه کړ، چې په نړیوالو اقتصادي معاملو کې مستقیمه ونډه واخلي.

بل کار یې دا و چې د افغانستان د صنعتي کولو لپاره یې په لومړي ځل په پلخمري کې د نساجي فابریکه جوړه کړه او وروسته یې د برېښنا د تولید لپاره هم له یادې شوې فابریکې څخه ګټه واخیسته. له ۱۳۱۸ نه تر ۱۳۳۱ کال پورې اروانباد زابلي د افغانستان د اقتصاد وزیر و او د خپل وزارت پر وخت یې کوښښ وکړ چې صادرات او واردات د افغانستان د رښتیني ودې اساس وګرځوي، مګر تر دویمې نړیوالې جګړې وروسته د ده پراخ نظریات عملي نه شول، ځکه د هېواد په دننه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې ځينې هغو روښانفکرانو چې د سوداگرو د امتيازاتو پر ورانديې يې خنډونه جوړول، له ده سره ټکر وکړ او له بله پلوه يې له شاهي کورنۍ سره هم مناسبات خراب شول.

افغانستان د تاريخ په اوږدو کې بېلابېل اقتصادي نظريات تجربه کړي، خو داسې تجربه ترسره نه شوه چې وتوانېږي د دې هېواد اقتصادي مسير ته اساسي تغير ورکړي. او سمهال د ازاد بازار شعار گډوډي راوستې ده او موږ اړ يوو بېرته هغه اصل ته رجوع وکړو، چې د صلاحيتونو او مسؤوليتونو پر بنياد د ازاد بازار اصول ټاکي. د دې اصولو څو مثالونه په دې ډول ذکر کوو:

۱. لايسنسونه:

د مهمو اقتصادي امورو تنظيم دا ايجابوي، چې وړې پانگې تمرکز و مومي چې په نتيجه کې يې ستره پانگه برابره شي او مهم سکټورونه په حرکت راولي. دمخه مو وويل، چې د لايسنس ورکولو په برخه کې سم انسجام د دې باعث شو، چې په هېواد کې ۷ ميليون موبايل ټليفونونه ووېشل شي، ځکه مقررات داسې ټاکل شوي وو چې په لومړي سر کې به دوو او بيا به دوو نورو شرکتونو ته د کار لايسنس ورکول کېږي.

که چېرې شلو کمپنيو ته لايسنس ورکول شوي واى پايله به يې گډوډي وه او که يوې کمپنۍ ته د کار لايسنس په لاس ورغلى واى، نو بيا به يې د مطلق انحصار بڼه درلوده، نو دلته څلورو شرکتونو ته اجازه نامه ورکول د ازاد بازار د هغه اصل په بنا تاييد شول چې د مخابراتو او معلوماتي ټيکنالوژۍ په سکټور کې د شفافو اصولو پر اساس هم ټولنې ته د خدماتو د عرضه کېدو چانس په لاس ورشي او هم له دغو شرکتونو څخه

په شفاف ډول گمرکي ټيکس او ماليه راټوله شي.

ځينې وخت د ملي گټو ساتنه دا هم ايجابوي چې د لنډ يا منځمهال لپاره په يوه برخه کې انحصار راشي. په ۱۳۸۴ هـ ل کال چې کله افغان حکومت هوايي ټرانسپورټ تر څېړنې لاندې ونيوه، زه په دې فکر وم چې دې سکټور ته د لازمې ودې ورکولو په خاطر بايد د څلورو کلونو لپاره د کابل – دوبۍ، کابل - ډيلي او کابل فرانکفورت هوايي کرښې د اريانا د دولتي شرکت له خوا تر انحصار لاندې راشي او په دې شرکت کې داسې بنسټيز بدلونونه راولو، چې د سيمې پر يوه ممتاز هوايي شرکت بدل کړى شي. په همدې وخت کې نوموړي شرکت شاوخوا اتيا ميليونه ډالره پانگه درلوده، خو که دولت وربانديې د سلو ميليونو ډالرو نورې پانگونې سربېره د دې شرکت د مديريت او ادارې په برخه کې اساسي تغيرات راوستي واى، نو زما د تخمين له مخې به اريانا په پنځو کالو کې د زرميليونه ډالرو ارزښت پيدا کړى واى، چې په نتيجه کې به يې دولت کولاى شول پر افغاني سوداگرو باندې دا شرکت په ښه بيه وپلوري او په لاس ته راغليو پيسو کېدى شول، چې د دولت کارکوونکو ته د تقاعد يو قوي بنسټ کېښودل شي، له بده مرغه د دولت له خوا دا طرحه ونه منل شوه او نن اريانا د يوه کمزوري او بې اغېزې شرکت په نامه پېژندل کېږي.

که څه هم په دې وخت کې يو څه نور هوايي شرکتونه منځته راغلي چې يوه يې ښه نوم گټلى، خو د ټليفون په عرصه کې چې کوم اصول په پام کې نيول شوي وو په دې برخه کې له پامه غورځېدلي، نو له همدې کبله د خلکو پر وړاندې د هوايي شرکتونو وجايب ناڅرگند پاتې شوي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مختلف شرکتونه د روابطو پر بنياد راځي او د بېلابېلو فرامينو په اخيستو امتيازات غواړي، چې د ساري په توګه د اريانا د هغه امتياز يادونه کوو چې د ولسمشر په فرمان يې الوتکو ته د زينو د اېښودو انحصار اخيستی او د هرې الوتنې پر وخت چې دوی الوتکې ته زينه کېږدي زر امريکايي ډالره مزدوري اخلي. په همدې برخه کې يوه بله نيمګړتيا داده چې د کابل هوايي ډګر دويم نوی ترمينل چې تر جوړېدو نهه مياشتې وروسته هم د خلکو لپاره خدمات نه عرضه کوي او دولت نه دی توانېدلی، چې عملي فعاليت ته يې تيار کړي.

که غواړو چې زموږ الوتکې مخامخ په معتبرو هوايي ډګرونو کې ناسته وکړي او بکسونه مو بيا تفتيش نه شي په کار ده، چې په هوايي ډګرونو کې د نړيوال تفتيش اصول پلي شي. جاپان د مرستې په دود په کابل هوايي ډګر کې يو نوی ترمينل جوړ کړ، خو دا چې د افغانستان د ټرانسپورټ وزيران په متداوم تغير کې دي، نو په دې هېواد کې لا تراوسه هغه اصول نشته چې پر اساس يې ترمينلونه مرتب شي. په دې صورت کې لازمه وه، چې د دې ترمينل د ځنډولو پر ځای له کوم نړيوال امنيتي شرکت سره قرارداد شوی وای چې دا چاره يې پر مخ وړې وای. که چېرې د جوړ شوي ترمينل نهه مياشتې بې ځايه ځنډ په پام کې ونيسو، نو له يوې خوا يې په مادي لحاظ تاوان کړی او له بلې خوا يې زموږ هېوادوال په رواني لحاظ ډېر تنګ کړي دي، خو دولت د خپلې بې کفايتۍ له امله نه دی توانېدلی چې خلکو ته په وخت خدمات ترسره کړي.

د مقرراتو يا (ريګولېشن) اهميت يوازې د کاري لايسنسونو په ورکړه کې نه، بلکې د وارداتو، صادراتو او

خدماتو په برخه کې د دولت هغه مسؤوليت په ګوته کوي چې د کيفيت کنټرول وکړي. د بې کيفيته تېلو په اړه مو مخکې بحث کړی، اوس غواړم د دارو درملو په اړه بحث وکړم.

هغه مهال چې افغانستان د تودې جګړې ډګر و او په هره برخه کې يې لمبې بلې وې، نو هم افغانستان ته بې کيفيته دارو راوړل شول، مګر اوس هم په پراخه پيمانه جعلي داروګان د پلازمېنې په ګډون د هېواد په ټولو لويو او وړو بازارونو کې پېر او پلور لري. هغه بې کيفيته او يا له تاريخه تېر دارو چې مطلق زهر دي او ولس ته هم ځاني او هم مالي تاوانونه اړوي. همدا اصل پر ګڼو وارداتو صدق کوي.

نن ورځ افغانستان له هغو وارداتي اقلامو ډک دی، چې زيان به يې لسګونه کاله وروسته زموږ نورو نسلونو ته هم ورسېږي. د کيفيت نه کنټرول دا معنی نه لري، چې بويه موږ د کنټرول لازم وسايل او ظرفيت نه لرو. د کابل پوهنتون د فارمسي پوهنځي همدا اوس هغه ټول امکانات او پوهه لري چې د دوا، غوړيو، شېدو او نورو اقلامو کنټرول په مؤثره توګه ترسره کړي، مګر په بې کفايته دولت کې دا ظرفيت او احساس نشته چې له دغو امکاناتو ګټه واخلي او د ولس ژوند وساتي او هغه ميليونونه ډالره تاوان چې له همدې کبله هېواد ته رسېږي مخه يې ډب کړي.

د ازاد بازار په حواله بايد نتيجه ګيري دا وي، چې دولت اړ دی له خپلو قانوني صلاحيتونو څخه د يوه مشروع بازار په رامنځته کولو کې ګټه واخلي. که غواړو چې د يوه مافيايي او نامشروع اقتصاد پر ځای يو چټک او متحرک اقتصاد رامنځته کړو، نو لازمه ده چې صلاحيتونه او محدوديتونه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

قانوني چوکاټ کې تنظيم کړو او د تطبيق لپاره يې متې را ونغاړو.

ج- د دولت مستقيمه اداره:

په هره ټولنه کې ځينې اقتصادي امور د دولت له خوا په مستقيمه توګه اجرا کېږي، خو دا امور، ځکه ثابت نه دي، چې ټيکنالوژي او اقتصاد په دوامداره تغير کې دي او هغه وخت چې يو خصوصي سکټور کولی شي په منظمه توګه خدمات ترسره کړي بايد موقع ورته برابره شي. زموږ په اوسنيو شرايطو کې لاندې برخې بې د دولت له مستقيمې څارنې او مديريت څخه نه شي ترسره کېدی:

۱- زېربنا:

د راتلونکي ملي اقتصاد وده د زېربنايي پانګې له جوړولو پرته ممکنه نه برېښي. په کار ده چې له بلاعوضه مرستو او ارزانه پورونو څخه ډېره برخه په زېربنايي پروژو ولګول شي. افغانستان په دې برخه کې تر هر څه لومړی برېښنا، اوبو، سړک، د ريل ګاډي پټلۍ او هوايي ډګرونو ته اړتيا لري.

د برېښنا په نه موجوديت کې تعليمي، اقتصادي او دولتي چارې پرمخ نه ځي، نو ځکه دولت اړ دی چې هم زموږ وافرې اوبه په برېښنا بدلې کړي او هم زموږ له باد او لمر څخه د برېښنا انرژي توليد کړي او په دويم ګام کې د برېښنا د توزيع په مديريت باندې پانګونه وکړي چې ظرفيت ترلاسه شي، ځکه د کابل ښار د برېښنا شبکې د توزيع په برخه کې په کلونو د نړيوال بانک پيسې پرتې وې، خو د برېښنا په برخه کې د ظرفيت د

نشتوالي او د برېښنا وزارت د بې غورۍ له امله پر ځای ونه لګول شوې، چې د ښار فقيرو خلکو يا تياري قبولې کړې او يا يې په جنراټوري برق ميليونونه ډالر مصرف کړل.

د زېربنا په برخه کې درې ډوله ظرفيتونه د ځانګړي اهميت وړ دي:

لومړی- د لويو پروژو پلان او نقشه جوړول: دا هغه علم او فن دی چې په هر اړخيز ډول پانګونې ته اړتيا لري، مګر افغانستان هم کولی شي چې د اغېزمنو دولتونو په څېر دا ظرفيت له بازاره واخلي. د وړاندېز په توګه ويلی شم، چې د دې پر ځای چې که په متفرقه توګه د يوې پروژې لپاره دا ظرفيت اخيستل کېږي ولې يې په عمده توګه په يوه ځل نه اخلو. يعنې افغانستان کولی شي چې د يوه معاصر دولت په توګه د پلان او نقشه جوړونې دوه نړيوالې کمپنۍ په بيه واخلي. د مديريت چارې دې نړيوالو متخصصينو ته پرېږدي او د ملکيت حق دې له دولت سره وي، چې ډېرې ګټې ترلاسه شي.

که چېرې موږ په دې وتوانېدو هغه وخت به ډېرې نړيوالې مرستې متمرکزې کړو او را پېښنه ګډوډي به له منځه لاړه شي.

دويم- دولت بايد د زېربنايي بنسټونو ساتندوي وي او د دې دندې د ترسره کولو لپاره لازمه ده چې دولتي تصديانې ايجاد شي چې په دوامداره توګه د زېربنايي بنسټونو ساتنه او څارنه وکړي. که چېرې د داسې تصديو په ايجاد پانګونه وشي او تر يوه اغېزناک مديريت لاندې سمبال شي موږ به له يوې خوا د سترو زېربنايي بنسټونو ساتنه کړې وي او له بله پلوه به وکولی شو، چې په همدې ظرفيت په کليو او بانډو کې منځنۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

او وړې پروژې ترسره کړو.

درېیم- افغانستان چې په وچه پروت هېواد دی او تر ډېره بریده یې رغاونه په سوداګرۍ پورې تړلې ده. همېشه دې ته اړتیا لري چې د ځینو عمده اقلامو لپاره د دولت او خصوصي سکټور له خوا ستراتیژیک ذخایر خوندي کړي.

د دولت له خوا باید څو عمده بندرونه لکه حیرتان او شېرخان له یوې خوا مجهز شي او له بله پلوه نه یوازې تورغونډۍ، بلکې له عاقینې نه نیولې تر بادغیس، هرات، فراه، کندهار، پکتیکا، خوست، ننګرهار، بدخشان او کونړ پورې د وچو بندرونو ترتیب ونیول شي، چې زمونږ ملي ګټې ورسره خوندي کېدی شي.

افغان ولس د بې اغېزې او ناکام دولت له لاسه یوازې د سیمنټو په برخه کې په میلیونونو ډالره ګټه د پاکستان د سیمنټو تولیدوونکو فابریکو ته ورسوله او ځان ته یې تاوان وکړ. زمونږ ناکام دولت نه یوازې په دې بریالی نه شو، چې د سیمنټو د تولید لپاره نړیواله پانګه ترلاسه کړي، بلکې د تدارکاتو داسې نظم یې هم رامنځته نه کړی شو، چې د پاکستان د سیمنټ پلورونکو د انحصار مخه ونیسي.

داسې قوي شواهد شته چې پاکستاني سیمنټ پلورونکو کمپنیو د ټولو نړیوالو اصولو پر خلاف پرېکړه کړې وه، چې پر افغانانو باندې بیې لوړې کړي او دې ته یې اړ کړي چې په لوړه بیه له دوی څخه سیمنټ واخلي. په همدې ډول د قیر (تارکول) په برخه کې هم همداسې وشول، د امریکا د متحدو ایالاتو دولت پر ایران بندیزونه لګولي و او هیڅ امریکایي شرکت اجازه نه لرله چې له ایران څخه قیر واخلي.

دې شرکتونو له پاکستاني کمپنیو سره قراردادونه وکړل او هغوی چې دا موقع ولیدله، نو ورځ تر بلې یې د قیر بیه اسمان ته لوړه کړه او نتیجه یې دا شوه، چې په افغانستان کې د یوه کیلو متر قیر سړک بیه له همسایه هېوادونو څخه درې تر څلور چنده لوړه شوه. زمونږ دولت د یوه مستقل دولت په توګه کولای شول پخپله له ایران سره قرارداد وکړي له ایران څخه په ارزانه بیه قیر واخلي او بېرته یې امریکایي قراردادیانو او شرکتونو ته ورکړي.

که دولت دا کار کړی وای، نو د سړک قیمت به ټیټ شوی وای او د نن په پرتله به زمونږ د پخو سړکونو شمېره هم لوړه وای، څه چې تېر شو هغه هېر شو، خو اوسنۍ نتیجه ګیري باید دا وي چې دولت اړ دی د تدارکاتو په برخه کې اغېزناک ظرفیت رامنځته کړي چې د بهرنیو مرستو هر ډالر او د کورنیو عوایدو یوه افغانۍ زمونږ د درد دوا شي او لویه ګټه ترلاسه شي.

د- د کار قوه:

زمونږ ننۍ حیاتي ستونزه بې روزګاري ده. زمونږ ځوانان چې مطلق اکثریت دی. بې روزګاره دي او د ټولنې د خدمت پر ځای د ستونزو لامل ګرځېدلي دي. همدا دلیل د دې لپاره بس دی چې وواېو زمونږ ټولنه پر خپلو پښو نه ده ولاړه.

د دولت زېربنایي پروژې باید د دې وسیله شي، چې ځوانانو ته د کار زمینه برابره کړي، خو د دې موخې د ترلاسه د کولو لپاره په کار ده چې یوه اغېزناکه کاري قوه را ژوندۍ کړی شي، چې په هر زون او ولایت کې له محلي خلکو څخه تشکیل او د سترو زېربنایي پروژو په کار کې استخدام شي، د پروژې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځرنګوالي ته په پام بايد په اول قدم کې ځوانان تر چټکې روزنې لاندې ونيول شي چې د پروژې مطابق کاري ظرفيت ترلاسه کړي او د پروژې تر تطبيق وروسته دې بيا په دويم ګام کې دوی ته د داسې زده کړې زمينه برابره شي چې دوی ته يو کسب وښيي او په وسيله يې د يوه قانونمند بازار په چوکاټ کې د هوسا ژوند خاوندان شي. د کار دا قوه په بېلابېلو برخو کې لکه بربېښنا بندونو، سړکونو او نورو ضروري پروژو کې په کار ګومارل کېدای شي.

د دې تر څنګ د کار يوه شنه قوه هم د افغانستان حياتي اړتيا ده چې وتوانېږي د هېواد تباه شوي ځنګلونه بېرته له سره ژوندي کړي. يوه بله مهمه موضوع د زېربنايي پروژو د امنيت ستونزه ده چې اوسمهال يې د هېواد په سويل کې د ځينو بهرنيو امنيتي کمپنيو له خوا امنيت ساتل کېږي او ويل کېږي چې نېږدې ٪۵۰ پيسې په امنيتي برخه کې لګوي. که چېرې د کار سمه قوه رامنځته شي، نو له تنقيص شويو افسرانو څخه هم داسې قوه جوړېدای شي چې له يوې خوا د پروژو امنيت وساتي او له بلې خوا څخه ملت ته دا ثابته کړي چې د يوه عسکر په توګه د دوی په خدمت بوخت دي.

سره له دې چې زموږ په ميليونونو ځوانان بې روزګاره دي، مګر په زياترو ښارونو کې د عادي کارونو لپاره بهرني کاريګر په لوړه بيه استخدامېږي او دليل يې دادی چې هغوی زموږ د ځوانانو په پرتله لوړه تخنيکي پوهه لري. که چېرې دولت پرخپلو ځوانانو زړه سوی ولري، نو ځينې تخنيکي پوهې لکه نلدواني، معماري، نجاري او داسې نورې پوهې په ډېره اسانۍ د يوه بااستعداده ځوان له خوا په لږه موده کې زده کېدی شي،

نو لازمه ده چې دولت داسې شرايط رامنځته کړي چې دا پوهې حاصلې شي.

که دولت وغواړي کولی شي هغه وخت چې د پوهنتون، ښوونځي، روغتون او يا کومې بلې مؤسسې ودانۍ جوړوي، نو د يوه ملي پروګرام په چوکاټ کې دې همدې ځوانانو ته د عملي کار زمينه برابره کړي او تر فراغت وروسته دې د دوی د لياقت او پوهې په نظر کې نيولو سره دوی ته داسې اسناد ورکړي چې په وسيله يې کولی شي ځان ته مناسب روزګار پيدا کړي او د همدې اسنادو له مخې هر څوک چې په دغه کاريګر باندې کار کوي. د ده سويه ورته څرګنده او په هماغه اندازه مزدوري ورته ورکړي.

همدا ډول موږ په زرګونو داسې ځوانانو ته اړتيا لرو چې د پروژو اداره ترلاسه کړي او په اصولي توګه وکولی شي د ساختماني پروژو مديريت سمبال کړي. د داسې مهارتونو د زده کړې لپاره شپږ مياشتيني او دوه کلن پروګرامونه شته چې تر لاس لاندې ونيول شي، خو اصلي هدف دادی چې دولت بايد د کاري قوې د روزنې لپاره داسې لس کلن او شل کلن پروګرامونه جوړ کړي چې ټولنه د هغو ټولو ظرفيتونو خاونده شي چې يو مستقل هېواد پرې ودانېدلای شي.

هـ- سکتورونه:

هر هېواد اړدی چې د خپلې هراړخېزې ودې لپاره ځينو سکټورونو ته په لومړيتوب قايل شي، ځکه د يوه هېواد موقعيت، طبيعي او بشري پانګې او مالي امکانات دا لازموي چې هغه سکټورونه په نښه او منظم کړی شي چې د اکثريت

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مخه مو ذکر کړه چې کله ښاغلي زابلي په پنبې باندې پانګونه وکړه، نو بغلان او کندوز پر صنعتي سيمو تبديل شول، مګر نن ورځ برعکس د افغانستان په شمال کې مالوچ نه ليدل کېږي، ځکه د توليد، صدور او بازار سرچينې يې فلج دي او که چېرې دا برخه فعاله شي د پنبې پيداوار به هم وغوړېږي، ځکه د کرنې بيارغاونه په لومړي ګام کې د سيمه ييزو او نړيوالو بازارونو په ايجاد پورې تړلې ده.

همدا راز بايد په ټول هېواد کې کرنه له يوې عنعنې څخه په يوه علم بدله شي، ځکه نن ورځ له خيشاوې څخه نيولې تر حاصل اخيستو پورې ټولې برخې په علمي اصولو دربدلي دي. که غواړو چې له خپلو ځمکو څخه لازم حاصلات واخلو په کار ده د هرې ولسوالۍ پر کچه د ځمکې زرعي نقشې ولرو او په دې پوه شو چې د نړيوالو تجربو پر اساس کوم اقلام زموږ د خاورې له شرايطو سره برابر دي. همدا ډول بزګر هم د بازار په وضعه پوه وي چې په کوم وخت کې کوم اقلام ده ته ډېره ګټه کوي. معاصره کرنه بې له دې چې بزګر ته يو منظم مالي حساب او پوره امکانات په لاس ورکړي مؤثره نه واقع کېږي او که غواړو، چې بزګر ته د پور اخيستو ترتيب ونيسو، نو هم بايد د ملکيت د تثبيت مسئله حل شي او هم د هغو اقلامو د پيداوار نرخونه وسنجول شي چې په وسيله يې پور ورکول کېږي.

څرنګه چې اصلي کرنه په وسايلو سمبالېږي، نو تر هغه چې د داسې وسيلو د جوړولو امکانات او توليدات زموږ په هېواد کې برابر نه شي ممکنه نه ده، چې دا برخه انکشاف ومومي، ځکه کرنه داسې علم دی چې همېشه د تغير په حال کې دی، نو د څېړنو داسې مراکز ډېر مهم دي، چې نوې منځته راغلې تجربې

خلکو د ژوند تأمينولو چاره پرمخ وړي. زموږ په اوسنيو شرايطو کې شپږ داسې سکتورونه دي، چې زما په اند بايد د لومړيتوب حق ولري: کرنه، مالداري، معادن، ساختماني، مخابرات او معلوماتي ټيکنالوجي او ښاري خدمات.

۱- کرنه (زراعت):

دا سکټور په دو دليلونو زموږ په هېواد کې ځانګړې اهميت لري. يو دا چې زموږ ډېر خلک لا تر اوسه هم بزګري کوي او ښارونو ته ډوډۍ برابروي، خو دوی پخپله ډېر بېوزله دي او دا چې د دوی بېوزلي ختمه شي په کار ده د کرنې چارې په عصري وسيلو سمبال شي چې د پيداوار په نتيجه کې دوی ته د ژوند ډېرې اسانتياوې په لاس ورځي.

بل دا چې کوکنار چې زموږ په هېواد کې د ځينو علتونو په اساس کرل کېږي درې ځانګړنې لري، کمې اوبه غواړي، ډېر زحمت ته اړتيا لري او چېرې چې نور فصلونه ډېره ګټه نه کوي هلته کوکنار کرل کېږي. که غواړو چې دا بوټی لرې کړو ځينې اقتصادي اقدامات په کار دي او هغه دا چې د يوه کليوال ورځنی عايد بايد له پنځوسو افغانيو څخه دوو سوو افغانيو ته لوړ شي.

که چېرې داسې وشي يعنې بزګر له مشروع لارې خپلې اړتياوې پوره کړي، نو بيا ورته پر کوکنارو دومره خواري کول ګټه نه لري او د خپلې عقيدې له مخې هم اړ کېږي چې دا ناروا بوټی ختم کړي.

که چېرې غواړو چې د کرنې له لارې په ورځ کې د بزګر جيب ته ځلور ډالره عايد ورشي، نو دا بيا په دې سکټور باندې بنيادي پانګونې ته اړتيا لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له کروندګرو سره شريکي کړي او که دې تړلو اړتياوو ته پام وکړو، نو دا په ګوته کوي چې موږ په دې برخه کې يو ملي پروګرام ته ضرورت لرو.

۲- مالداري:

مالداري زموږ د اقتصاد يوه ډېره مهمه برخه وه، ځکه زموږ په هېواد کې د کبانو رشد او ودې ته له پخوا څخه زمينه نه وه برابره او انسانان اړ وو، چې د پروټينونو د اخيستو لپاره د پسونو او غوايانو له غوښو کار واخلي. همدا ډول د لبنياتو ټول انواع لکه غوړي، شيدې، ماسته، کوچ او نور هم له کورنيو څارويو څخه ترلاسه کېدل، مګر جګړې، وچکالۍ او ناروغيو زموږ مالداري ډېره زيانمنه کړه. د ځينو کارپوهانو د اټکلونو له مخې موږ نږدې اتيا په سلو کې مالداري له لاسه ورکړې ده او يو تر ټولو څرګند تاوان يې دا دی، چې نن موږ په ډېره لوړه پيمانه غوښې او لبنيات له بهرنيو هېوادونو څخه واردوو.

عصري مالداري د کرنې په څېر هم يو علم او هم يو فن دی. که د مالدارۍ پراختيا ته پام وکړو هم هېوادوالو ته کار پيدا کولی شو او هم هغه پيسې چې په غوښو او لبنياتو پسې بهر ځي کولی شو پخپل هېواد کې پرې په توليدي امورو کې پانګونه وکړو.

مالداري په درې برخو کې جدي پاملرنې ته اړتيا لري:

د کليوالو مالداري:

هغه مالداري چې د کليوالو خويندو ورونو له خوا يې پالنه

او ساتنه کېږي. دولت اړ دی، چې د کرنې په شمول د دې برخې د غښتلتيا په منظور هم ډېر مؤثر کار وکړي.

د کوچيانو مالداري:

بله برخه هغه مالداري ده، چې د کوچيانو خويندو ورونو له خوا کېږي. په عمومي توګه کوچيان په ننني دور کې د افغانستان له ډېرو بېوزلو پاړکيو څخه شمېرل کېږي، ځکه د دوی د معيشت عمده برخه مالداري وه چې د جګړې او وچکالۍ په ترڅ کې يې له لاسه ورکړه او زياتره يې مزدورکار شول. د کوچيانو يوه بله برخه داسې خلک وو، چې هم يې ځمکې درلودې او هم مالونه. دوی د بن د پرېکړې تر مهاله د دې توان پيدا کړی و چې خپله مالداري وساتي او په تدريجي ډول يې زياته کړي، مګر هغه کوچيان چې اوس، اوس غواړي خپله مالداري زياته کړي له ډېرو ستونزو سره مخ دي.

څارويو ته د څښاک د اوبو نه لرل يې لومړۍ ستونزه ده. دوی چې کله خپل څاروي له يوې ورشو څخه بلې ته بيايي او يا هم موسمي سفر کوي، د لارې په اوږدو کې د څښاک د اوبو له جدي ستونزې سره مخ دي. که په بغلان ولايت کې د دوی د څارويو لپاره يوازې له پنځوسو څخه تر سلو پورې څاګانې وکېندل شي، د دوی د څارويو د څښلو د اوبو ستونزه هوارولی شي.

که چېرې د دوی د څارويو لپاره په پراخه پيمانه څاګانې وکيندل شي دوی به نه اړکېږي، چې څارويو ته د اوبو ورکولو له امله پر اوږدو لارو خپل څاروي خوار کړي.

د ورشوګانو پر سر جنجالونه يې بله عمده ستونزه ده. په

(c) ketabton.com: The Digital Library

نولسمه پېړۍ کې زمونږ ورشوګانې ډېرې وې، ځکه کليوال او ښاري نفوس کم و، ځمکې پراخې وې او کلي اباد وو. په هېواد کې له يوې خوا وچکالي او له بلې خوا د ځمکو د غصب جګړې زېږولې دي، زورواکان د دې لامل شول چې ځمکې تنګې او ورشوګانې د کميت او کيفيت په لحاظ محدودې کړي.

د دې ستونزې د هواري لپاره دولت اړ دی، چې د ورشوګانو د قانوني چوکاټ جوړونې په موخه سمدستي يوه عمومي سروې وکړي چې د ځايي او سېدونکي او کوچي ترمنځ ستونزې پای ومومي.

د کوچي او ځايي او سېدونکي ترمنځ په موسمي کوچونو کې د کروندو پر سر مهالنۍ خوابدي يوه بله ستونزه ده. د اوسنيو ټرانسپورټي امکاناتو په موجوديت کې دا ستونزه هوارېدی شي.

که چېرې مالونه د ټرانسپورټ په وسيله انتقال شي له يوې خوا به د ځايي اوسېدونکو کروندې هم په امن پاتې شي او له بله پلوه به د ځارويو هغه وزن چې د پياده کوچ له امله يې بايلي پر ځای پاتې شي. د ټرانسپورټي انتقال په صورت کې دولت کولی شي په اسانۍ سره د هغو لارو امنيت ونيسي، چې د کوچيانو ځاروي ترې تېرېږي.

د مالدارۍ په برخه کې د ځايي اوسېدونکو او کوچيانو ترمنځ څلورمه ستونزه يو ډول ده. دوی نه شي کولی په اسانۍ سره د خپلو ځارويو محصولات غوښه او لبنيات بازارونو ته ورسوي. د مالدارۍ د ودې په موخه په ټولو برخو کې د بازار د شرايطو پيدا کول هم ځايي اوسېدونکو او هم کوچيانو ته ډېر ضرور دي.

عصري مالداري:

څرنګه چې ميکانيزه فارمونه د عصري کرنې د پراختيا وسيله ګرځي، په همدې ترتيب د عصري مالدارۍ لپاره هم ځانګړي ترتيبات موجود دي. په افغانستان کې په لومړي ځل د داود خان د حکومت پر مهال د عصري مالدارۍ د پراختيا په منظور په هرات کې مسلخ او په بغلان کې د شيدو فابريکه جوړه شوه، خو د جګړې په دوران کې يې نه پراختيا ومونده او نه يې محافظت وشو.

افغانستان د عصري مالدارۍ د پراختيا لپاره ډېر غوره اقليمي شرايط لري، خو هغه وخت ترې کار اخيستل کېدی شي چې يو ملي سراسري پروګرام په سمه توګه پلی شي. د ملي پروګرام په چوکاټ کې بايد د افغانستان ټولې برخې وڅېړل شي او په مؤثره توګه د دې برخې د پراختيا لپاره پانګونه وشي.

۳- معادن:

د افغانستان ستره طبيعي شتمني د دې هېواد معدنونه دي او کولی شي چې د ځانګړو خصوصياتو په درلودو د افغانستان د متوازن انکشاف زمينه برابره کړي، ځکه د افغانستان په ټولو برخو کې معادن موجود دي.

د مخه مو ذکر کړه، چې د جيولوجي سروې تر بشپړېدو وروسته مونږ ته څرګنده شوه، چې پکتيکا هم په کافي اندازه ګاز لري. که دا احتمال سم وخېژي، نو په دې وسيله به د افغانستان په مرکزي او جنوبي برخو کې ستر اقتصادي

انکشاف را منځته کړي.

که څه هم د افغانستان درې له تاريخي نظره د ترخه ژوندانه نمونې وې، خو د جيولوجي سروې دا په ډاگه کوي، چې همدا درې سترې طبيعي پانگې لري او زمونږ په اساسي قانون کې معادن ملي شتمني گڼل شوې، چې د استخراج او تنظيم لپاره يې دولت په دې مکلف دی چې اساسي اقدامات وکړي.

د معادنو قرارداد ډېره د پام وړ مسئله ده. په دې اړه مو مخکې د افريقا د ځينو هېوادونو مثالونه وړاندې کړل، چې د رشوت خورۍ له کبله يې سترې پانگې له لاسه ورکړې.

زمونږ له دغو سترو شتمنيو څخه د عامه گټو د تأمين لپاره جدي اقدامات په کار دي.

لومړی: د سترو معدنونو د قرارداد کولو لپاره بايد داسې اصول وضع کړو چې په مطلق شفافيت سره په کې د حساب ورکولو اصول مراعت شوي وي. د دې موخې د لاس ته راوړلو لپاره اوس ځينې نړيوالې تجربې شته، چې کار ترې واخلو. داسې نړيوالې مؤسسې منځته راغلې چې د دولتونو او قرارداديانو مکمل شهرت ورسره موجود دی. دوی پوهېږي چې پانگوونکې کمپنۍ او يا هېواد له پخوا څخه په داسې معاملو کې څه وړ شهرت لري.

که چېرې يوه کمپني يا هېواد په رشوت ،فساد او درغلۍ کې ناوړه سابقه ولري، نو مخکې له مخکې پوهېدای شو چې شرايط مو بايد څه ډول وي. دا ډېره مهمه ده چې د قرارداد پر وخت داسې معلومات پراته وي.

د شفافيت د خوندي کولو لپاره د بې طرفه نړيوالو مؤسسو موجوديت هم ضرور دی او هم بايد د افغاني مدني ټولنې پر

گډون سربېره قراردادونه خپاره او د عامه معاملاتو لپاره وړاندې شي.

دويم: دا چې قرارداد يو حقوقي بنسټ لري، څو مهمې جملې يې کولی شي يا په لسگونو ډالر گټه وکړي او يا په سلگونو ميليونه ډالر تاوان پېښ کړي، ځکه د قرارداد د ليکلو ژبه له عادي ليکلو سره حساس توپير لري، نو ځکه لازمه ده چې ډېره په غور وڅېړل شي. د افغانستان د حقوقو د ساتنې لپاره لازمه ده، چې څو نړيوال حقوقي شرکتونه د افغانستان د دولت له خوا په دوامداره توگه د معادنو د قراردادونو په برخه کې استخدام شي.

د نړيوالو اصولو مطابق دوی نه شي کولی هغو هېوادونو ته کار وکړي، چې غواړي زمونږ د معادنو په برخه کې پانگونه وکړي. که څه هم د داسې شرکتونو استخدام ارزانه نه دی، خو بې له داسې شرکتونو څخه دا هم تر ډېره ممکنه ده، چې په ميليونونو ډالر په يوه قرارداد کې له لاسه ووځي. د دې ترڅنگ مونږ ته هم په کار دی چې په عمومي توگه د معادنو او په خاصه توگه د معادنو په حقوقي برخه کې د بشري پانگې په روزلو پانگونه وکړو.

دريم: د دولت عوايد بايد د اساسي قانون د ۴۲ مادې پر بنياد يوه واحد دولتي حساب ته راټول او تحويل شي. د دې مادې په استناد لازمه ده، چې په قراردادونو کې بشپړ دقت وشي او د کمپنۍ له خوا ټول عوايد نبغ په نبغه د دولت واحد حساب ته تحويل شي. په همدې حال کې د کمپنۍ عوايد هم بايد تر اصولي څارنې او حسابي معيارونو لاندې ونيول شي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه کمپنۍ کولی شي په ماهرانه توګه خپل عواید کم وښيي او د دولت مالیه هم کمه تحویل کړي.

د یوې کمپنۍ د عوایدو دقیق سنجش هم په تخنیکي ظرفیت پورې اړه پیدا کوي او د داسې ظرفیت د ترلاسه کولو لپاره موږ بیا هم اړ یوو خپل ډېر شمېر ځوانان وروزو، چې د ملي ګټو ساتنه وکړي.

څلورم: که غواړو چې معادن مو د ولس لپاره کاري زمینې پیدا کړي، نو بیا اړ یو چې معادن د اومو موادو په حیث بهر ته صادر نه کړو. که زموږ او سپنه، مرمر، مس او یا نور د تولید په یوې منظمې سلسلې بدل شي یعنې په دویمو او درېیمو موادو بدل کړی شي، نو له یوې خوا به زموږ خپلې ملي اړتیاوې پوره کړي. له بله پلوه به د عوایدو د ډېرېدو وسیله وګرځي او هم به دا لړۍ ولس ته د کارونو په پیدا کولو کې مرسته وکړي، خو که خپل معادن مو د خامو موادو په توګه بهر ته لاړ شي، نو بیا تري د داسې ګټې انتظار بې ځایه دی.

د مثال په توګه، زموږ مرمر ګاونډیو هېوادونو ته تلل او هلته د تیږو په بیه پلورل کېدل، مګر په ګاونډیو هېوادونو کې به چې وتراشل شول، نو د تراش، پالش او نورو مرحلو تېولې کاري زمینې به یې هم هلته ایجاد کړې او بیا به یې نه یوازې نورو هېوادونو ته په ډېره لوړه بیه صادرول، بلکې موږ پخپله هم خپل مرمر په ډېره لوړه بیه له هغو هېوادونو څخه اخیستي دي.

له اقتصادي لحاظه نظم لرونکي هېوادونه په دې توانېدلي چې له خپلو طبیعي پانګو څخه (Value chain) یعنې د ګټې زنځیر جوړ کړي، چې د همدې زنځیر کړۍ په غور لیدل کېږي او

د نورو کارونو او عوایدو د پیدا کېدو وسیله ګرځي.

که چېرې د لوګر مس چین ته د خامو موادو په څېر صادر شي معنی یې دا ده، چې مس پرې پلورل شوې او که یې هره برخه په ځیر ولیدل شي او ګټه ترې واخیستل شي، نو ډېر عواید او کاري زمینې به زموږ د خلکو په لاس راشي.

د دې لپاره چې زموږ طبیعي پانګه د ګټې په یوه زنځیر بدله شي اړ یوو چې بیا هم خپلو زېربنایي برخو لکه اوبو، برېښنا، سړک او د ریل پټلۍ ته پام وکړو، ځکه د افغانستان زیاتره صادراتي اموال د وزن له لحاظه ډېر درانه دي او د تېلو نرخونه هم تل د بدلون په حال کې وي، نو په داسې وخت کې اړ یوو چې د ګټې د لاس ته راوړو لپاره د ریل پټلۍ ولرو.

زموږ د معادنو اهمیت یوازې په سترو معادنو پورې نه دی تړلی، ځکه په کار ده چې د وړو او منځنیو معادنو د استخراج لپاره هم ځانګړي مقررات ولرو، چې پانګه مو په اصولي توګه په کار واچول شي. په دې برخه کې زموږ له قیمتي عناصرو څخه د کار مساعد شرایط منځته راځي.

موږ کولی شو د لاجوردو، زمردو، سروزرو، یاقوتو او نورو په پیدا کولو په هېواد کې د زرګرۍ صنعت ته وده ورکړو.

په همدې حال کې په اروپایي اتحادیه کې زموږ د زرګرۍ صنعت پر وړاندې یو څه امتیازات موجود دي او زموږ په دې برخه باندې ډېره لږه مالیه وضعه شوې ده، چې دا هم یو ښه امکان ګڼلی شو.

د ځینو متخصصینو په فکر زموږ د هېواد له پنځه سوه زرو څخه نیولې تر یوه میلیون پورې خلک د زرګرۍ په صنعت کې پر کار ګومارل کېدی شي او دا چې د زرګرۍ د صنعت لپاره د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کبله ۲۴۰ ميلياره ډالرزيان رسېدلی دی.

کابل چې د هېواد پلازمېنې په توګه خپل ښاري حيثيت له لاسه ورکړی و او د چهاردهي سيمې د غلغلې د ښار بڼه يې غوره کړې وه چې په زرګونو کورونه يې د جګړې پر وخت تباه شوي وو. همدا ډول د افغانستان د ډېرو سيمو په ګډون د هرات ښار نيمايي برخه هم د روسانو په بمباريو کې ړنګه شوې وه. ما پخپلو سترګو د خوست او ګرديز ښارونه په داسې بد حالت کې وليدل چې هيڅ شی په کې خوندي نه وو.

د جګړو له کبله د ننګرهار ډېره ځمکه شاړه شوې وه او د غنمو پر ځای په کې ډول ډول ماينونه کرل شوي وو.

افغانستان د هغو پنځو هېوادونو په کتار کې دی چې ډېر زيات ماينونه په کې ښخ دي. د ماين د وژونکيو حادثاتو داستانونه زموږ د خلکو ترمنځ د افسانو په څېر مروج دي. ماينونو ډېر فقير انسانان وژلي او دغه ډاروونکی دښمن اوس هم زموږ په ځمکه کې پټ دی. مګر زما خپله يوه خاطره اوس هم نه هېرېږي. يوه ورځ د ډاکټر نجيب د دولت تر سقوط وروسته د خوست–ګرديز پرلاره د يوې درې خوا ته روان شوم د سړک پر سر ملګرو ونيولم او راته يې په وارخطايي وويل چې ټوله دره له ماينونو ډکه ده. دا هغه سړک و چې په زرګونو انسانانو پرې تګ راتګ کاوه او د مختلف وزن ماينونه پرې راالوتي او له منځه يې وړي دي. په همدې ترتيب مې په هرات کې هم وليدل چې ماشومان د لوبو پرمهال د ماينونو خوراک شول.

زموږ په هېواد کې د ساختماني ظرفيت نه علاوه د يوه متحرک اقتصاد منځته راتګ ناشونی دی. دمخه مو وويل چې دولت بايد د پلان ګذارۍ او د تدارکاتو د ظرفيت په برخه کې د

سترو فابريکو جوړول او د زياتې پانګونې اړتيا نشته، نو کېدای شي چې د هېواد په مختلفو سيمو کې داسې ترتيب ونيول شي چې ځوانان دې ځانګې ته جذب شي.

په ډېرو هېوادونو کې زرګري د مېرمنو ځانګړې پېشه ګرځېدلې چې زموږ د مېرمنو لپاره هم ښايي داسې روزنه برابره شي.

په معادنو باندې پانګونه منځمهاله او اوږدمهاله پروسه ده او د قانون تسلسل په کې حتمي شرط دی. پانګوال بايد دا ډاډ ولري چې د نظام په تغيراتو قوانين او مقررات نه بدلېږي او د اصولو تداوم به د دوی د مشروع ګټو ساتندوی وي. که دولت ظرفيت ونه لري د قانون حاکميت نه تأمينېږي، ځکه په لومړي ګام کې د معادن وزارت ته څوک د قانون د مرکز په سترګه نه ګوري، خو که موږ دا پرېکړه کړې وي چې يو هوسا هېواد او خودکفا خلک غواړو، نو بيا لازمه ده چې د هېواد معدنيات په شديده توګه په هغه قانوني چوکاټ کې تنظيم شي چې ټولنيز عدالت تأمينولی شي.

د دې دليل دا دی چې د ټولنيز عدالت او د دولت د عوايدو د انسجام تر منځ کلک اړيکی موجود دی. په افغانستان کې لږترلږه په راتلونکو سلو کلونو کې معادن ډېر ستر رول لوبوي، نو ځکه ورته داسې تهداب جوړول په کار دي چې زموږ راتلونکی خوندي وساتي.

۴- ساختماني:

څرنګه چې مو دمخه ذکر وکړ د نړيوال بانک د يوه تخمين له مخې افغانستان ته په تېرو جګړو کې د هر اړخېزې بربادۍ له

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنستیز قوت خاوند شي. اوس دا ویل غواړو چې په ساختماني برخه کې د خصوصي سکټور او دولت ترمنځ باید یو داسې اساسي تړون رامنځته شي چې له نړیوالو مرستو او کورنیو عوایدو څخه مؤثره ګټه ترلاسه کړو او په اصولي توګه تړې د زېربنا د ساتنې او پراختیا لپاره کار واخلو.

د خصوصي سکټور د پراختیا لپاره ځینو اقداماتو ته اړتیا ده چې په دې ډول ورته اشاره کولی شو:

لومړی- په هېواد کې باید یو ساختماني کوډ یا په بل عبارت یوه ساختماني مقرره وضعه شي او داسې ځرګند ملي معیارونه چې له نړیوالو معیارونو سره سمون خوري رامنځته شي او د ټولو مرسته کوونکو هېوادونو او مؤسساتو د منلو وړ وي. د دې کوډ اهمیت دا دی چې هر قراردادي به خپل وړاندیزونه په همدې چوکاټ کې برابروي او د خپل ظرفیت د لوړولو لپاره به پانګونه کوي.

دویم- د ساختماني قراردادي شرکتونو یوه سرتاسري اتحادیه باید جوړه او تقویه شي او هغه قراردادي چې د دې اتحادیې غړیتوب ونه لري باید د یوه قرارداد په مناقصه کې د ګډون حق ونه لري. دا اتحادیه باید دومره پیاوړې کړی شي، چې وتوانېږي د هر غړي د ظرفیت او کیفیت ګارنټي وکړي. د دې موخې د لاس ته راوړو لپاره باید د بشري قوي ټول هغه اړخونه په اساسي توګه وڅېړل شي چې د افغانانو اوسنی ظرفیت معلوم او د یوه اساسي ظرفیت د منځته راتګ لپاره منظم یو کلن، پنځه کلن او لس کلن پروګرام جوړ شي.

دریم- هر مرسته کوونکی هېواد، نړیوال بانک او

نادولتي سازمانونه (NGO) د مناقصې جلا، جلا اصول لري. د دې بېلابېلو اصولو زده کړه او د پروپوزلونو وړاندې کول زموږ افغاني شرکتونو ته یو ستر عذاب ګرځېدلی او له همدې کبله عمده قراردادونه د بهرنیو یا سیمه ییزو شرکتونو لاس ته لوېږي چې په پنځم شپږم لاس افغاني شرکت ته رسېږي او د ګټې ستره برخه هغه بهرني شرکتونه ترلاسه کوي، چې د پروپوزل لیکلو په چل پوهېږي. که غواړو چې دا بدبختي پای ومومي، نو لازمه ده چې دولت د مناقصې داسې اصول رامنځته کړي چې له نړیوالو مرستندویو مؤسسو او هېوادونو سره یوې ځرګندې نتیجې ته ورسېږي او هغه اصول چې د ټولو لپاره یو ډول وي په تېزۍ سره خواره او عام کړي. بله لاره یې دا ده چې دولت دې له مرسته کوونکو هېوادونو څخه نقدي پیسې ترلاسه کړي او وروسته دې د خپلو شرکتونو په وسیله په خورا شفافیت او ایمانداری داسې لګښتونه وکړي چې په پایله کې یې نړۍ دې ته قانع شي چې دولت د خپل خصوصي سکټور په مرسته د نړیوالو قراردادیانو او ملګروملتونو د مؤسساتو په پرتله ډېر اغېزمن کارونه سرته ورسول.

څلورم- خصوصي شرکتونه هغه مهال پرخپلو پښو د درېدو توان پیدا کوي، چې له لنډمهال او منځمهال څخه په اوږدمهال یقین پیدا کړي او دا هغه وخت شونې کېږي، چې په منځمهاله او اوږدمهاله پروژو کې شرکتونه په دې ډاډه وي چې که چېرې د خپل ظرفیت د لوړولو لپاره پانګونه وکړي پانګه یې بې ځایه نه مصرفېږي، بلکې ګټوره نتیجه لري او که دا یقین پوخ شي، نو د افغانستان مختلف شرکتونه به اختصاصي کفایتونه ترلاسه کړي. د ساري په توګه، که چېرې دولت ټینګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

عزم ولري چې په پنځه کلنه موده کې د اوبو څلور سوه منځنۍ بندونه جوړ کړي، نو لازمه ده چې د پیسو سرچینه وضاحت ولري. نقشې تیارې او امنیتي شرایط مساعد وي، نو که چېرې خصوصي شرکتونه د دولت په منځمهاله موخو یقین وکړي ځانونه ورسره عیاروي او که چېرې موخه دا وي، چې پر څلورو سیندونو باندې په لس کلنه موده کې د برېښنا څلور ستر بندونه جوړېږي، نو هم لازمه ده په وضاحت سره وویل شي چې دې کار ته څه ډول ظرفیتونه په کار دي چې په داسې سترو پروژو کې ونډه واخلي، نو که داسې وشي پایله یې دا ده چې ځینې افغاني شرکتونه به پر خپل ظرفیت باندې پانګونه وکړي او یا دا چې له ځینو نړیوالو شرکتونو سره به شریک شي، چې د درېیم ګام د سترو پروژو لپاره عملي تجربه ترلاسه کړي.

د ساختمان بل مثال د کورونو او اپارتمانونو جوړول دي. زموږ په اقتصادي شرایطو کې د کورونو کرایه ډېره لوړه ده. د کابل او پېښور د کورونو د کرایې پرتله د دې خبرې ښه ثبوت دی، ځکه په پېښور ښار کې د یوه مناسب کور کرایه تر کابله لس تر شلو چنده ټیټه ده. که غواړو چې ملي پانګه په کار واچوو او نړیواله پانګه په مناسبه توګه جذب کړو، نو د کورونو کرایه باید کم تر کمه د ګاونډیو هېوادونو له کرایې سره برابره کړو، ځکه له اقتصادي پلوه به بیا له ګاونډیو هېوادونو سره پرتله کېږو، که چېرې دولت دا تصمیم ونیسي، چې د لسو کالو په چوکاټ کې د هستوګنې یو میلیون واحدونو جوړولو ته زمینه برابره کړي، نو لازمه ده چې د دې موخې د عملي کولو لپاره له شرکتونو، بانکونو او نورو ملي او نړیوالو امکاناتو څخه ډېر مؤثر کار واخلي.

په همدې بهیر کې له سلو نیولې تر دوو سوو پورې شرکتونه داسې تقویه کېدی شي، چې د کورونو د جوړولو اساسي ظرفیت پیدا کړي او وتوانېږي چې د خپلو خلکو لپاره د هستوګنې وړ کورونه جوړ کړي. موږ به بیا اړ نه یوو، چې د نلدوانۍ، معمارۍ او یا نجاري لپاره د همسایه هېوادونو خلک په لوړه بیه استخدام کړو. که دا ساختماني ظرفیت چې د کمیت او کیفیت ترمنځ یې اعتدال موجود وي رامنځته شي، نو بیا به ولس په دې ډاډمن وي چې یو کور یا اپارتمان په مناسب قیمت او ټاکلي وخت ترلاسه کولی شي. کور یا د اوسېدو نور واحدونه زموږ د دولت د مامورینو ډېره ستره اړتیا ده.

که د اداري فساد لرې کول په اهدافو کې شامل وي، نو باید داسې بنسټونه ایجاد کړو، چې د دولت مامورینو ته د کورونو د جوړولو ترتیب ونیسي. یوه لاره یې د تقاعد داسې صندوق جوړول دي چې له پانګې څخه یې د هستوګنې د کورونو جوړولو لپاره رقم اخیستل کېدی شي. نورې نړیوالې تجربې هم شته چې د یوه ملي بحث او ملي اجماع په ترڅ کې ترې ګټه اخیستی شو.

۵- مخابرات او معلوماتي ټکنالوجي:

په اوسنۍ نړۍ کې مخابرات او معلوماتي ټکنالوجي د اقتصاد مهم رکن دی، ځکه چې د معاملاتو اصل پر معلوماتو ولاړ دی او که په مناسب وخت کې معلومات ترلاسه نه شي معاملات ګټه نه شي کولی. که څوک غواړي چې خپل تولیدات د بازار له اړتیاوو سره سم عیار کړي اړ دی چې په اړه یې پوره معلومات ولري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مخه مو ويلي وو، چې کله په ۱۳۸۲ هل کال په اصولي توګه د ټليفون لايسنسونه توزيع شوي نه وو، نو ساعتونه په کار وو چې په کابل ښار کې به دې له يوه وزارت څخه بل ته احوال لېږه، مګر کله چې ۷،۵ ميليونو افغانانو ټليفون ترلاسه کړ اوس په اسانۍ سره د هېواد له يوه ګوټ څخه بل ته معلومات انتقال مومي او ۷۵٪ خلک کولی شي د يو بل له احواله خبر او د ژوند او سوداګرۍ لپاره ترتيبات ونيسي.

مخابرات او معلوماتي ټيکنالوجي يوازې د شخصي معاملو لپاره د اهميت وړ نه دي، بلکې معاصر مواصلاتي سيستم د نننې نړيوال نظام بنسټ ګڼل کېږي، نو پر همدې بنياد بايد نوي مواصلاتي نظام ته د يوې پراختيايي وسيلې په توګه وګورو او د دې سکټور د ودې او پراختيا لپاره داسې ترتيبات ونيسو چې د افغانستان د راتلونکي لپاره هم ممد وي او هم يو رکن.

د دې لپاره چې دا موخه عملي بڼه غوره کړي، بايد څو اساسي پاليسۍ جوړې او څو مهم تصاميم ونيول شي، ځکه کمپيوټر د يوه نوي علم په توګه ګړۍ په ګړۍ د پرمختګ او بدلون په حال کې دی. افغانستان نه شي کولی چې په دايمي توګه په نړيوالو سلاکارانو ملا وتړي. په کار ده چې د کمپيوټر د پروګرامونو په برخه کې د کمپوټر د سافټوير داسې پروګرام جوړوونکي وروزو چې زموږ د بشري پانګې د پراختيا اساسي رکن وګرځي، ځکه کمپيوټر ورځ تر بلې له سياسته نيولې تر اداري او اقتصاد پورې په ټولو چارو کې مهم ځای نيسي، نو ځکه زموږ د سياسي او اقتصادي استقلاليت لپاره ډېره مهمه ده چې د سافټوير جوړولو دا مهم ظرفيت په خپل هېواد کې

ايجاد کړو او د دې ظرفيت د ايجاد لپاره لازمه ده، چې په پوهنتونونو کې د کمپيوټر د لوړې کچې پوهنځي جوړ کړو او يا دا چې د معلوماتي ټيکنالوجۍ يو جلا پوهنتون پرانيزو، چې موخه يې يوازې د تخنيکي کسانو روزنه نه، بلکې د پروګرام ليکنې د ظرفيت رامنځته کول وي، کمپيوټر يو معاصر علم دی او د تاريخ زده کړه ورته ضرور نه ده، د طب له يوه پوهنتون څخه د داسې يوه پوهنتون د جوړولو لګښت ډېر کم دی، مګر د اقتصاد او اداري په برخه کې يې نتيجه د ډېر اهميت وړ ده.

په نننۍ نړۍ کې کمپيوټر ته د عام ولس لاس رسی د اقتصادي تحرک اصلي معيار دی، د کمپيوټر لپاره برق ضرور دی او د مخه مو د برېښنا په اهميت خبره وکړه، ځکه منظم او دوامداره برق له کمپيوټر څخه د ګټې اخيستو لپاره اساسي شرط دی.

انټرنيټ د مواصلاتي نظام يو بل جادويي ډول سيم دی چې په يوه وخت کې يې ټوله نړۍ او فضا په بر کې نيولې ده. دا نړيوال جال هغه پوهنتون او کتابتون ته ورته دی، چې په ميلياردونو پاڼې ترې ډکې او په دې برېښنايي کړښه کې خوندي دي. هغه معلومات چې له يوه کتابتون څخه په يوه مياشت کې ترلاسه کېدی شي په انټرنيټ کې ترڅو دقيقو زيات وخت نه غواړي، مګر له بده مرغه زموږ په هېواد کې دا اسانتيا ډېره لوړه بيه لري او که د يوه کور لپاره چې په ګاونډېو هېوادونو کې په لس ډالره د کوم کيفيت انټرنيټ ترلاسه کېږي زموږ په هېواد کې پرې تر ځلورو سوو امريکايي ډالرو زيات لګښت راځي چې دا زموږ په اقتصادي شرايطو کې ډېر درونډ قيمت دی او همدا دليل دی چې زموږ ځوانان، خو لا څه زموږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوداګريز شرکتونه هم نه شي کولی له دې وسيلې څخه د لوړې بيې له امله اغېزمنه استفاده وکړي. زما په فکر د افغانستان دولت دې يوه داسې اصولي پرېکړه وکړي چې افغانستان د ازاد انټرنيټ ساحه وګرځي.

د انټرنيټ شرکتونه دولت ته کومه د يادولو وړ ماليه نه ورکوي، خو د ازاد انټرنيټ له امله راتلونکی اقتصادي خوځښت له دې ماليو څخه ډېر لوړ ارزښت لري. همدا ډول د ځينو امريکايي حقوقپوهانو او کمپيوټر پوهانو له خوا د سافټوير جوړولو په اړه يو ستر بحث جريان لري. که داسې اصولي اقدامات ترسره شي، نو په ګڼ شمېر کې به د سافټوير جوړولو کمپنۍ منځته راشي.

دا خبره مو په مخکې پاڼو کې ذکر کړه چې زموږ ځوانانو په تېرو اتو کلونو کې وکولی شول، چې د سافټوير په جوړولو کې خپله ونډه وښيي. که چېرې د دغو ځوانانو استعدادونو ته د رشد زمينه برابره شي دوی به د پوهنتونونو په راس کې ځای ونيسي او د دوی فکري پانګه به په ملي ګټو بدله شي.

په نړۍ کې د کمپيوټر بيه ورځ په ورځ په ټيټېدو ده. د امريکا د ټکنالوجۍ په ستر پوهنتون(MIT) کې يو ځانګړی لابراتوار په دې بوخت دی چې اول ځل د پنځوسو ډالرو په بيه يو کمپيوټر جوړ کړي او له دې څخه هدف دا دی چې وروسته يې بيه شلو ډالرو ته را ټيټه کړي. که دا او دې ته ورته زمينې عملي بڼه غوره کړي، نو زموږ ځوانانو ته به هم په پراخه پيمانه د کمپيوټر او انټرنيټ د استعمال موقع په لاس ورشي او له دې ټکنالوژۍ سره پراخه اشنايي به د دوی د ژوند په هره برخه کې ډېرې مثبتې اغېزې ولري.

۲- ښاري خدمات:

ښاري ژوند د کار پر تقسيم ولاړ دی. په ښارونو کې زياتره خلک کسبګر دي او په تخصصي ډول خپل ژوند تأمينوي.

ښاري خدمات په عمومي ډول درې مهمې برخې لري:

الف- هغه خدمات چې د ښار له خوا کليو باندو او مالدارانو ته وړاندې کېږي.

ب- هغه خدمات چې ښاريانو ته وړاندې کېږي.

ج- هغه خدمات چې له ښار څخه سيمې او نړۍ ته وړاندې کېږي.

که دغو درېو برخو ته سمه پاملرنه وشي موږ به وکولی شو چې هم د خدماتو کيفيت لوړ کړو او هم د خدماتو په برخه کې کاري پراختيا او کاري زمينې را منځته کړو.

هغه خدمات چې د ښار له خوا کليو باندو او مالدارانو ته وړاندې کېږي د کليوالو او مالدارانو په اړتياوو پورې تړاو لري. زموږ زياتره اطرافي وګړي په ورځ کې پنځوس افغانۍ عايد لري، چې دا ډېر ټيټ عايد دی او د دوی د پېر او پلور توان يې کمزوری کړی دی. دوی په ځينو خاصو موادو کې له ښاره سودا اخلي، د ساري په توګه، که واده ښادي وي، نو معمولاً ښار ته راځي او د واده د ضرورت شيان اخلي.

بزګران د سرې، غوړيو، اورلګيت، مالګې، تېلو او نورو شيانو د پېر لپاره ښارونو ته راځي، چې دا خدمات د بيې له پلوه ښاري دوکاندار ته د يادولو وړ ګټه نه رسوي، مګر کله که د دغو بزګرانو ورځنی عايد له پنځوسو افغانيو څخه دوه سوو

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانیو ته لوړ شو، نو بیا به د وی خپلو اولادونو ته له ښاره کتابونه او ځینې نور شیان هم واخلي او د وخت په تېرېدو که چېرې هلته برېښنا ورسېږي، د دوی د پېر او اخیستو قوت به د دې وړ شي چې راډیو، د کالیو مینځلو ماشینونه، ټلویزیون، کمپیوټر او نورې برقي وسیلې هم له ښاره وپېري.

که چېرې زموږ کرنه عصري شي، نو کلیوال به له ښارونو څخه ټول وسایل لکه ټراکټور، ترېشر او نور واخلي او هغو زرعي مشاورینو ته به د مشورې اخیستو لپاره پیسې ورکړي، چې د دوی د حاصلاتو له پراختیا سره مرسته کولی شي. د دې ترڅنګ به دوی انجنیر، مهندس او ډیزاینر ته اړتیا پیدا کړي، چې دوی ته د کورونو، فابریکو او نورو تعمیرونو نقشې جوړې کړي او په سیمه کې د پلونو او بندونو د انسجام لپاره منظم ترتیب ونیسي.

هدف دادی چې په هره اندازه، چې د کلیوالو په عوایدو کې ډېرښت راځي په هماغه اندازه کلیوال کولی شي، چې د ټولنیزې همکارۍ له لارې خپلې اړتیاوې پوره کړي. همدا دلیل و، چې ما غوښتل د ملي پیوستون پروګرام په کلیو کې په شرکت بدل شي چې کلي یې په وسیله ملي او نړیوال مارکېټ ته لاره پیدا کړي. په هره اندازه چې زموږ د کلي سبزي په اروپایي مارکېټ کې وپلورل شي او یا یې مېوه د خلیج بازار ته ورسېږي په هماغه اندازه به زموږ د کلیوال ژوند بهتر شي.

په هره پیمانه چې د ارزښت د زنځیر کړۍ د نړۍ له معتبرو بازارونو سره وصل شي، په هماغه پیمانه به کلیوال د ښارونو خدماتو ته اړتیا او ورتیا پیدا کړي. د مثال په ډول، که غواړو چې د کلي انګور مو د خلیج بازارونو ته لار پیدا کړي، نو

مجبور یوو چې په صحي لحاظ تثبیت او ښه کیفیت ولري. د داسې کنټرول لپاره د هغو ملي تأسیساتو ایجادول په کار دي، چې تصدیق یې د نړۍ د اعتماد وړ وي.

د کابل پوهنتون د فارمسي پوهنځی داسې ډېر امکانات لري چې د پورتنیو اهدافو لپاره کارېدلی شوای او د دغو امکاناتو پرمټ پوهنتون کولی شول چې د یوې تصدۍ ښه غوره کړي، مګر او سني دولت ونه غوښتل، چې له یوې خوا کابل پوهنتون پر خپلو پښو ودرېږي او له بلې خوا د کیفیتونو د کنټرول یوه معتبره مؤسسه رامنځته شي.

د ښوونې او روزنې په برخه کې کلیو ته ښاري خدمات د ډېر ارزښت وړ دي. زه له ډېرو کلیوالو څخه اورم چې هلته د دولتي ښوونځیو هراړخیز خرنګوالی په خراب حالت کې دی، ځکه په ښوونکو باندې لازمه پانګونه نه ده شوې، درسي لوازم او د مکتبونو تعمیرات ضعیف دي او زیاتره مساجد او مکاتب برېښنا نه لري. د دې ستونزې د اوارې لپاره کولی شو د برېښنا په وسیله صوتي او تصویري درسي کستونه، چې د پیاوړو استادانو له خوا تیار شوي وي د معلمانو او متعلمانو د مشاهدې لپاره وړاندې کړو. د دې ترڅنګ او س په ښارونو کې خصوصي ښوونځي هم رامنځته شوي چې د دې خلا د ډکېدو لپاره یې غوره خدمت کړلی شو، ځکه خصوصي سکټور په ډېرو برخو کې کولی شي د ناکام دولت له خوا راپیدا شوې خلاوې ډکې کړي او یا دا چې دولت باید د داسې ستونزو د اوارې لپاره اقدام وکړي او پخپله دې له عمده مضامینو څخه صوتي او تصویري ټایپونه جوړ کړي او په مؤثره توګه دې په ټول هېواد کې وویشي. که له دې ټایپونو څخه په سمه توګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

استفاده وشي، نوله يوې خوا به د معلم صاحبانو پېټې کم شي اوله بله پلوه به زده کوونکي وتوانېږي، چې مزيدو معلوماتو ته لاس رسی پيدا کړي.

کابل چې د هېواد پلازمېنه ده له بده مرغه د لېسو ترمنځ يې ډېر توپير شته. د احمد شاه بابا مېنې او د ښار د نورو اطرافو ښوونځي د اماني، حبيبيه او استقلال د لېسو په اندازه امکانات نه لري او درسي سويه يې هم يوله بله فرق کوي. که دولت د مجربو استادانو له خوا دا ډول جوړ شوي ټايپونه ووېشي او يا هم په انلاين ډول بعيد درسونه د ښوونځيو ترمنځ شريک شي تر ډېره بريده به په متوازنه توګه درسي امکانات د ټول هېواد په کچه عام او د استفادې وړ وګرځي. د دې طريقې يوه بله ګټه داده، چې ماشوم به په اسانۍ سره په خپله مورنۍ ژبه درسونه زده کړي او هم به نورې ژبې يادې کړي.

د ښار خلک د خوراک څښاک ډېر توکي له بازاره اخلي، نو ځکه لازمه ده چې په ښارونو کې لومړی د خوراک څښاک شيانو ته پام واړول شي. په ښاري قصابخانه کې غوښه ځوړنده وي او مچان ترې چاپېر وي، چې د بې کيفيته تېلو بدې اغېزې هم پرې لوېږي. که منظم ترتيب وي کېدی شي دا غوښې په صحي توګه ښاريانو ته وړاندې شي او که صحي او معياري بڼه خپله کړي، نو د پېر او پلور په برخه کې به يې هم مثبت بدلون راشي.

د پلازمېنې کابل په شاوخوا ولايتونو پروان، پنجشېر، لوګر، کاپيسا، باميان او مېدان وردګ کې د مالدارۍ دومره امکانات شته چې د دې ښار د لبنياتو ټولې اړتياوې پوره کولی شي. هندوستان له کليو څخه د شيدو راټولولو او د لبنياتو په برخه کې د کوپراتيفي نظام د جوړولو ډېره بريالۍ تجربه لري،

چې د کابل او ګاونډيو ولايتونو ترمنځ پلې کېدی شي. په همدې ترتيب په نورو ولايتونو لکه ننګرهار، هرات، کندهار، مزار، خوست، کندز، پکتيا او..... کې به هم ښايي داسې تجربې ډېرې بريالۍ نتيجې ولري.

د خدماتو د پراختيا لپاره څو نور عناصر ضروري دي:

لومړی- مقررات: داسې مقررات وضع کول په کار دي، چې تش په کاغذ ليکلې پاتې نه شي، بلکې په اصولي توګه تطبيق شي. ښه خدمات په رغنده سيالۍ کې پراختيا مومي، خو که چېرې د محدودو افرادو په ګټه وکارېدل، نو بيا د خلکو باور له اصولو او ضوابطو څخه د ناوړو روابطو پر لور ځرخي او کوښښ کوي، چې په سياسي زور ميدان وګټي، نه په مسلکي خوارۍ. په کابل کې له هوټلونو سره د مستوفيت او ښاروالۍ چلند يې يو غوره مثال دی. د هوټلونو مالکان وايي، چې هره ورځ د مستوفيت او ښاروالۍ مامورين په دوی پسې ورځي او په بېلابېلو نومونو ترې په شنه زور پيسې اخلي. دوی وايي، چې د دولت مامورين دوی ته دا ښيي چې څرنګه د بډو په بدل کې د دوی ماليه کمه کړي.

زموږ خصوصي ټلويزيونونه هم د دولت له مختلفو شبکو څخه په تنګ دي او نه پوهېږي چې کوم ډول مقررات پرې تطبيقېږي. څو ځله د خصوصي ټلويزيونونو ځينې کارکوونکي د ملي امنيت له خوا بنديان شوي دي چې په حقيقت کې نه د اساسي قانون او نه هم د رسنيو د قانون له مخې د ملي امنيت ارګان دا حق لري چې د ټلويزيون کارمند ته لاس واچوي.

دويم- د يوه منظم پلان طرح او اجرا: د داسې يوه منظم پلان

(c) ketabton.com: The Digital Library

طرحه کول چې په دقيقه توګه په کې دا څرګنده وي، چې د وطن د ودې لپاره کوم خدمات بايد پراخيتا ومومي او په کومه توګه داسې خدمات عرضه کېدی شي. د دې يو مثال په هېواد کې سروې ګانې دي. په تېرو اوو کلونو کې د نړيوالې ټولنې ډېرو مؤسساتو دلته سروې ګانې ترسره کړې، چې د افغانستان د ټولو ګاونډيو هېوادونو په پرتله ډېرې ګرانې تمامې شوې. که څه هم د دې سروې ګانو ټول ساحوي مامورين افغان ځوانان وو، خو دا چې د څو بهرنيو شرکتونو له خوا ترسره شوې، نو بيه يې ډېره درنه تمامه شوه. د سروې ګانو ترسره کول هغه خدمات دي، چې په راتلونکو لسيزو کې ورته موږ په دوامداره توګه ډېره زياته اړتيا لرو. که موږ د خدماتو يو منظم پلان ولرو په ډېره کمه موده کې همدا ظرفيت هم په خپلو پوهنتونونو او هم د شرکتونو جوړولو له لارې پيدا کولی شو. داسې نور ډېر مثالونه، شته چې پربنسټ يې ځوانانو ته د خدماتو له لارې ابرومند کارونه برابرېدی شي.

درېيم- د ځمکو او هستوګن ځايونو عرضه کول: د ښاري خدماتو يو بل اصل په مناسبه بيه د ځمکو، کورونو او اپارتمانونو عرضه کول دي. زېربنايي خدمات لکه برېښنا، انټرنټ او داسې نور هم په دغو خدماتو کې راځي. زموږ په ښارونو کې د کورونو، اپارتمانو، برېښنا، انټرنټ او داسې نورو ضرورتونو بيه د ګاونډيو هېوادونو په پرتله ډېره لوړه ده. که غواړو چې ښارونه مو د اقتصادي تحرک مرکزونه وګرځي، په کار ده، چې د کورونو د اخيستو او کرايې بيه حداقل د ګاونډيو هېوادونو په اندازه راټيټه

کړو، مګر دا کار بې د دولت او خصوصي سکتور له همکارۍ ناشونی دی. د ساختماني شرکتونو د پياوړتيا لپاره په دې کتاب کې ځانګړې وړانديزونه شته.

زموږ د وړانديزونو د عملي کولو لپاره مهمه ده، چې په راتلونکو پنځو کلونو کې يو ميليون د هستوګنې کورونه جوړ او د معلمانو، د دولت د کارمندانو، متشبثينو او ځوانانو په واک کې ورکړل شي.

زموږ د متشبثينو يوه لويه ستونزه د ځمکو لوړه بيه ده. دا په دې معنی نه ده چې بويه ځمکې نشته، بلکې د خدماتو د عرضه کولو لپاره له دولت سره منظم پلان نشته. که دولت وغواړي کولی شي د متشبثينو په همکارۍ منظم پلانونه جوړ کړي.

د دې يو ښه مثال د مزارشريف ښار دی. پنځه کاله پخوا د مزار ښار ډېر ناپاکه او د هستوګنې ځايونو، دوکانونو او مارکيټونو له کمبود سره مخ و. په ښار کې يو سړک هم په سمه توګه پوخ نه و، مګر کله چې خصوصي سکټور له دولت سره لاس يو کړ، سړکونه پاخه شول، کورونه، دوکانونه او مارکېټونه جوړ شول او همدا ډول اوس خصوصي شرکتونه د ښار د پاکوالي لپاره هم له دولت سره مرسته کوي، چې دې همکارۍ د ښار بڼه بدله کړې ده.

په هرات کې څو کاله وړاندې خلکو له دولت سره ومنله، چې خپلې ابادۍ چپه او سړکونه پراخ کړي چې په لږه موده کې دا چاره ترسره شوه. له دې کار سره له يوې خوا د خلکو د جايدادونو ارزښت زيات شو او له بله پلوه د ښار بڼه معياري شوه.

دا سمه نه ده، چې وايوو په مزارشريف او هرات کې ستونزې نشته، خو هدف دا دی چې په وطن کې داسې ابتکاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېلګې شته چې له یوه ولایت څخه بل ته انتقالېدی شي.

د ښاري خدماتو د منظم پلان د نه لرلو له کبله زموږ غالۍ اوبدل له ډېرو ستونزو سره مخ ده او دا وخت بېخي پردۍ شوې دي. که څه هم د پېړیو په اوږدو کې زموږ خویندو او ورونو د غالۍ اوبدلو په کار کې ډېرې سترې تجربې ترلاسه کړي، خو اوسمهال زموږ غالۍ له پاکستان څخه نړۍ ته د پاکستاني صنعت په نامه صادرېږي. د غالۍ اوبدونکو د اتحادیې د دعوې له مخې څو ستونزې د دې لامل شوي چې زموږ غالۍ اوبدل اوس له هېواده بهر دي. یوه ستونزه دا ده چې په ټول هېواد کې د غالۍ مینځلو دستګاه نشته. غالۍ اوبدونکي حاضر دي، چې د دې دستګاه د جوړولو لپاره پانګونه وکړي، خو دولت تراوسه دوی ته لازمه ځمکه په اختیار کې نه ده ورکړې.

بله د رنګ او وړۍ د ښه جنسیت د نه لرلو ستونزه ده، چې په نړیوال مارکېټ کې د دوی د مصنوعاتو اعتبار ته زیان رسوي او د افغانستان دولت په دې برخه کې هم له دوی سره مرسته نه ده کړې. نړیوال مارکیټ ته د غالیو د انتقال پروسه د غالۍ اوبدونکو بله ستونزه ده، چې افغان دولت ورته شرایط نه دي برابر کړي. اوسنی دولت تراوسه نه دی توانېدلی، چې د هوايي کارګو له لارې د غالیو د انتقال مناسب شرایط برابر کړي. همدا دلیل و، چې غالۍ اوبدونکو پاکستان ته مخه کړه او د هغوی له هوايي کرښو یې کار واخیست.

زموږ په ښارونو او کلیوکې د غالۍ اوبدلو کسب شته، خو د خدماتو هغه زنځیر نشته، چې یو رنګ پوهه او تخصص په بل رنګ پوهې او تخصص پورې وتړي او ډېرو خلکو ته هم د کار

زمینه برابره کړي او هم ورته غوره خدمات وړاندې کړي.

زه د خپلې نړیوالې تجربې په اساس ویلی شم، چې له دولت څخه زموږ د غالۍ اوبدونکو غوښتنې ډېرې پر ځای او معقولې دي. که چېرې د اروپا او امریکا د سوداګرۍ د مدیریت استادان هم له دغو غالیو اوبدونکو سره کېني، نو د دوی غوښتنې به ومني. په نوره نړۍ کې د سوداګرۍ اتحادیې او دولتونه په سلګونو میلیونو ډالر لګوي چې د سوداګرۍ د ادارې کارپوهان د ستونزو تحلیل او حل لارې وړاندې کړي، مګر زموږ دولت ته غالۍ اوبدونکو په وړیا ډول داسې مشورې ورکړې، خو دوی پرې غوږ نه دی ګرولی. که په هېواد کې یو اغېزمن دولت راشي ژر تر ژره به د غالۍ اوبدونکو دا غوښتنې پر ځای او په لکونو خلکو ته به کاري زمینې پیدا کړي.

په همدې ډول هغه کسبګر چې په هېواد کې ژوند کوي د خپل کاري ظرفیت د لوړولو او د غوره خدماتو د ارایه کولو لپاره د دولت مرستې ته اړ دي.

د کابل د پلچرخي د کسبګرو له اتحادیې څخه نیولې د جلال آباد، کندهار، هرات، کندوز، بغلان، مزار، خوست، بدخشان، تخار، فراه او هلمند د مزدورانو او کسبګرو تر اتحادیو پورې ټولو په مفصله توګه خپلې ستونزې تحلیل کړي او د هوارې په موخه یې له دولت څخه مرسته غوښتې، مګر دولت پرې ځان نه دی پوه کړی. که اغېزمن دولت موجود وي د دې ستونزو د هوارې لپاره په ډېره اسانه توګه ترتیب نیول کېدی شي.

زموږ کسبګر د اولاد د نفقې ګټلو لپاره په ټوله نړۍ کې خواره دي. د ایران ساختماني شرکتونه په تېرو دریو لسیزو کې زموږ د کسبګرو په همت پرمخ ولاړل. که چېرې موږ د خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

معلمانو، مامورينو او متشبثينو لپاره د هستوګنځايونو ترتيب نيسو، نو له يوې خوا به مو دغه وطنوال کسبګر چې په ډېرو سختو شرايطو کې په ګاونډيو هېوادونو کې ژوند کوي بېرته خپل هېواد ته راستانه شي او له بله پلوه به هغه ټول کاري ظرفيت را ټول شي، چې موږ ورته همدا اوس ډېره اړتيا لرو.

هغه خدمات چې له ښار څخه سيمې او نړۍ ته وړاندې کېږي: د ښاري خدماتو دا برخه په سيمه ييزو او نړيوالو خدماتو پورې تړلې ده. يو مثال يې، د حوالې سيستم او بانکونه دي. پخوا تر دې چې بانکونه رامنځته شي زموږ بهر مېشتو افغانانو به خپلوانو ته د حوالې له لارې پيسې رالېږلې، خو اوس چې بانکونه جوړ شوي سوداګريزو شرکتونو ته د صادارتو او وارداتو اسانتياوې رامنځته کوي. د تشبث د تقويې لپاره بانکونه مهم دي، ځکه بانکونه د پور ورکولو له لارې متشبثين تقويه کوي او د نړيوالې پانګې په جلب وجذب کې بااعتباره ملي بانکونه ډېر اساسي رول لري.

هغه مهال چې په نړۍ کې د چټکو مواصلاتو امکانات نه وو، نو زياتره خدمات په ملي چوکاټ کې ترسره کېدل. د ساري په ډول، هغه وخت چې د ټليفون، انټرنيټ، فکس او نور مواصلاتي امکانات نه وو د يوه سوداګريز شرکت مسؤولينو به د خلکو د شکايتونو او فرمايشونو د اورېدو لپاره په هره مغازه کې يو دفتر درلود. دوی به چې په هر هېواد کې مغازه لرله په هماغه مغازه کې به يې د هغه وطن مامورينو کار کاوه او ياده شوې دنده به يې ترسره کوله، مګر اوس چې ذکر شوي امکانات شته شرکتونه کولی شي د ټليفون د يوې شمېرې په وسيله د نړۍ له ګوټ، ګوټ څخه د خلکو شکايات او فرمايشونه راټول

کړي. که د يوه امريکايي شرکت د ټليفون مرکز ته څوک د نړۍ له هر ګوټ څخه ټليفون وکړي، نو ښايي په هندوستان کې ناست نفر ورته ځواب ووايي، ځکه هندوستاني ځوانان د امريکا د بېلابېلو سيمو په مختلفو لهجو خبرې کولی شي او په ډېره اسانۍ هغه کارونه اجرا کوي، چې لس کاله پخوا پخپله امريکايانو ترسره کول.

د داسې خدماتو عرضه کولو لپاره بايد يوه پياوړې بشري قوه رامنځته او د معلوماتي ټيکنالوجۍ په برخه کې اساسي پانګونه وشي.

د معلوماتي ټيکنالوجۍ په برخه کې د هندوستان د بنګلور او حيدرآباد تجربې له يوې خوا او د ايرلينډ تجربې له بلې خوا دا په ګوته کوي، چې معلوماتي ټيکنالوجي د دوی د ژوندانه د ودې يو ستر عنصر ګرځېدلی، چې د ښاري خدماتو د عرضه کولو چاره يې ډېره اسانه کړې ده.

و- مارکېټ جوړول:

څرنګه چې موږ د دولت او ملت جوړونې ته اړتيا لرو، همدا ډول مو د قانونمند او متحرک بازار جوړول هم ستره اړتيا ده. د داسې بازار په ځينو اصولو باندې مخکې غږېدلي يوو. قانونمند بازار د قانوني حکومت تر ټولو ستر شرط دی، ځکه د قانون د حکومت په رڼا کې ژوند، وطن، پانګه او معاملات خوندي وي، خو د دې ترڅنګ زيربنا هغه اړتيا ده چې پرمټ يې ټول اقتصادي معاملات په اسانۍ سرته رسېږي. دلته د يوه قانونمند بازار په ځينو هغو اصولو رڼا اچوو چې زموږ په ځانګړو شرايطو کې ورته پاملرنه په کار ده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

نړيواله سطحه يې خپل فعاليتونه پيل کړل. د دې ټولو فعاليتونو عمده پايله داده، چې فقيرو خلکو ته د يوه جمعيت د ګارنټۍ پر اساس پورونه ورکول شي. غريب خلک هم په ډېره ايمانداري دا پورونه پرې کوي او د خپل ژوندانه د ښه کولو لپاره ترې کار اخلي.

واړه پورونه په دې هم ډېر د اهميت وړ دي، چې غريبو خلکو ته د حد اقل اقتصادي خوځښت زمينه برابره کړي، خو د دې لپاره، چې اساسي اقتصادي خوځښت رامنځته شي د منځنيو او سترو پورونو ورکولو ته اړتيا ده.

د منځنيو پورونو اندازه شرايطو ته په پام سره فرق کوي. زموږ په ځانګړو شرايطو کې له **۲۵** زره افغانيو څخه تر **۲۵۰** زرو افغانيو پورې او له **۲۵۰** زرو څخه تر **۵۰۰** زرو افغانيو پورې قرضه د خاص اهميت وړ ده. د دې پورونو اهميت دا دی، چې هغو ځوانانو ته چې مبتکر فکر لري، خو د عملي کولو پانګه يې نه لري، د کار زمينه مساعده کړي او دا چې پخپله ګټندوی وي پور ورکوونکو ته هم ګټه ورسوي.

دا ډول پورونه هغو متشبثينو ته، چې په وړه سطحه کې يې خپل برياليتوب تثبيت کړی، خو د پانګې د کموالي له کبله نه شي کولی، چې د خپل کار ساحه پراخه کړي، ډېر مهم دي. د مثال په توګه، يو بزګر چې د واړه پور په نتيجه کې يې په لس جريبه ځمکه باندې يو فصل کرلی وي او په دې برخه کې يې خپل تشبث ثابت کړی وي، خو د پيسو د نه لرلو له کبله نه شي کولی، چې دا سې يو جنس چې په هېواد کې نوی وي او ښه بازار لري وکري، نو که چېرې دې بزګر ته د سل جريبه ځمکې د اجاره کولو چانس په لاس ورشي ښکاره ده، چې لويه ګټه به ترې

لومړی- د پور نظام: دا هغه نظام دی، چې په نړۍ کې د اقتصاد په چټکتيا کې ستره ونډه لري. دا سيستم درې برخې لري، چې درې واړه د اقتصادي تحرک لپاره مهمې دي او دا هغه سيستم دی، چې کولی شي وړې پيسې ټولې او سترو موخو ته پرې د عمل جامه واغوندي.

د واړه پور سيستم نن ورځ د ډېرو فقيرو خلکو د هوساينې لپاره يو ګټور اقدام ثابت شوی دی. د واړه پور په باب د اسلامي هېواد بنګله دېش ستره کارنامه د مثال په ډول يادولی شو. د نوبل جايزې ګټونکی ډاکټر محمد يونس هغه شخصيت و، چې د دې سيستم په پراختيا کې يې په بنګله دېش کې ستر رول ادا کړی دی. د واړه پور عمده ګټه داده، چې په عمومي ډول فقير خلک او په خصوصي توګه هغه فقيرې مېرمنې چې هېڅ جايداد نه لري د ژوند د تېرولو لپاره ترې کار واخلي. کله چې په دې اړه سپارښتنه وشوه، چې مستحقو مېرمنو ته دې واړه پورونه ورکول شي. مهمه پوښتنه دا وه چې دوی به څرنګه د دغو پورونو په پرېکولو وتوانېږي؟

د ډاکټر محمد يونس مهم ځواب دا و، چې دا پورونه به د يوې ټولنې له خوا پرې کېږي، ده تر يو سمندري توپان وروسته د مېرمنو يو ټولګی جوړ کړ او خپلې پيسې يې ورته د پور په توګه ورکړې په نيږدې وخت کې څرګنده شوه، چې فقيرې مېرمنې د پور په پرې کولو کې تر هر چا ډېرې امانتدارې دي او په منظمه توګه خپلې ژمنې سرته رسوي. د دې په پايله ګرامين بانک جوړ شو، چې اوس په نړيواله کچه پېژندل شوی بنسټ دی. د ګرامين ترځنګ د برک په څېر چې اوس په افغانستان کې هم فعاليت کوي، نور بنسټونه هم ايجاد شول او په سيمه ييزه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

واخلي او لا به هم د خپل ابتکار ساحه پراخه کړي، خو که چېرې يوه مبتکر ته د خپل نظر د عملي کولو موقع په لاس ورنه شي، نو ابتکاري نظريات به يې يوازې نظريات پاتې شي او هېڅکله به هم عملي نه شي، چې نه به يې ځان ته کومه ګټه ورسېږي او نه هېواد ته.

د منځنيو او وړو پورونو تر منځ هم توپير دی، ځکه د منځني پور اخيستو لپاره يو څوک اړ دی، چې سوداګريز پلان ولري، چې د پور ورکوونکي بنسټ له خوا به د دې پلان د تطبيق مرحلې تر څارنې لاندې نيول کېږي. د منځنيو پورونو ترڅنګ د سترو مفکورو او نظرياتو د عملي کولو لپاره لوی پورونه ډېر لازمي دي، ځکه بې له لويو پورونو سترې مفکورې او ابتکاري نظريې نه شي عملي کېدی.

د دې بهير د غښتلي ودې لپاره بانکونه هم مهم دي. د بانکونو په وسيله ټولنيزه هوسايي رامنځته کېږي. د ساري په توګه، که څوک غواړي په ځانګړې توګه کور يا اپارتمان جوړ کړي، نو له يوې خوا ډېر وخت غواړي او له بلې خوا په ډېره لوړه بيه پرېوځي، مګر په هغو هيوادونو کې، چې ساختماني شرکتونه شته کولی شي له بانکونو څخه ضروري پورونه ترلاسه او د خلکو د توان او اړتيا تر څېړنې وروسته کورونه جوړ او بازارونو ته يې وړاندې کړي. د دې ترڅنګ بانکونه پېرودونکو ته د هغوی د مياشتينيو عوايدو په نظر کې نيولو سره پورونه ورکوي، چې هغوی په ټاکلې موده کې د کور يا اپارتمان مالکان شي. په وړه، منځنۍ او لويه کچه د پور د منظم سيستم موجوديت د هېواد د اقتصاد په هره برخه کې اغېز لري.

د اسپانيا يو ستر ابتکار دا و، چې د پور د سيستم په وسيله

يې په خصوصي سکتور کې دا توانايي پيدا کړه، چې د زېربنا يوه ستره برخه يې جوړه کړه. په هندوستان کې په تېرو دريو کلونو کې ځينې داسې بنسټونه منځته راغلي، چې د زېربنا پانګه يې بولي او د خصوصي سکتور له لارې يې د زېربنايي پروژو جوړول خپله موخه ګرځولې ده. موږ بايد د دغو مهمو تجربو پر اساس د لازمي پراختيا لپاره په افغانستان کې هم د پور ورکولو د سيستم په هکله جدي اقدامات وکړو.

په دې برخه کې د اسلامي بانکدارۍ هغه ابتکارات، چې په تېرو شلو کلونو کې شوي هم د ډېر اهميت وړ دي، ځکه بنسټيز اصل يې پر مضاربت ولاړ دی، نو لازمه ده چې موږ له نورو اسلامي هېوادونو بيا په تېره د خليج له تجربو ګټه واخلو او د هغوی په اشتراک دا ډول نهادونه په خپل هېواد کې جوړ کړو.

دويم- اجاره او بيمه: د يوه متشبث انسان د برياليتوبونو راز د اقتصادي بنسټونو په موجوديت کې دی. په دې برخه کې د پور د سيستم په اړه وپوهېدو، خو د اجارې او بيمې سيستم هم د يوه متشبث د برياليتوب لپاره مهم بنيادونه دي. که چېرې يو متشبث وغواړي، چې د کرنې په برخه کې تشبث وکړي او اړ وي چې ځمکه واخلي، نو د ځمکې لوړه بيه به هغه ته د ګټې چانس په لاس ورنه کړي او که له دولت يا خلکو څخه ځمکه په اجاره ونيسي، نو د کمو پيسو په بدل کې دا کار کولی شي.

همدا ډول د ساختمان جوړولو په برخه کې د ماشينونو اجاره کولو سيستم هم ډېر ضروري دی. که يو ساختمان جوړوونکی اړ شي چې ماشينونه په کامل مالکيت واخلي، نو په هغه صورت کې به ډېره ګرانه وي چې داسې وکړي، ځکه په مارکېټ کې به د يوه ماشين بيه دومره لوړه وي چې متشبث ته به د نور فعاليت

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره کافي پیسې نه وي پاتې، نو ځکه د بانکونو او یا نورو ساختماني شرکتونو په څېر د ماشین الاتو د شرکتونو موجودیت هم د اقتصادي خوځښت یوه لازمي برخه ده.

په افغانستان کې له نېکه مرغه ځینو متشبثینو د ماشینونو د اجارې شرکتونه جوړ کړي دي او د دوی د فعالیت کچه دې ته رسېدلې چې بهرنیو قراردادي شرکتونو ته هم په اجاره ماشینونه ورکوي. مګر له بده مرغه د افغانستان دولت په دې نه دی بریالی شوی چې د دوی نظریات واوري او د ستونزو په حل کولو کې ورسره مرسته وکړي، ځکه د داسې شرکتونو یوه مهمه ستونزه د بیمې نشتوالی دی. که چېرې د ماشین آلاتو د اجاره دارۍ یو شرکت، یو ماشین چې له پنځوسو زرو ډالرو تر درې سوو زرو ډالرو بیه ولري، له لاسه ورکړي او په یوه کال کې دا عمل څو ځله تکرار شي، نو شرکت ته به ویجاړوونکې صدمه ورسوي. د بیمې اساس دا وي چې د طبیعي افاتو او انساني صدماتو د راتګ پر وخت د یوه متشبث د زیانونو جبیره وکړي. که د بیمې منظم سیستم وي، نو متشبث په ډاډه زړه کولی شي خپل پلانونه منسجم کړي. جګړه ییز حالات او بد امني د خاصو اقداماتو غوښتنه کوي. په هغه صورت کې چې امن نه وي دولت او نړیواله ټولنه د نړیوالو تجربو پر اساس کولی شي اصولي ګامونه واخلي چې د متشبثینو هلې ځلې تقویه او هغوی ته د نورو اقتصادي فعالیتونو د پراختیا زمینه برابره کړي.

دریم- د تدارکاتو زنځیر یا (Supply Chain): دا یو عملي فن دی، ځکه اوسنی نړیوال اقتصاد په دې استوار دی او هر چېرې، چې خامو یا پخو موادو ته اړتیا پیښه شي باید پر

وخت ورته ورسېږي.

د تدارکاتو نظم راوستلو ته د تدارکاتو زنځیر وایي او زنځیر یې ځکه بولي چې که ترمنځ یې هره کړۍ ماته شوه، نو زنځیر خپل اغېز له لاسه ورکوي. په همدې ډول د تدارکاتو د زنځیر هره کړۍ د زنځیر د موجودیت لپاره هم ډېر اهمیت لري. ددې ادعا ژوندی مثال زموږ واردات دي. موږ د مختلفو پروژو لپاره بېلابېلو ماشینونو ته اړتیا لرو او ترڅو، چې یو ماشین کم وي دا پروسه پرمخ نه شي تللی، خو له بده مرغه ډېر وخت داسې شوي، چې زموږ د اړتیا وړ واردات د کراچۍ په بندر کې په اونیو او میاشتو تم شوي دي. په چین، جاپان، اروپا، او امریکا کې د یوې پروژې مسؤول په دقیقه توګه پوهېږي، چې دده د اړتیا وړ ماشینونه به کوم وخت ده ته ورسېږي او که ځنډ په کې راشي، نو د ماشینونو شرکتونه به ورته ډېره لویه جریمه ورکوي. خو دا چې موږ په وچه پروت هېواد یو - زموږ واردات په یقیني ډول د مودې له پلوه نه شي ګارنټي کېدی، چې په خپل وخت به زموږ لاس ته راشي. له همدې کبله اړ یوو، چې خپل ضروري تدارکات په اساسي توګه تنظیم کړو او له هغو هېوادونو سره، چې بحري بندرونه او د ریل پټلۍ لري یوې موافقې ته ورسېږو، ځکه په وچه پرتو هېوادونو لپاره ځینې نړیوال قوانین موجود دي او موږ باید د هغو قوانینو په چوکاټ کې یوه پیاوړې ملي طرحه او ابتکار رامنځته کړو، چې په پایله کې یې زموږ د بارچالانۍ نظام داسې بڼه غوره کړي، چې د پروژو د تطبیق لپاره له وخت او زمان څخه مؤثره ګټه واخلو.

د بارچالانۍ اهمیت یوازې په دې کې نه دی چې د پروژو د عملي کولو لپاره مواد انتقال کړي، بلکې کرنه، صنعتي

(c) ketabton.com: The Digital Library

فعالیتونه او نور ټول خدمات په یوه تدارکاتي نظام پورې تړلي شیان دي. مونږ اړ یوو، چې په دې فني برخه کې ګڼ شمېر ځوانان وروزو، چې د دې مهم زنځیر په هره کړۍ کې د ډېرو معلوماتو خاوندان شي او وکړی شي، چې راتلونکي نسلونه هم تربیه کړي.

څلورم- د ګټې زنځیر: بشري پانګه کولی شي طبیعي او کلتوري شتمنۍ په مالي پانګه واړوي. د طبیعي پانګې په اړه مو د مخه وویل، چې څنګه خام مواد کېدی شي پر قیمتي تولیداتو باندې بدل شي. زمونږ مېرمنې لاسي کارونه کوي، خو نه دوی د یادولو وړ ګټه ترلاسه کوي او نه هغه سوداګر، چې له دوی څخه لاسي جوړ شوي توکي اخلي، سبب یې دادی، چې د ګټې زنځیر محدود او لنډ پاتې دی او هغه کړی، چې کولی شي دا لاسي صنایع د نړۍ سترو بازارونو ته ورسوي په دې زنځیر کې نه ده ورزیاته شوې. مونږ اړ یوو، هغه کړی، چې د کالیو د نړیوالو ستنډرډونو ځانګړنې په ګوته کوي او د هغو پلورنځیو د غوښتنو په اړه معلومات راکوي، چې ستر بازار لري د خپلو ګټو په زنځیر کې زیاته کړو.

ددې لپاره چې زمونږ لاسي صنعتګران ددې بازارونو پر اهمیت پوه شي او د هغوی د اړتیاوو په پام کې نیولو سره خپل کارونه تنظیم کړي، نو په کار ده، چې دوی ته د معلوماتو راټولولو او د فني مهارتونو د لوړولو زمینه مساعده شي. کله چې د ګټو زنځیر زمونږ له کلي څخه تر نړیوال بازار پورې په منظمه توګه وغځېږي او خلک په هرې کړۍ کې د بلې کړۍ پر اهمیت پوه شي، نو هغه مهال به د ګټې زنځیر رښتیا هم پیاوړی او د دې لامل شي، چې زمونږ د ټولنې شلېدلې خواوې وتړي او د

خلکو ژوند هوسا کړي.

د ګټې د زنځیر بل مثال کلتوري شتمني ده. مونږ د خپل تاریخ له ډېرو دورو څخه لرغوني اثار او نښې لرو، چې زمونږ کلتوري پانګه ده. مصر، مکسیکو او ترکیه د هغو هېوادونو له بېلګو څخه دي، چې له خپلو لرغونتوکو او ټوریزم څخه یې د ګټې یو قوي زنځیر جوړ کړی دی او توانېدلي دي، چې هر کال په میلیاردونو ډالر له دغه زنځیر څخه پیدا کړي. سره له دې، چې ځینې خلک فکر کوي، په اوسنیو امنیتي شرایطو کې په افغانستان کې د ټوریزم پراختیا ناممکنه ده، مګر افغان متشبثینو دا نظریه غلطه ثابته کړه، او په بلخ کې هغه څو تنه متشبثین، چې څو ستر باغونه یې جوړ کړي وایي، چې د دوی باغونو ته خلک راځي ودونه او نور ډول ډول محافل په کې نیسي او په دې برخه کې د خلکو تقاضا تردې هم لوړه برېښي.

اوس چې زمونږ په هېواد کې ګڼ شمېر بهرنیان ژوند کوي کولی شو، هم ددوی له لارې او هم د داخلي ټوریزم د پراختیا له لارې خپله دغه برخه د ګټې په زنځیر بدله کړو.

پینځم- ګارنټي: پانګونه همېشه له خطر سره مخ وي. که پانګوال خطرونه ونه مني، نو د ډېرو پیسو خاوندان کېدی نه شي. کله چې په امریکا او اروپا کې اساسي اقتصادي وده پیل شوه پانګوال اړوو، چې د پانګې د پراختیا لپاره ټول خطرونه ومني، مګر د وخت په تېرېدلو داسې بنسټونه رامنځته شول، چې ورو-ورو یې د پانګونې په برخه کې رېسک کم کړ.

د قانون حاکمیت او د بیمې او پور سیستمونه هغه بنسټونه دي، چې رښتیا هم د پانګوال خطرونه تر ډېره بریده کمولی شي او په کومه اندازه، چې د پانګوال خطرونه کمېږي په هماغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اندازه د هغوی د فعالیت ساحه پراختیا مومي. له دې سیستمونو څخه یو تر ټولو مهم سیستم، ګرنټی ده، چې په تېرو شپېتو کلونو کې رامنځته شو. دا ګارنټي بېلابېلې برخې لري او د مختلفو هېوادونو او مؤسساتو له خوا ورکول کېږي، چې د سیاسي ریسک ګارنټي یې غوره مثال دی، ځکه په هغه وخت کې، چې د دولتونو د پالیسیو په تداوم باندې پانګوال باور ونه لري، نو هم د دولت او هم د پانګوالو له خوا په قراردادونو کې د سیاسي ریسک ګارنټي داخلېږي او معنی یې دا وي، چې که د حکومت پالیسي بدله شي، نو په هغه صورت کې به د رېسک ګارنټي کوونکې مؤسسه د پانګوال د تاوان جبیره کوي.

همدارنګه حکومت به له وړاندې څخه په قانوني توګه یوه اندازه تاوان منلی وي. په دې کې عمده عنصر هغه دربیم ګړې مؤسسه ده، چې د دولت او پانګوال ترمنځ د دواړو خواوو ژمنې څاري، چې قراردادونه یې باید پر اصولو ولاړ وي. د ګارنټۍ یو بل مثال په یوه بې ثباته هېواد کې د پانګوالو تشویق او ترغیب دی.

د ساري په توګه، موږ اړ شوو، د مؤقتې او انتقالي دورې پر مهال د امریکا له متحدو ایالاتو څخه وغواړو، چې له امریکا څخه بهر د پانګونې ګارنټي کوونکي مؤسسې (OPIC) په وسیله زموږ په هېواد کې بهرنۍ پانګونه ګارنټي کړي. تر څه بحثونو وروسته دا کار وشو او د ۲۰۰۸ میلادي کال تر پای پورې د امریکا یادې شوې مؤسسې وکولی شول تر یو میلیارد ډالرو زیاته بهرنۍ پانګونه په افغانستان کې ګارنټي کړي. د دې نوښت نتیجه دومره بریالۍ شوه، چې تېرکال د همدې مؤسسې له خوا شپږو نورو هغو هېوادو ته هم انتقال شوه، چې تازه د

جګړې له ډګره راوتلي وو. په افغانستان کې د بهرنۍ پانګې ګارنټي کېدل مثبت دي، ځکه د هر وروسته پاتې هېواد هدف باید دا وي، چې د کارد ایجادولو لپاره د امکان ترحده بهرنۍ پانګه جذب کړي، مګر اصلي هدف باید دا وي، چې موږ له هېواده بهر او په هېواد کې دننه، افغاني پانګه جذب او په کار واچوو. دا چې په وروسته پاتې هېوادونو کې د کورنۍ پانګې لپاره د ګارنټۍ کومه منبع نشته، نو موږ باید نور شرایط داسې عیار کړو، چې خپله پانګه مو بهرته ونه وځي.

ز- ټولنیز تشبث:

فردي تحرک د متشبث اقتصاد لپاره خاص اهمیت لري او د تاریخ په اوږدو کې داسې بنسټونه منځته راغلي چې متشبثینو ته دا امکان برابر کړي تر څو خپلې پانګې سره راټولې کړي، چې په ګټه او تاوان دواړو کې سره شریک شي. د دې یو مثال خانداني تجارت دی، خو په دې عنعنوي تجارت کې د شرکتونو مالکیت او مدیریت له یوه تن سره وي او په یوه کورنۍ کې تمرکز لري، مګر په یوه سهامي شرکت کې د مالکیت او مدیریت په برخه کې توپیر وي، ځکه مدیریت هغو کسانو ته سپارل کېږي، چې د مدیریت وړتیا لري او د مالکینو ګټه خوندي ساتلی شي. په داسې بنسټونو کې د مالکانو دنده څارنه وي چې وکولی شي خپل ملکیت او ګټې خوندي وساتي.

په نړۍ کې یو خاص بنسټ چې په وروستیو لسیزو کې یې ځانګړې حیثیت پیدا کړی ټولنیز تشبث دی. زموږ په ټولنه کې دا تشبث په یوه ساحه کې ډېره اوږده سابقه لري چې هغه د اوبو د تنظیم برخه ده. د تاریخ په اوږدو کې د افغانستان په هر ګوټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکول شي، د عرضې او تقاضا ترمنځ تعادل ټينګ او يو له بله وتړل شي، نو په هغه وخت کې به زموږ کلي وتوانېږي چې له هرې ژرندې او ابشار څخه د برېښنا په توليد کې کار واخلي او که چېرې کلي ته برق ورغی، نو بيا به ډېر ژر ورته په نورو اقتصادي چارو کې د فعاليت زمينه برابره شي.

د ټولنيز تشبث په برخه کې په اسپانيا کې تر هغې کورنۍ جګړې وروسته چې له دويم نړيوال جنګ څخه تر مخه پېښه شوه ډېر ستر تجارب رامنځته شول، ځکه کلي او ښارونه رنګ شول، په لکونو انسانان د بارودو خوراک شول. هغه وخت يو مفکر اسپانوي د ټولنيز تشبث داسې اساسات کېښودل چې کلي يې په واقعيت کې په شرکتونو بدل کړل، چې وروسته ترې ستره اتحاديه جوړه شوه او موندروګان چې يو ستر نړيوال شرکت دی د همدې هڅو په پايله کې منځته راغی.

زموږ په ځانګړو شرايطو کې زما وړانديز دا دی چې زموږ کلي هم بايد د ټولنيز تشبث په مرکزونو بدل شي. د ملي پيوستون لومړۍ مرحله د همدې موخې لپاره وه چې په کليو کې پانګه او مديريت رامنځته کړي، چې د برېښنا او اوبو پر تنظيم سربېره د داسې تشبثاتو مرکز وګرځي چې په وسيله يې د کرنې، ورو معدنونو او صنعت په برخه کې هم تشبثات رامنځته شي.

ک- ځوانان او اقتصاد:

ځوانان زموږ د ټولنې يو مطلق عددي اکثريت دی، خو له بده مرغه زموږ په ټولنه کې لا هم اقتصادي اقليت ګڼل کېږي، بې له دې چې ځوانان په يوې متحرکې اقتصادي قوې بدل شي په هېواد کې ثبات نه شي راتلی. دا چې زموږ ځوانان په حال او

کې د ټولنيز کوښښ په نتيجه کې د اوبه خور لپاره ويالې جوړې شوې دي او ستر سند يې په هرات کې د اوبو د نظام په هکله هغه ځانګړې ترتيب دی، چې په لسمه هجري پېړۍ کې يې رامنځته کړی و. دا طريقه په دومره اساسي ډول پلې شوې وه چې نن هم دوام لري او دا وخت له نړيوال بانکه نيولې د نورو ټولو نړيوالو بنسټونو متخصصين دې اجماع ته رسېدلي چې د اوبو حفظ او مراقبت بې له دې چې ولسونه او ټولنيز بنسټونه په کې برخه واخلي، دولتونه يې نه شي تنظيمولی.

اوبه زموږ د طبيعي پانګې ستره برخه جوړوي، نو لازمه ده چې يو ځل بيا خپلو ټولنيزو بنسټونو ته قانوني واک ورکړو او د دولت او ملت ترمنځ نوي قراردادونه او نوی تعادل راوړو.

په وروسته پاتې هېوادونو کې د ټولنيز تشبث يو ستر برياليتوب د برېښنا توليد او څارنه ده. وړه برېښنا چې د دولت يا مرسته کوونکو هېوادونو په مرسته د کليو د تشبث پر اساس رامنځته شوې ډېره برياليۍ ده. عمده مثال يې نيپال دی چې پلازمېنه يې د برېښنا له کمبود سره مخامخ ده، خو کلي يې د خپل زحمت په بنياد په برېښنا روښانه دي. زموږ په هېواد کې هم د برېښنا په برخه کې ځينو کليو اقدام کړی دی، خو دا واړه کوښښونه هغه وخت نتيجه ورکولی شي چې د يوه ملي پلان په ترڅ کې د دولت او نړيوالې ټولنې له مرستو او د خصوصي سکتور له ودې سره هماهنګي پيدا کړي. د دې هڅو پر وړاندې يوه بله ستونزه په هېواد کې د وړې برېښنا د انجنونو د توليد د سرچينو کموالی دی او د دغو انجنونو د توليد کيفيت هم يو له بله سره فرق کوي. که چېرې توليد پراخ او معياري بڼه غوره کړي او هغه متشبثو کليو ته چې په دې هکله هڅه کوي مرسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

مستقبل دوارو کې مناسبه برخه واخلي جدي اقدامات په کار دي.

د مخه مو ذکر کړه چې ځوانان تخنیکي پوهې ته اړتیا لري او د زده کړې زمینه یې باید برابره شي که موږ د افغانستان هر ځوان ته د هغه نیالګي په سترګه وګورو چې په یوې سترې ونې بدلیدونکی او راتلونکي نسلونه به یې مېوه خوري او سیوري ته به یې کیني، نو لازمه ده چې دوی ته د اقتصادي تشبث ټولې لارې خلاصې کړو. د تدارکاتو او ګټې د زنځیر په هره کړۍ کې یې شامل کړو په ځانګړې ډول د پور نظام باید په هره برخه کې د ځوانانو لپاره اختصاص ولري او موږ باید له ځوانانو سره په ګډه داسې بنسټونه جوړ کړو چې پر بنسټ یې د ټولنیز مسؤولیت په چوکاټ کې د دوی تشبثاتو ته پورونه ورکول شي. د مدیریت په برخه کې د ځوانانو روزنه یو بل مهم ګام دی. د دولت، اقتصاد او ملت جوړولو ټوله پروسه د اصولي مدیریت او بشري پانګې په غښتلتیا ولاړه ده، نو ځکه باید د ځوانانو لپاره په پوهنتونونو او له پوهنتونونو بهر داسې ترتیبات ونیول شي، چې دوی هم په مدیریت او هم په عملي تطبیق کې د پوهې او تجربې خاوندان شي.

نتیجه ګیري

په دې فصل کې زموږ ټول بحث د یوه متحرک اقتصاد پر محور څرخېده، مګر دا هم باید په ګوته کړو چې د یوه متحرک اقتصاد هره برخه له یوه اغېزناک دولت سره زنځیري ارتباط لري، مګر دا یې هم معنی نه ده چې بویه دولت او اقتصاد خپل بنسټیز خصوصیات نه لري. هره ساحه ځانګړې پوهه او ځانګړې مدیریت غواړي، خو ملي ګټې هغه مشترک ټکی دی چې باید د قانون د حاکمیت په چوکاټ کې رامنځته شي. ملي ګټې د ولس په اجماع، معلوماتو ته د لاس رسي او د حساب ورکولو په هغو اصولو ، چې په صدر اسلام کې اینښودل شوي دي تأمینېږي.

دا وړاندیزونه له کاغذي او فرمایشي چوکاټ څخه وتلي چې موږ غواړو د افغانستان ځانګړو شرایطو ته په پام، د اقتصاد په برخه کې یو داسې پراخ ملي بحث رامنځته شي چې موږ یوې سراسري ملي اجماع ته ورسوي چې په وسیله یې هم ملي موخې څرګندې او هم یې د تطبیق عملي لارې روښانه شي.

د ملت جوړول هم یوه احساساتي او هم یوه عقلاني پروسه ده. ملت جوړول هم د دولت او هم د اقتصاد له جوړښت سره ټینګه رابطه لري، ځکه د یوه اغېزناک دولت او متحرک اقتصاد رامنځته کول د ملت جوړونې په پروسه کې ممد واقع کېږي، مګر ملت سازي په اقتصاد جوړونې او دولت سازۍ کې نه خلاصه کېږي او ځانګړې قواعد لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپږم فصل:

ملي هويت او ملت جوړونه

هويت يوه کلتوري پديده ده او کلتور پر ژبه ولاړ دی، ځکه د انسان او حيوان ترمنځ يو لوی توپير د ژبې موجوديت دی، خو ژبه له وينې سره تماس نه لري، بلکې د زده کړې په چاپېريال پورې اړه لري، ځکه هرماشوم کولی شي يوه ژبه په مکمله توګه زده کړي. د ژبې زده کړه يوه طبيعي ځانګړنه ده، مګر دا چې يو انسان کومې ژبې زده کوي په تاريخي شرايطو پورې تړاو لري، د ساري په توګه، تر افغان جهاد وړاندې کم شمېر افغانان په اردو پوهېدل، مګر اوس دا شمېره ډېره لوړه ده، ځکه افغانانو د هجرت پر مهال په پاکستان او نورو ګاونډيو هېوادونو کې بېلابېلې ژبې زده کړې. پخوا تردې چې افغانان امريکا، اروپا او د نړۍ نورو هېوادونو ته لاړ شي، ډېر کم کسان په انګريزي، فرانسوي او جرمني ژبو پوهېدل، مګر اوس داسې ډېرې کورنۍ دي، چې په يادو شويو ژبو خبرې کوي. د دې کورنيو د ځوانانو ترمنځ د پښتو او دري ژبو پوهه په مختلفو مدارجو وېشلې شو، خو د ليک لوست ژبې يې هغه دي چې ښوونځي، کالجونه او پوهنتونونه يې ورباندې ويلي دي.

کوم افغانان چې په هغو ټولنو کې ژوند کوي د هويت په لحاظ د مختلفو ابعادو خاوندان دي. دوی وياړي، چې افغاني

الاصله دي او له پلرني وطن سره مينه لري، خو بيا هم اړ دي چې له هغو ټولنو سره ځان عيار کړي، چې دوامداره ژوند په کې کوي. د افغانستان په اړه فکر کول به د دوی په خبرو او ليکنو کې ښکاري او بېرته به پر افغانستان باندې مثبت يا منفي اغېز ولري، مګر ښکاره ده چې د زماني په تېرېدو سره به د هېواد په دننه او بهر کې د هويت په مختلفو ابعادو کې توپيرونه څرګند شي، ځکه هويت د هېواد په دننه کې د تاريخ جوړونې په پروسه کې خپله ښه ښکاره کوي او يوه برخه عملونه او عکس العملونه به په دې پورې تړلي وي، چې د ملت جوړونې په پروسه کې به ولس او د دولت چارواکي څرنګه د اعتماد فضا راوړي چې د خلکو باور ورسره ټينګ شي. همېشه د هويت بحث په يوه احساساتي بحث تبدېلېږي، وړاندېز مې دادی، هغه عمده مسايل چې د هويت په برخه کې د ستونزو په توګه ګڼل کېږي بايد په سړه سينه وڅېړل شي او بيا په هغو لارو چارو بحث وکړو، چې افغانستان په کې د يوې ملي اجماع په ترڅ کې د هويت خاوند کېدی شي.

الف- ستونزې:

موږ د يوه ملت په توګه له ځينو عمده ستونزو سره مخامخ يوو. د دې لپاره چې دا ستونزې هوارې شي بايد مخکې طبقه بندي شي او بيا ورته د حل لارې وسنجول شي. دا لېست چې په دې فصل کې تر بحث لاندې نيسو يو مقدماتي او لومړنی لېست دی او ښايي د يوه ملي بحث په ترڅ کې تغير وکړي، مګر له اوسنيو ستونزو څخه دا بحث په ګوته کېدی شي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱ - مهاجرت:

لاهم په پاکستان او ایران کې په میلیونونو مهاجر پراته دي د دې مهاجرو تر څنګ چې د روسي یرغل پر مهال له هېواده وتلي دي، په لکونو نور ځوانان هم کوښښ کوي چې د کار پیدا کولو لپاره بهرنیو هېوادونو ته لاړ شي. د دې هېوادوالو ژوند د ګاونډیو هېوادونو په چاپېریال پورې تړلی او که چېرې دوی مارکیټ ته ځي یا ټلویزیون او راډیو ته کېني، نو حتما د ګاونډي هېواد د کلتور تر تاثیرلاندې راځي او د هغه هېواد په چوکاټ کې ژوند عیاروي. سیاست، اقتصاد او کلتور یې د دوی پر ژوندانه مستقیم اغېزکوي همدارنګه د بهر هغه لوستي افغانان، چې د سردار محمد داؤد د حکومت پر مهال او یا د ډاکټر نجیب تر دوران وروسته امریکا، اروپا او نورو هېوادونو ته کډه شوي د افغانستان په باب تاوده بحثونه کوي.

دغه بحثونه د راډیوګانو، ټلویزیونونو، مجلو او اخبارونو له لارې خپرېږي او په افغانستان کې هم انعکاس مومي چې په طبیعي ډول منفي یا مثبت اغېز پرېښودلی شي. دې کړیو زیاتره قومي بڼه غوره کړې او یوه له بلې سره د قومي اړیکو پر بنیاد راشه درشه کوي چې له همدې امله د افغانستان داخلي قضایا هم د قومیت له سترګیو (عینکو) ورته ګوري. د دې ترڅنګ چې کله د افغانستان په واقعیتونو بحث کوي نو شالید یې عموماً په هغه چاپېریال پورې تړلی وي چې ده د راوتولو پرمهال ترشا پرېښې و، یعنې ځینې د سردار داؤدخان او ځینې یې د ډاکټرنجیب د حکومت د شرایطو په رڼا کې قضاوتونه کوي او د هغو زماني ادارو په کړیو کې ښکیل دي او هر څومره چې دوی د ډېر وخت لپاره له هېواده بهرپاتې کېږي په هماغه اندازه یې د

قضاوتونو معیار په طبیعي توګه تغیر مومي او له هغه چاپېریال څخه متاثر کېږي چې دوی په کې ژوند کوي، نو نتیجه یې دا شي چې د دوی او د هغو افغانانو چې د هېواد په داخل کې دي د قضاوتونو ترمنځ توپیر رامنځته کېږي.

۲ - محرومیت:

زموږ په هېواد کې هر چیرې د محرومیت بحث خپور دی او هر څوک خپل ځان د یوه هویت په توګه محروم بولي- نه د فرد په حیث. د دې بحث اړخونه ډېر دي، یوه مسئله یې په حکومت کې د څوکیو وېش دی. نن داسې قوم نشته چې په دې اړه دې خپل ځان محروم ونه شمېري.

د دې زړه بداوي او محرومیت د احساس ستر دلیل د اوسني دولت د وزیرانو قومي او ګروپي چلند دی، چې یو وزیر قومي چلند کړی او وزارت یې د قومي تضاد په مرکز بدل کړی دی. خو کله چې یې وزارت پرېښی، نو ټول مهم سلاکاران او لوړ رتبه کارکوونکي ورسره له وزارته تللي دي او دې چارې دا فکر عام کړی، چې فلانی قوم په اقتدار کې ونډه لري او فلانی محروم دی، خو په اصل کې د داسې قضیو په تکرار سره هېڅ قوم هم ځان دخیل نه بولي او ټول فکر کوي چې محروم دي.

دولت ته د لیاقت او شایستګۍ پر معیار د خلکو نه انتخاببدل هم د محرومیت یو بل دلیل دی، ځکه کله چې د دولتي دندو لپاره دا معیارونه په پام کې نه وي نیول شوي، قومي سیاستوال په بیړه د خپل قوم ځوانان څوکیو ته خېژوي او دا چې په دې توګه دولت ته داخل شوي، نو اړ دي چې دولتي مقررات پرېږدي او د خپل محسن (ولي نعمت) هره خبره که

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناروا وي او که روا ومني، ځکه ده ته يې مفته څوکۍ ورکړې ده.

د محروميت بله ستونزه د قراردادونو اخيستل دي. دا ستونزه له بګرام او کندهار هوايي ډګرونو څخه پيل شوه او اوسمهال يې د يوې عمومي ستونزې بڼه غوره کړې ده. هغه متنفذين چې دا ډول قراردادونه يې ترلاسه کړل له خپل ټول نفوذ او زور څخه يې کار اخيستی چې د نورو مخه ډب کړي، د دې په پايله کې اقتصاد د هويت په جګړه بدل شو.

يوه بله اساسي ستونزه چې د ځوانانو تر منځ يې قومي تبعيض ته وده ورکړې، لوړو زده کړو ته نه لاس رسی او د سکالرشيپونو نامنظم وېش دی، چې د افغان ځوانانو تر منځ يې د نسل په توګه د محروميت احساس راپارولی دی او دوې مسئلې يې ډېرې زياتې زورورې دي چې يوه مسئله په پوهنتونونو کې د دوی داخلېدل دي، ځکه د کانکور په ازموينو باور نشته او بيا - بيا د ازموينې سوالونه په بازار کې پلورل شوي دي، چې په نتيجه کې يې فعال، خو بې وزله ځوانان فکر کوي چې د زور او نفوذ خاوندانو يې حق په زور ترې لوټلی دی.

په ځوانانو کې د محروميت بل احساس په خاص ډول د بهرنيو سکالرشيپونو په برخه کې د بې عدالتۍ او درغلۍ له امله رامنځته کېږي. ډېر ځوانان په دې عقيده دي چې د دوی د سکالرشيپونو د وېش په برخه کې يا معيارونه نشته او يا نه عملي کېږي، ځکه بيا - بيا ليدل کېږي، چې چارواکي خپل خپلوان بې له دې چې لياقت يې ولري په سکالرشيپونو نازوي او هغه خلک چې پيسې نه ورکوي په مختلفو بهانو يې مخه نيسي.

د محروميت يوه بله دردونکې ستونزه د جهاد پر وخت له

هغو قربانيو نه راپيدا شوې چې خلکو ورکړې دي. په جهاد کې د چا پلار يا ورور شهيد شوی، يا په کې څوک معذور شوی او اندامونه يې پرې دي او يا څوک کونډه او بوره شوې ده. هغه کورنۍ چې داسې صدمات يې ليدلي او اوس د فلاکت شپې تېروي، نو محروميت يې ښخې عقده يې بڼه پيدا کړې، چې هم يې عقيدوي شکل نيولی او هم يې د ټولنيز درد بڼه غوره کړې ده.

سيمه ييز محروميت يوه بله ستونزه ده چې په دې هېواد کې اوږده سابقه لري. په افغانستان کې د متوازن انکشاف خبره د ظاهرخان له زمانې څخه خوله په خوله ګرځي خو په دې برخه کې اوس هم ډېرې داسې سيمې شته، چې د ژوندانه بنسټيز حقونه هم نه دي ورته رسېدلي او له دې امله خپل ځانونه محروم احساسوي. بادغيس، غور، نورستان، پکتيکا، بدخشان، دايکنډي، کنړ، ننګرهار، پروان، پنجشېر، ارزګان، کندهار، خوست، هلمند او داسې نور، ټول په دې فکر دي چې هېڅ پاملرنه ورته نه کېږي. د بن د پرېکړې پر مهال خلکو د دې هيله درلوده، چې بالاخره به د افغانستان ټولې سيمې متوازن انکشاف وکړي. اوس چې د انتخابي حکومت پينځه کاله تېر شوي د سمتي محروميت بحث تود دی او هر څوک سر ټکوي چې سيمې ته يې پام نه کېږي او نه يې په ژوند کې کوم ښه انکشاف راغلی دی. د محروميت خبره يوازې تر ولايتونو نه ده محدوده، بلکې ولسوالۍ هم سر ټکوي چې دولتي امکانات او ان نړيوالې غذايي مرستې هم په مخ او خاطر وېشل کېږي او چې اصلاح شوي تخمونه، سره يا نور غذايي مواد راشي، نو ولسوال او امنيه قوماندان ورته شنه ناست وي او هر څه خپلو

کورونو ته وړي.

د مېرمنو په برخه کې خو د محرومیت په ستونزو ډېر بحثونه کېدی شي، خو تېر د ېرش کلونه هغه زمانه وه، چې زموږ خویندو په کې ډول -ډول محرومیتونه وګالل. زموږ مېرمنې هم په عمومي ډول او هم د خاص صنف پر اساس له محرومیتونو سره لاس و ګرېوان دي. په عمومي توګه یې محرومیت دا دی، چې د کور ټول کارونه پرې پنډ دي، د اولاد روزنه یې تر غاړې ده، خو ځوک یې کارونو ته په درنه سترګه نه ګوري او نه ورته د داسې ابرومندانه کار زمینه برابرېږي، چې پیسې یې لاس ته ورشي. هغه مېرمن چې جګړو کونډه کړه او یتمان ور ترغاړې شول، هغوی مجبورې دي، هر کار ته مخه کړي، چې د یتیمانو لپاره یوه مړۍ ډوډۍ پیدا کړي.

د ماشوم د زوکړې پر وخت زموږ د خویندو او میندو ستونزه ډېره دردوونکې ده. د صحي امکاناتو نشتوالی له یوې خوا او د ولادت په اړه د مېرمنو ناخبري له بلې خوا هغه بلاوې دي، چې هره ګړۍ زموږ مېرمنې او ماشومان وژني او د کورنیو تر منځ ډېرې ناخوالې پر ځای پرېږدي.

په ملي کچه زموږ د محرومیتونو پورتنی لست مکمل او جامع نه دی، ځکه زموږ په جګړه ځپلي هېواد کې ښایي ډېر داسې موارد وي چې محرومیتونه زېږوي، خو زموږ هدف د ټولو محرومیتونو په ګوته کول نه، بلکې د دې یادونه ده چې په اوسنیو شرایطو کې د محرومیت دردوونکی انځور زموږ د ملي هویت په جوړولو باندې منفي اغېز پرېږدي او که بنیادي اقدامات و نه شي دا اغېز به نور هم خپور شي.

۳- ژبنی ستونزې:

ژبه هم کلا ده هم بلا، که ژبه د افهام او تفهیم او ملي ګټو د ساتنې او څارنې وسیله شي، نو کلا ده او که د نفاق او کرکې د پراخولو وسیله شي نو بلا ترې جوړېږي.

موږ د متعددو ژبو ویوونکې ټولنه یوو او له تاریخي لحاظه دري ژبه د زرو کلونو لپاره د دربار او اقتصاد حاکمه ژبه وه. د افغانستان د نورو ژبو ښاري ویوونکي وګړي په مسلطې او حاکمې ژبې (دري) یا پوهېدل او یا یې ګوزاره پرې کولی شوه. په ځانګړي ډول هغو کسانو چې به ښوونځی یا مروج علوم لوستل، نو په دري به یې لیک لوست کولی شو. همدا ډول د افغانستان په کمو برخو کې خلک د پښتو په لیک باندې پوهېدل. مګر په تقریري لحاظ په ډېرو سیمو کې پښتانه په پښتو ژبه خبرې کولی شي، خو تر څنګ یې د ډېرو سیمو پښتانه په دري او نورو سیمه ییزو ژبو هم پوهېدل.

د مهاجرتونو بهیر په دوو عمده ژبو پښتو او دري کې یو لړ تغیرات رامنځته کړل. هغه خلک چې پېښور یا کوېټې ته لاړل د پښتو ژبې په چاپېریال کې یې ژوند وکړ. په تاریخي لحاظ دا لومړی ځل دی چې ګڼ شمېر پښتنو او غیر پښتنو له ښوونځي څخه نیولې تر پوهنتونه پورې ټولې زده کړې په پښتو ژبه تر سره کړې، چې په همدې حال کې دویمه ژبه ورته اردو یا انګریزي ده.

کله چې دوی افغانستان ته راستانه شول په دري ژبه سم نه پوهېدل او په ښوونځیو او پوهنځیو کې ورته په درسونو کې ستونزې وې. په همدې وخت کې په میلیونونو افغانان ایران ته کډوال شوي وو، چې هغوی په ایراني چاپېریال کې ایرانۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

فارسي زده کړه. دوی په کلونو پښتو ژبه نه وه اورېدلې او کله چې هېواد ته راغلل په پښتو ژبه نه پوهېدل. له دې نه علاوه زموږ ترکي ژبو وطنوالو هم خپلې مورنۍ ژبې ته پام واړاوه، ځینې لېسې او ښوونځي یې جوړ کړل او له دولت څخه یې خپلې مورنۍ ژبې ته توجه وغوښته. په افغانستان کې ترکي ژبه هم د پښتو ژبې په څېر تر ډېره حده د تحریر ژبه نه وه او د تقریر په ساحه کې تري پخپله ترکتبارو هېوادوالو ګټه اخیسته، خو د تحریر د چارې لپاره یې لږه کاروله، اما اوس زموږ ترکتبار هېوادوال متوجه دي او غواړي، د دوی ژبه چې د ټولې سیمې په کچه مهمه ژبه ده د تقریر او تحریر ژبه شي. همدا ډول نورستاني، بلوڅ او پشه یي ورونه او خویندې هم غواړي، چې ژبې ته یې په دولتي کچه پاملرنه وشي او کوښښ کوي چې کم تر کمه خپله مورنۍ ژبه له یاده ونه باسي او د ژوندیو ژبو په کتار کې یې وساتي. د مثبتو سترګیو له نظره موږ دا ډول حرکتونه د کلتوري تعادل پر علامت تعبیرولی شو.

که چېرې په ولس کې دا توان پیدا شي چې خپلې ټولې ژبې پر ژوندیو ژبو بدلې کړي، نو دا به یوه ستره سیاسي، اقتصادي او کلتوري پانګه وي، ځکه په مورنۍ ژبه زده کړه د هر چا حق دی او د زده کړو د کیفیت او نورو ډېرو ګټو لرونکې ده. له بله پلوه معلوماتو ته لاسرسی هم یو انساني ضرورت دی، چې په مورنۍ ژبه تر نورو ژبو په اسانۍ تر لاسه کېدی شي. د دې تر څنګ ژبه د ګڼ بشري تمدن او کلتوري میراثونو د انتقال وسیله ده، نو ځکه یې پالنه او ساتنه ضروري ده.

د دې حرکتونو منفي اړخ دا ښیي چې د یوې ژبې مطلق حاکمیت ته د نورو ژبو ویونکي د خطر په سترګه ګوري. د

افغانستان په ډېرو ژبو کې داسې کلمې شته، چې له نورو سره مشترک اړیکي لري او ډېر داسې لغتونه دي، چې له یوې ژبې څخه بلې ته تللي، خو د دې ژبو ډېر ویونکي په دې نه پوهېږي او فکر کوي چې دا لغتونه یې خپل دي.

ژبه د یوې ټولنیزې پدیدې په توګه په دایمي ډول د تغیر په حال کې ده او کله چې نوي بنسټونه او پدیدې رامنځته کېږي نو هغه نوي نومونه غواړي لکه کمپیوټر، سافټوېر، موبایل او داسې نور. دا چې اوس زموږ د ځوانانو تر منځ په ځینو کلیمو شخړې روانې دي دا اصلي ستونزې نه شو ګڼلی، بنسټیزه ستونزه دا ده چې ګڼ شمېر دري ژبي په پښتو نه پوهېږي او همدا ډول ګڼ شمېر پښتانه په سمه توګه دري نه شي ویلی.

څرنګه چې زموږ ټولې ژبې د اهمیت وړ دي او ولس مو غواړي چې په ټولو ژبو خبرې وکړي، نو په کار ده چې د یوې ژبې د مطلق تسلط څخه تېر شو او وړاندیز مو باید دا وي، چې د ټولو ژبو د ژوندي ساتلو او ودې لپاره اساسي زمینه برابره کړو. که د یوې ژبې ویونکي په دې فکر شي، چې د ایران په څېر یوه ژبه په خپلو خلکو په زور وتپي لکه هغوی چې فارسي ژبه جبري ګرځولې او د نورو ژبو ودې ته پام نه کوي او یا د پاکستان په څېر چې د اردو په مقابل کې یې نورې ژبې، بې برخې کړې، نو په هغه صورت کې به ستر جنجالونه پیدا شي. مګر له اوسنۍ معلوماتي ټېکنالوژۍ څخه په استفادې سره موږ کولی شو دا ستونزه په منطقي او اصولي توګه حل کړو.

۴- قومي سیاست:

قومي تشکل زموږ د ټولنې واقعیت دی، مګر دې ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

سياسي تشكل د تاريخ په پړاو كې مختلفې بڼې غوره كړې دي. د شلمې پېړۍ يوه لويه برخه سياسي جريانونه پر ملت جوړونې بنا وو او محور يې پر وطن او وطنپالنه څرخېده. كيڼ جريانات او اسلامي احزاب په مختلفو فكري بنيادونو بنا وو. په دې جريانونو كې قومي هويتونه په هغو فكري چوكاټونو كې غورځول شوي وو، چې له افرادو څخه يې په كلكه د خپلو اساسي نظرياتو پلوي غوښته.

ډېر ليدل شوي، چې يو ورور به له كمونستانو سره په ګوند كې و او بل ورور به يې د مجاهدينو په سنګر كې ناست و. زموږ اوسنۍ سياسي ستونزه همدا ده، چې داسې يوه ملي مفكوره نه ده وړاندې شوې چې پر اساس يې په عمومي توګه ولس او په ځانګړې توګه ځوانان خپل ملي هويت وټاكي. دا چې انسانان د هويت په خلا كې ژوند نه شي تېرولی، نو ځكه اوس له قوميت نه داسې هويت جوړ شوی چې پر بنسټ يې قومي سياستونو شكل نيولی، خو ستونزه يې دا ده چې هېڅكله هم د قومي سياستونو په موجوديت كې يو غښتلی او واحد ملت نه شي جوړېدای.

د قومي هويت او ملت جوړولو تر منځ د اصولو په لحاظ كوم بنسټيز تضاد نشته، ځكه په موسيقۍ، كالي اغوستلو او نورو دودونو كې څرګنده ده چې بېلابېلې سليقې موجودې دي او دا ټولې سليقې د احترام وړ دي، خو هغه وخت ستونزې را پيدا شي چې قومي هويت له قانون څخه لوړ وګڼل شي او له دولتي امكاناتو څخه د يوه قوم پر ګټه او د بل پر ضد كار واخيستل شي او يا له دولتي څوكيو څخه د يوه د اعزاز او د بل د سپكاوي لپاره ناوړه ګټه پورته شي. يا دا چې دولتي اقتدار د

يوه قوم اجاره وګرځي او نور يې برخې كړی شي، نو داسې كړه وړه د دې باعث كېږي، چې هره دولتي مؤسسه او يا معامله په قومي شخړه واوړي او لانجه ترې پورته شي.

له دې سره- سره چې قومي سياست دا مهال ښه په درز كې روان دی، خو بې وزله ځوانان او بې اسرې كونډې او يتيمان كه په هر قوم پورې تړلي دي هماغسې فقير او در په در ګرځي، خو قومي سياستوال په دې نه دي توانېدلي، چې حتیٰ د خپلو كونډو او يتيمانو ګېډه مړه كړي.

زموږ په هېواد كې لوړه قوم، ژبه او سمت نه پېژني، نو ځكه په قومي سياستونو زموږ د ژوندانه ستونزه نه حل كېږي.

له نېكه مرغه قومي نفاق د ولس ستونزه نه، بلكې د يو څو تنو د اغراضو نتيجه ده، خو زموږ بې روزګاره ځوانان د قوم په نامه نه دي وېشل شوي. دوی تر خپله منځه دوستۍ او ملګرتياوې لري، زموږ نجونو او هلكانو يو له بله سره ودونه كړي او په زياترو سيمو كې ښه ګاونډيتوب پالي او د ولسونو تر منځ د اوبو تنظيم او داسې نور اړيكي لا هماغسې ټينګ دي. د زړو اړيكيو تر منځ نوي اړيكي هم منځته راغلي، چې صنفي بنسټونه لري. تنقيض شوي افسران، زندانيان، معذوران او مزدوران د يوې ګډې موخې په توګه سره يو ځای شوي دي او تر كومې اندازې چې دا اړيكي ټينګ وي تر هماغه بريده به د ملي دريځ ټينګتيا ته ډېره زمينه برابره وي. زموږ په ولس كې تر اوسه هم ديني او افغاني روحيه ژوندۍ ده. كه د ګرديز اوسېدونكی تخار او يا د بدخشان اوسېدونكی كونړ ته لاړ شي د يوه مسلمان او افغان په توګه يې خلك د زړه له كومي درناوی كوي او مېلمستيا وركوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵- د قانون نشتوالی:

د قومي سیاست د پراخېدلو یو بنسټیز دلیل د قانون نشتوالی دی. نن ورځ زورور او کمزوري ته قانون په یوه سترګه نه ګوري. په رڼا ورځ د قانون پر وړاندې زور استعمالېږي، چې د ولس حقونه په کې تر پښو لاندې کېږي، زموږ مال، جایداد او حتیٰ ناموس د زورواکو له پنجې څخه خوندي نه دی او دولتي ځمکې په عادي ډول د مافیایي کړیو له خوا چور کېږي. هغه وړې شخړې، چې د جایداد پر سر رامنځته شوې په تېزۍ سره په قومي شخړو اوښتې او د دولت د چارواکو په مداخلې سره ترې ټولنیز ناسور جوړ شوی دی. د اسلام په مبین دین کې د دولتدارۍ لوی اصل عدالت دی او د ټولو خلکو حقوق په کې په مساوي ډول خوندي شوي دي، ظالم ته په علني ډول د ولس پر وړاندې سزا ورکول د قانون په پلي کولو کې همېشه ستر رول لوبولی دی.

د قانون د نشتوالي له کبله هر کس اړ کېږي، چې په ځانګړي ډول د خپل مال او سر د ساتلو لپاره د بې قانونیو پر وړاندې هڅې وکړي، خو دا چې دا هڅې نتیجه نه ورکوي، نو ځکه د بې عدالتۍ تر فشار لاندې خلک مجبوروي، چې د قومي، تنظیمي او سمتي اړیکو پر بنیاد ځان ته یوه حلقه پیدا کړي او په هغه وسیله یا خپلې ګټې بېرته تر لاسه کړي او یا یې خوندي کړي.

د دې نتیجه دا شي، هغه ملي احساس چې د قانون له حاکمیت څخه منځته راځي کمزوری شي او په دې ډول ملت او دولت دواړه په ستونزو کې ډوب شي.

۲- د سیاسي احزابو نشتوالی:

ډیموکراسي په منظمو سیاسي احزابو باندې چې پراخ ولسي بنسټ ولري استواره ده. له بده مرغه زموږ په هېواد کې هغو ګوندونو ته چې ولسي بنسټ ولري د پراختیا زمینه نامساعده او ناهمواره ده. د بن تر پروسې د مخه له سیاسي احزابو سره زموږ تجاربو درې شکلونه درلودل. لومړی شکل یې دا و، چې د اقتدار پر مهال سیاسي احزاب جوړېدل او د داود خان و ښاغلي میوندوال احزاب یې غوره مثالونه دي.

دویمه ډله هغه احزاب وو، چې د پټو تشکیلاتو پر اساس یې غوښتل دولتونه بدل کړي. اسلامي تنظیمونه او چپي احزاب یې ښې بېلګې دي.

دریمه ډله هغه جهادي تنظیمونه وو، چې د هجرت پر مهال په جلا وطنۍ کې په ګاونډیو هېوادونو کې رامنځته شول.

دا تنظیمونه د پیسو، وسلو او نورو ګڼو امکاناتو پر اساس په هېواد کې د ډېر او ستر نفوذ خاوندان شول، ځکه چې د دې تنظیمونو رسمیات او د دوی تر منځ د امکاناتو وېش په بهرنیو شبکو پورې تړلی و او سازماني کلتور یې ولس ته د حساب ورکولو په بنیاد نه و جوړ شوی، نو ځکه ونه توانېدل چې یو منسجم مرکزي دولت جوړ کړي. دوی چې د جګړې تیاری درلود په سیاسي حل لارو او د ولس پر ژبه نه پوهېدل، نو ډېر ژر یې وسلې ته لاس کړ، کابل یې وران او په وینو کې ډوب کړ.

او سمهال هم موږ د حزب جوړولو په ابتدايي مرحله کې یوو. په لسګونو سیاسي احزاب جوړ شوي، خو داسې یو پیاوړی بهیر نه دی جوړ شوی، چې پراخ ولسي ملاتړ او اساسي بنسټ ولري، چې په وسیله یې دوه یا درې ملي ګوندونه رامنځته شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د ګډوډۍ مخه ډب کړي. د نورو هېوادونو د تجربو پر بنسټ د ولسواکو سیاسي احزابو تشکیل او موجودیت د ملي هویت د ساتنې او پراختیا لپاره لازمي عنصر ګڼل کېږي.

۷- بې روزګاره ځوانان:

فقر پر انسان باندې مجبوریتونه تحمیلوي. په خاص ډول د بې روزګاره ځوانانو مجبوریتونه ډېر زیات وي، ځکه چې د ځوان احساسات د هغه د ځوانۍ طبیعي برخه وي او که چېرې یې احساسات وځپل شي، نو د دوی پر شخصیتونو باندې یې بد اغېزې په ډېر دوامدار شکل پاتې کېږي.

د مثال په ډول، زه داسې اشخاص پېژنم چې اوس یې په نړیواله کچه امکانات ترلاسه کړي، خو د محصلۍ پر وخت ورته په پوهنتون او لیلیه کې په خوار نظر کتل شوي و، لاتر اوسه یې هم هغه ترخه خاطره په ذهن لکه ستنې ګرځي او ښايي ځوروي یې. په لاشعوري ډول داسې اشخاص د هېواد حالاتو ته له هماغو سترګو ګوري چې په دوی باندې تېر شوي دي.

زموږ ځوانان په وار، وار ستونزو ته ګوتې نیسي او وايي چې دوی دې دولتي چارواکي خبر کړي، مګر په هغوی کې نه د اورېدو توان شته او نه د ستونزو د هوارولو. په کانکور ازموینه کې درغلۍ، واسطې او سفارشونه، د سکالرشیپونو ناروا وېش، په ادارو کې د ناوړو خلکو استخدام او د دولت ډېرې نورې داسې پرېکړې، چې د پردې شا ته کېږي هغه عوامل دي چې ځوانان راپاروي او د دوی دردونه زیاتوي. تر ټولو خطرناکه خبره دا ده، چې دا ځوانان دا ټوله بې قانوني د قومي د سیسو

علت ګڼي او که دا یقین ورته کوي، نو نتیجه یې دا ده، چې د ملي هویت د جوړولو پروسه په لغته وهي او له منځه یې وړي، ځکه د لوړو زده کړو په برخه کې نه سمه پانګونه شوې او نه په کې سم مدیریت راغلی چې له امله یې د ځوان نسل د پرمختګ لارې بندې او یا له اغزیو ډکې دي.

په اوسنۍ نړۍ کې بشري پانګه تر نورو ټولو پانګو لوړه او مهمه ګڼل کېږي. د مثال په توګه، که په یوه هوټل باندې په میلیونونو ډالره پانګونه وشي، خو د ادارې لپاره ښه منیجر، اشپز او نور کارکوونکي ونه لري، نشي کولی، بازار رامات کړي او که بازار ونه لري، نو بیا میلیونونه ډالر مالي پانګه بې ځایه ولاړه، یعنې د بشري پانګې په نه موجودیت کې مالي پانګه هېڅ معنی نه لري. د دې ادعا بل مثال د کابل ښار نوې جوړونه ده، چې په میلیونونو ډالر پرې ولګېدل خو په تعمیراتي لحاظ یې کومه معیاري ښه رامنځته نه کړه او خدای مه کړه همېشه د دې خطر دی چې ښايي یوه قوي زلزله یو ستر انساني ناورین رامنځته کړي.

که د یوه قوي دولت او یو موټي ملت جوړول مو هدف وي، نو په کار ده چې په ټولنه کې د ځوان حیثیت له دې حالت څخه یوه غوره حالت ته بدل شي. ځوانان باید په دې ډاډه وي، چې په راتلونکي کې به د خپل زیار او زحمت په نتیجه کې وکولی شي چې د دغه ټاټوبي د هرې برخې مشري ترلاسه کړي او راتلونکي انجنیران، ډاکټران او د ولسواکو احزابو مشران به له دوی څخه ټاکل کېږي، نه دا چې د دوی په تقدیر کې یې وازې چپړاسیتوب، سکرتري او جوالیتوب لیکلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هندوستان علوم لومړی بغداد او وروسته اسلامي اسپانیا او د لوېدیځ نورو هېوادونو ته انتقال شول. د مخه مو وویل، چې ابوریحان البیروني تر اروپایانو شلور سوه کاله د مخه د ځمکې قطر په دقیقه توګه سنجولی و. د ده مشهور کتاب (الهند) د تمدنونو د پرتلې اساس کېښود او د ده څېړنې د مختلفو ادیانو په جنتري ګانو باندې تر اوسه هم د یوه عمده سند په ډول د نړۍ د علماو له خوا لوستل کېږي.

علاوه له غزني څخه، بلخ او هرات هم د اسلامي تمدن د ودې او پراختیا په لاره کې ستري کارنامې لري. دا چې بلخ د نړۍ ستر سوداګریز ښار و، نو صوفیانو او عارفانو یې بې ساری نړیوال شهرت درلود. هرات هم په پنځلسمه میلادي پېړۍ کې د فرانسې تر پاریس او د ایټالیې تر فلورانس لوی او شاندار و.

د مینیاتورۍ کوم مکتب چې په هرات کې د بهزاد له خوا رامنځته شو، لږ تر لږه دري سوه کاله یې اسلامي نړۍ تر درانه اغېز لاندې وه او استامبول چې د عثماني خلافت مرکز و د بهزاد د میناتورۍ له مکتب څخه متاثر و.

موږ د خپلو اسلامي ویاړونو داسې نور ډېر مثالونه هم لرو، چې زموږ هېواد ته راپاتې دي، مګر اصلي موخه مو دا ده چې ووایو، د اسلام د سپېڅلي تمدن په ځلانده دور کې زموږ علما د نورو تمدنونو پر وړاندې واقعبین و او د دې پرځای چې تري وډار شي ور وړاندې شول او ځانونه یې پرې وپوهول.

اسلامي پوهانو د نورو تمدنونو اثار د دې لپاره ژباړل، چې د هغوی له احواله خبر شي او د هغوی هویت یې د ځان لپاره خطر نه ګڼلو. د همدې ذهنیت په نتیجه کې له شمالي افریقا نه نیولې تر اسلامي اسپانیا (اندلس)، بغداد، غزني، بلخ، هرات

ب- حل لارې:

۱. اسلام:

زموږ د یوه موټي کېدو تر ټولو ستر عنصر د اسلام مبارک دین دی. موږ داسې ټولنه یوو، چې ۹۹،۹۹٪ وګړي مو مسلمانان دي او په دې کې هېڅ شک نشته چې ټولنه مو مسلمانه وه، مسلمانه ده او تر ابده به مسلمانه وي، مګر په عامه توګه موږ له اسلامي احکامو څخه یا ناخبره یوو او یا ډېر لږ تري خبر یوو. که اوس هم غواړو، چې په پنځلسمه هجري قمري او یا یوویشتمه میلادي پېړۍ کې د اسلام د ځلانده تمدن په رڼا کې ژوند وکړو، نو لازمه ده چې زر کاله شا ته ولاړ شو او د غزني دربار ته وګورو.

د غزني دربار د ادبیاتو د تاریخ په برخه کې غوره نمونې لري او په ځانګړي ډول د دري ژبې د شعر د تاریخ په اړه ډېر اثار لا اوس هم ژوندي پاتې دي.

د افغانستان معظم ملي لیکوال او ارواښاد احمد علي کهزاد پخپل ډېر مهم کتاب (شاهنامه در افغانستان و افغانستان در شاهنامه) کې دا په ګوته کړې، چې د دې کتاب لویه برخه زموږ د هېواد له کیسو جوړه او زموږ په خاوره کې تمثیل شوې ده، خو د دې دورې عظمت یوازې د ادبیاتو په برخه کې نه دی، بلکې د ابوریحان البیروني غوندې ستر ریاضي دانان هم د دغه دربار محصول دي، چې له ۴۲۷-۴۰۷ (چې له ۱۳۵-۱۰۱۲ سره سمون خوري) په غزني کې اوسېدلو. ده په دغو کلونو کې د الجبریاتو په اړه د اوسنیو شل زرو چاپي پاڼو په اندازه پاڼو کې خپل لوړ علمي اثار خوندي کړل. د دې اثارو برکت و، چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

او وروسته بیا په ډیلي او لاهور کې د اسلامي پوهې ستر مرکزونه پرانیستل شول او داسې ځلانده تمدن چې پر خپل اسلامي هویت یې کلکه عقیده او باور درلود رامنځته شو. نن موږ ته لازمه ده، چې پر خپل اسلامي تمدن یو ځل بیا هغه باور پیدا کړو، چې زموږ د اسلافو یعنې د عباسي او غزنوي ځلانده دورانونو طریقه وه او د دې پر ځای چې د کرکې او ډار په نظر ورته وګورو، په کار ده چې ځان پرې وپوهوو.

د دې موخې د لاس ته راوړلو لپاره موږ اړ یوو، چې په اسلامي تاریخ او پوهې باندې لویه پانګونه وکړو او د ابوریحان البیروني په څېر شخصیتونه چې اوس یې په غزني کې مزار په سختۍ سره موندل کېږي یو ځل بیا خپل کړو او خپل نسلونه ورسره اشنا کړو.

له نېکه مرغه او سمهال د مصر په مشهور اسلامي پوهنتون الازهر او د نورو عربي ممالکو په اسلامي پوهنتونونو کې ځینو افغانانو د ډاکترۍ او ماسترۍ تر کچې زده کړې کړې دي، چې د دوی پوهه زموږ ستره کلتوري پانګه ده او کولی شو ډېره ګټه ترې واخلو، موږ د دیني زده کړو د تقویت په موخه اړ یوو، چې د عربي ژبې پر زده کړه هم خپله سرمایه ولګوو او د دې تر څنګ لکه څنګه، چې په پښتو او دري ژبو کې د قانون لیکل د عربي ژبې د قانوني اصطلاحاتو سره د نږدې پوهې څخه بغیر اسانه نه ده، نو د تقنین لپاره باید د قانون روح درک کړل شي او بیا په داسې تاریخي چوکاټ کې واچول شي، چې ولسونه ورباندې وپوهېږي. نو که چېرې عربي ژبه زموږ په هېواد کې عامه وي د قانون لیکلو په برخه کې به مو هم ستونزې کمې شي.

۲. اغېزمن دولت:

یو اغېزمن دولت د ستونزو د تغییر اصلي وسیله ده. د هري

ستونزې تحلیل دا په ډاګه کړه، چې د دولت کمزوري، د قاطعیت نشتوالي او یا د مناسبې طرحې نه لرلو د ملت دردونه ډېر کړي دي. د دې ادعا ثبوت په تېرو اتو کلونو کې د ملت په روحیه کې د تغیر او بدلون راتګ دی.

په تېرو دوو لویو جرګو کې د ملت ټولو استازو په ملي یووالي ټینګار کاوه او راتلونکي ته هیله من وو، مګر نن هغې فضا تغیر کړی او پر ټول هېواد د بدبینۍ او نهیلۍ څپه خپره ده.

د ولس ستونزې لوړې کچې ته رسېدلې او د دې ستونزو د زېږولو عامل پخپله دولت بولي. دا چې ولس غواړي په اساسي ډول دا ستونزې حل شي، نو ځکه موږ د دې کتاب ډېره برخه د دولت په اساسي تغیراتو او هغو لارو چارو متمرکزه کړه، چې په نتیجه کې یې خلک وپوهېږي، چې اغېزمن دولت کوم او بې اغېزې کوم وي.

زموږ اساسي غوښتنه او وړاندیز دا دی، چې داسې یو ولسواک سیاست غوره کړو، چې په نتیجه کې یې زموږ ملي هویت پیاوړی شي، خو دا موخه هغه وخت عملي کېږي چې د دولت او ملت تر منځ ټینګ ټولنیز قرارداد موجود وي.

د محرومیت حس په قومي تعبیر بدل شوی، نو په کار ده چې د ملي هویت د جوړېدو لپاره د قومي هویت مدارج او مراحل په غور وڅېړل شي او بیا د عمل جامه ورواغوستل شي، ځکه نن ورځ زموږ اسمان د بې باورۍ وربځو نیولی او د باور د ټینګېدو لپاره اړ یوو، چې ټول موارد تر جدي بحث لاندې ونیسو او د یوې ملي اجماع پر اساس خپلې ستونزې حل و فصل کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳. د پوهنې بنسټيز کول:

موږ د نړۍ هغه يوازينی نامتجانس هېواد نه يوو، چې څو ژبې لرو، په نړۍ کې داسې هېوادونه ډېر دي چې ګڼې ژبې لري.

موږ د يوه هېواد په توګه د جغرافيايي او اقتصادي عواملو له نظره د پېړيو په اوږدو کې مختلفې تاريخي تجربې لاس ته راوړې دي. همدا ډول موږ يوازينی هېواد نه يوو، چې سختې جګړې مو تر شا پرې اېښې او ظلمونه مو تحمل کړې دي. د ازموينې لومړۍ پوښتنه مو دا ده، چې ايا د دې قوت لرو، چې د يوه پياوړي ملت په جوړولو باندې خپل فکر متمرکز کړو او يا دا چې څو راتلونکې لسيزې د څو تېرو لسيزو په تصفيه او حساب باندې تېرې کړو.

دا مو بايد په ياد وي، چې زموږ ځوان نسل چې د شوروي يرغل پر مهال او يا تر يې وروسته زېږېدلی، زموږ د هېواد غوڅ اکثريت جوړوي. دوی نړۍ ته د خپلو تجربو او ارمانونو له سترګيو ګوري او اساسي مشکل يې بې روزګاري ده او تر څو چې په هېواد کې يو اغېزناک دولت نه وي راغلی دا بې روزګاري له منځه نه شي تلی، خو که دولت غواړي چې دا مشکل حل کړي، نو مجبور دی چې د ولس په بشري پانګه کې د کميت او کيفيت له لحاظه مثبت او بنسټيز تغيرات راولي.

په تېرو پانو کې مو ليکلي، چې دا پانګه بايد هم فني وي او هم کلتوري. د فني پانګې معيار له نړيوالو معيارونو څخه عبارت دی، ځکه زموږ انجينير او ډاکټر تر هغه پورې ځان ته باکفايته نه شي ويلی چې خپله تخنيکي پوهه په نړيوالو منل شويو معيارونو ثابته نه کړي، مګر دا حتمي نه ده چې پر نړيوالو معيارونو د ثابتې تخنيکي پوهې خاوند به خامخا کلتوري

پوهه هم ولري، نو ځکه وايو، چې په کلتوري پوهه باندې هم لازمې پانګونې ته اړتيا ده. د مخه مو وويل، چې کېدی شي يو څوک ښه انجينر وي، خو تر څنګ به يې ژبنی تعصب ولري او که داسې وي نو دا د ملت سازۍ په لاره کې ستر خنډ واقع کېدی شي.

که غواړو چې د ملت سازۍ پروسه پلې کړو، نو مجبور يوو چې په دې موضوع ډېر فکر او لازمه پانګونه وکړو، د مثال په ډول، د ژبې پر سر لانجې له مختلفو لارو څخه د حل کېدو وړ دي. په اوسنيو تخنيکي وسيلو دا کار ډېر ژر تر سره کېدی شي. که وغواړو چې لوړې، منځنۍ او لومړنۍ زده کړې په پښتو، دري او نورو ژبو په ويډيوګانو کې ثبت کړو، نو هر محصل ته چې کومه ژبه د عميق درک او پوهې وړ وي په هماغه ژبه به ويډيو وګوري، مګر په عامه توګه د دولت دنده ده، چې داسې امکانات برابر کړي چې پر وسيله يې د افهام او تفهيم لپاره د ژبو د زده کړې بهير پياوړی شي او د ټولو ژبو درناوی وشي، ځکه ټول ملت د متوازنې پراختيا او مساوي حقونو غوښتنه کوي او که دا غوښتنه پوره شوه، نو په حقيقت کې به زموږ نورې ډېرې ستونزې هم د حل اساسي لاره ومومي.

کله مو چې پر خپل ځان باور ټينګ شو، نو بيا کولی شو د خپل تاريخ په چوکاټ کې خپلو تاريخي اثارو ته هم پام وکړو، اسلام زموږ په ټولنه کې د اساسي نقش لرونکی دی، خو تر اسلام وړاندې تاريخي اثار هم زموږ د نړيوال شهرت لپاره حياتي ارزښت لري. د بودا ستره او پرتمينه مجسمه زموږ د تاريخ يادګاري ځلی و، دا مجسمه زموږ د ولس هغه لرغونی ارزښت و، چې دوی ورته د کومې بهرنۍ پديدې په سترګه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتل، خو اوس له بده مرغه هغه ارزښت زموږ په خاوره کې نشته.

وايي چې يوه سترګه دې وځي پر بله لاس کېږده. معنی دا چې موږ بايد د جګړې له لمبو څخه را پاتې نور اثار خوندي کړو، دا اثار زموږ د هېواد په ګوټ- ګوټ کې پراته دي. د غور سيمه چې د پر له پسې وچکالۍ له کبله تری خپل خلک تښتېدلي دا سې يو تاريخي منار لري، چې يو مهال تری د ډيلي د قطب منار د جوړولو لپاره الهام اخيستل شوی و او تر څو چې د جام دا منار تحليل نه شي، نه شو پوهېدای چې د ډيلي د قطب منار څرنګه رامنځته شو.

په همدې ترتيب که غواړو، چې د لاهور د شاليمار مشهور تاريخي باغ په تاريخچې وپوهېږو، نو لومړی بايد د ننګرهار د مېملې باغ ته لاړ شوو. بابر د مېملې باغ هغه مهال جوړ کړ، چې د کابل حکمران و او کلونه وروسته بيا د ده کورنۍ د مېملې د باغ نقشه د هند په مختلفو ښارونو کې عملي کړه، چې د لرغوني هند د لاهور شاليمار باغ يې څرګندوه بېلګه ده. موږ کولی شو خپل تاريخي شاليد ته په پام سره د نړۍ له نورو هېوادونو سره دا سې تماس ونيسو، چې له يوې خوا مو يو له بل سره پېژندګلوي ډېره شي او له بل پلوه مو نوي اړيکي پيدا شي.

د مثال په ډول: موږ پخپل هېواد کې د يوناني سکندر ډېره اوږده تاريخچه لرو او د هغه له مړينې شا وخوا دوه سوه کاله وروسته هم موږ يو ډېر روښانه يوناني باختري تمدن ساتلی دی. همدا رنګه زموږ د بودايي تمدن اثار له جاپان، هند او کوريا سره زموږ د تودو اړيکو سبب کېدلای شي. په اوسنيو امنيتي شرايطو کې افغانستان د ټوريزم په اړه د يوې عمده عايداتي

منبع په توګه فکر نه شي کولی، خو که ثبات ټينګ شي نو په شته لرغونو اثارو هم کولی شو، چې له يوې خوا يې د نړۍ د تمدنونو د تفاهم مرکز وګرځوو او له بل پلوه په لکونو کسانو ته له دې لارې د ابرومندانه کار زمينه برابره کړو، ځکه هويت يوه فزيکي پديده نه، بلکې يوه کلتوري پديده ده او د يوې ټاکلې زماني مودې ستونزې په منځمهال او اوږد مهال کې نه پاتې کېږي.

موږ د زمان په يوه دا سې مرحله کې يوو، چې که همدا اوس پر خپلو کلتوري ستونزو باندې په سړه سينه شننه وکړو، نو کولی شو د يوې سرتاسري ملي اجماع په چوکاټ کې يې د حل دا سې اساسي لارې چارې پيدا کړو، چې په راتلونکي کې د هرافغان د وياړ او سرلوړۍ سبب وګرځي.

۴. اغېزمن نړيوال روابط:

نن ورځ چې اقتصاد نړيوال دی او خبري رسنۍ هم نړيوالې شوې دي، نو په دا سې چوکاټ کې د نړيوالو عواملو په پام کې نيولو څخه په غيرملي ګټې نه شي تامينېدی. زموږ په ځانګړو شرايطو کې نړيوال اړيکي خپل خاص اغېز لري او دا لازمه کوي چې موږ د خپلو ملي ګټو د تامين په خاطر دا سې يو سياست غوره کړو، چې نړيوال اړيکي راته اغېزناکې پايلې په لاس راکړي، چې په دې برخه کې لاندينې اصول اساسي نقش لري:

د قانون او ثبات راوستل، هغه باثباته افغانستان چې قانون په کې حاکم او ثبات په کې ټينګ وي هم د نړۍ او هم د افغان ولس په ګټه دی، خو د دا سې ثبات د ټينګښت لپاره لومړنی اصل دا دی چې زموږ امنيتي بنسټونه په کې رښتينې ملي بنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوره کړي او په اغېزناکه توګه وکولی شي، چې د مشروع قوت انحصار تر لاسه کړي. د دې برخې د عملي کولو لپاره اړ یوو، چې یوه روښانه امنیتي پالیسي ولرو. زموږ پولیس، اردو او امنیت باید یوازې د شعار په بڼه نه، بلکې په رښتیني ډول ملي شي او د یوې واحدې پالیسۍ له مخې له نظم سره اشنا شي، چې کاري مداخلې له منځه یوسي او هر ارګان خپل مسؤلیتونه او صلاحیتونه وپېژني. د یوې واحدې پالیسۍ ایجاد د دې اهمیت زیاتوي، چې ولسمشر چې د اساسي قانون له مخې باید د ټولو لښکرو اعلی سر قوماندان وي خپله دا دنده هم په پوره شهامت اجرا کړي.

د دې تر څنګ باید د یوې سیاسي اجماع په ترځ کې داسې ډاګیز اصول وضع شي، چې له لارې یې له وسله والو مخالفینو سره رښتیني مذاکرات شوني شي. په یوې سیاسي اجماع باندې عمل کول یوازې د یوه اداري او اقتصادي نظام په منځته راتګ عملي کېدی نه شي او په دې برخه کې د ثبات د ټینګښت لپاره بنیادي اصلاحات مهم شرطونه دي.

که موږ د ثبات او قانون د حاکمیت لپاره څرګنده طرحه ولرو، نو له نړۍ سره په درې اصولو ژر نتیجې ته رسېږو:

الف- د نړۍ د مرستو لړۍ باید زموږ د امنیتي بنسټونو د پیاوړي کولو لپاره ځانګړې شي. د مخه مو ذکر کړه، چې په مجاهدینو او روزل شویو افسرانو کې د دې ظرفیت وینو، چې په لنډ مهال کې ترې د امنیت په ټینګښت کې کار اخیستی شو، خو په منځمهال او اوږد مهال کې د نویو ځوانانو روزنه حتمي ده، ځکه چې د اصولو په لحاظ یو برید من په لسو کالو کې ډګروالۍ ته رسېدای شي او زموږ نوی نسل به هم وخت

وغواړي، چې په ملي روحیه سمبال شي.

ب- زموږ ملي عواید په راتلونکو لسو کلونو کې زموږ د ملي پولیسو، اردو او امنیت د برخې لګښتونه نه شي پوره کولی او د دې بنسټونو موجودیت کم له کمه لس تر شلو کالو پورې منظم امکانات غواړي، نو ځکه لازمه ده چې له خپلو نړیوالو مرستندویانو سره په دې اړه ټینګ توافق ته ورسېږو، چې لس تر شلو کالو زموږ د دې برخې لګښتونه پر غاړه واخلي چې موږ خپل دغه بنسټونه پر خپلو پښو ودروو.

ج- موږ باید له نړیوالو قواوو سره د تصمیم نیونې مشترکې لارې غوره کړو، چې د ګډ اعتماد په فضا کې د قوې استعمال داسې بڼه غوره کړي، چې د ولس د منلو وړ وي. خو دا موخه هغه وخت عملي کېدی شي چې د ټولو نظامي قوتونو اعلی سر قوماندان یعنې ولسمشر فعال شي او د منظمو معاملاتو او قواعدو د عملي کولو پر بنیاد زموږ ملي امنیتي ستراتیژي ټولو بنسټونو او ولس ته څرګنده وي او په لومړي قدم کې د هغو تېروتنو مخنیوی وکړي، چې د ولس د شکایت باعث ګرځېدلای شي، ځکه یوه شورشي جګړه بې له منظمې اردو او قضایي او سیاسي قوې څخه نه شي ختمېدی. د ثبات تامین دا ایجابوي، چې موږ د هر ولایت او ولسوالۍ په ځانګړنو وپوهېږو او داسې تدابیر ونیسو چې د ثبات د ټینګولو لپاره ګټور وي.

که د داسې ستراتیژۍ په طرحه او پلي کولو باندې وتوانېږو، نو د تصمیم نیونې اصلي مرکز به په طبیعي توګه پر افغاني امنیتي بنسټونو باندې متمرکز شي او په تدریجي ډول به د نړیوالو قواوو اړتیا کمه شي، چې موږ به بیا د خپل استقلال او ملي ګټو د ساتلو اصلي ساتندویان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ډول مؤسسات رامنځته کړل نو، موخه يې په تخنيکي وسايلو د وروسته پاتې هېوادونو سمبالول و.

په اوسنيو نړيوالو شرايطو کې تخنيکي ظرفيت ډېر وده کړې ده، په اسانه او ارزانه طريقه له يوه پرمختيايي هېواد څخه بل ته ظرفيتونه انتقالېدای شي، چې ژوندی مثال يې د افغانانو د ظرفيت انتقال دی.

د ماين پاکولو په برخه کې افغان ماين پاکانو او مؤسساتو لوړ ظرفيت پيدا کړی دی او همدا دليل دی، چې نن په ډېرو ماين لرونکو هېوادونو کې افغانان په مشورتي کارونو بوخت دي.

بل مثال يې د نيپال د سولې په پروسه کې د افغان کارپوهانو فعاله ونډه ده، ځکه چې د نظامي قطعاتو په ترتيب کې افغان کارکوونکو د معلوماتو د سيستمونو په برخه کې ډېر لوړ ظرفيت ترلاسه کړ او کله چې په نيپال کې دې ته اړتيا پېښه شوه چې د ماوستانو د قواوو او دولت تر منځ د سولې پروسه ټينګه شي، نو هغه مهال په ذکر شوي هېواد کې د ملګرو ملتونو مسؤول يو افغان و او له افغانانو يې وغوښتل چې په دې پروسه کې ګډون وکړي. پايله دا شوه چې هغه کار چې اروپايي او نورکارپوهانو په شل چنده لوړه بيه کاوه افغان متخصصينو په شل چنده ټيټه بيه تر هغو په ډېر اغېزناک ډول تر سره کړ. دا چې زموږ او نيپال ډېر شرايط سره ورته والی لري، زموږ تر منځ ډېرې ملګرتياوې ټينګې شوې دي او دا ملګرتياوې د دې لامل کېدی شي، چې د نيپال له متخصصينو څخه د دواړه برق او ځنګلونو په احيا کولو کې ګټه واخلو، ځکه هغوی په دې برخه کې ډېره کاميابه تجربه لري.

۵. نړيوالې اقتصادي مرستې:

نن ورځ د افغانانو او نړيوالو مبصرينو تر منځ يوه اجماع موجوده ده او دواړه خواوې په دې باور دي، چې په افغانستان کې د نړيوالو مرستو اغېز محسوس نه دی. يو دليل يې دا دی چې د امريکا مرسته د يوه قراردادي نظام په چوکاټ کې عملي شوې، چې له ٪۲۰ څخه تر ٪۹۰ مرسته بېرته د همدغو شرکتونو جوال ته لوېدلې ده او زموږ خلک ترې بې برخې پاتې دي، ځکه يو قرارداد له پنځو تر شپږو لاسو تيرېږي او بيا د افغاني شرکت لاس ته راځي چې د لګښت بيه يې له اغېز څخه ډېره ټيټه وي او په نتيجه کې نه افغان او نه هم امريکايي چارواکي په دې پوهېږي، چې څوک څه کوي او کومه برخه د قراردادي په لاس کې ده؟

د ساري په توګه، د امريکا د تفتيش د نړيوالې اداري له خوا دا څرګنده شوه، چې له ۲۰۰۷ کال څخه تر ۲۰۰۸ کال پورې د امريکا د مرستو مجموعي رقم ۵،۵ ميليارده ډالرو، چې د ياد شوي هېواد د دفاع او بهرنيو چارو د وزارتونو او د نړيوالو مرستو د مستقلې ادارې USAID له خوا عملي کېدلې، خو دا مرستې له ۲۲ زرو څخه په ډېرو قراردادونو وېشل شوې وې او نږدې ۴۸ زره قراردادیان يې د عملي کولو ذمه وار وو، مګر په همدې حال کې داسې کوم معلوماتي پروګرام موجود نه و، چې په نتيجه کې د مرستو اغېز معلوم کړي. په همدې ترتيب څو ميلياره ډالر د ملګرو ملتونو پراختيايي پروګرامونو ته هم ورکړل شوي دي، چې مشخصې نتيجې يې څرګندې نه دي.

تر دويمې نړيوالې جګړې وروسته، چې کله ملګرو ملتونو

د دې ظرفيتونو په پرتله د ملګرو ملتونو په اداري ظرفيتونو کې ډېرې ستونزې شته. سره له دې چې د دوی له کار څخه په افغانستان کې ۷ کاله تېر شوي، خو دوی نه دي توانېدلي، چې افغان دولت او ولس او نړيوالې ټولنې ته د هغو پيسو حساب ورکړي چې، د دوی له خوا په مصرف رسېدلي دي. د دې مؤسسو اصلي موخه د دولتي بنسټونو پياوړي کول دي، خو دوی د دې پرعکس له دغو بنسټونو سره ناسالم رقابت کوي.

دغه مؤسسات ډېره لږه بودجه لري، چې هغه هم له مرستندويه هېوادونو څخه ترلاسه کوي، خو دوی د دې پر ځای چې پراخيتايي کارونه تمويل کړي زياته بودجه پر لوړو معاشونو او لوړو دفتري لګښتونو لګوي، چې په پايله کې د لوړو معاشونو په وسيله د دولت تکړه کارمندان خپلو ليکو ته جذبوي او په دې کار سره د دولتونو ملاوې ماتوي.

د افغانانو ترمنځ هم د دغو مؤسساتو د شفافيت په برخه کې پوره اندېښنې موجودې دي. ما يو وخت په ډېرو ملي او بين المللي مجالسو کې د افغانانو دا اندېښنې وړاندې کړې، خو دا خبره هغه وخت په ثبوت ورسېده، چې يوې نړيوالې محکمې د ملګرو ملتونو د يوه مشر کارکوونکي درغلي ثابته کړه.

ښاغلی ګيري هلستېډ څو کاله په کابل کې د ملګرو ملتونو د UNOPS د څانګې مشر و. دی وتوانېده چې له ډېرو مرسته کوونکو سازمانونو څخه لوی قراردادونه ترلاسه کړي او بيا يې افغان او نړيوالو شرکتونو ته ورکړي، خو د محکمې د اسنادو له مخې په ده تور دی چې ډېر ډالر يې په بډه وهلي او غلا کړي دي. د محکمې اسناد په ډاګه کوي چې نوموړي پر خپل هغه کور

باندې چې په کابل ښار کې و، ډېرې زياتې پيسې لګولې وې، ځکه له کوره يې يو مجهز مېلمستون جوړ کړی و او سبا بېګا به په کې مېلمستياوې روانې وې. ښاغلی هلستېډ له دې څخه منکر دی، خو محکمې افغان او امريکايي دولتونو ته مشوره ورکړې، چې دی مجرم دی او بايد تر عدلي تعقيب لاندې ونيول شي.

د مرستو بله برخه انجوګانو ته تللې او زموږ ولس د دغو نادولتي سازمانونو د کارونو په هکله هم شکمن دی او پوښتنې لري. ځکه داسې چوکاټ چې په کې د ملګرو ملتونو، نادولتي سازمانونو او د دولت د ټولنيزو بنسټونو کارونه په مؤثر ډول پرتله شي وجود نه لري. ولس په دې عقيده دی چې نادولتي سازمانونه پخپلو کارونو کې شفافيت نه لري او نړيوالې مرستې په ډېر نامؤثر ډول لګېږي.

که د اغېزناکو دولتونو کارنامو ته پام وکړو راته جوتېږي، چې هغه دولتونه چې يوه روښانه پراخيتايي موخه او قوي ټيم لري په بريالیتوب سره يې د بهرنيو مرستو اختيار په لاس کې اخيستی دی او سمه استفاده يې ترې کړې ده.

جاپان او اروپايي هېوادونه تر دويمې نړيوالې جګړې وروسته وتوانېدل، چې په دې کار کې بريالي شي او د داسې اغېزمنو هېوادونو مثال وګرځي، ځکه که دا هېوادونه وران شوي هم وو، خو بشري پانګه يې پر ځای وه او له دې منجلابه راووتل.

سوېلي کوريا، سينګاپور او ماليزيا هغه بې وزله هېوادونه وو، چې د دويمې نړيوالې جګړې په ترڅ کې يې سخت زيانونه وليدل او کله يې چې خپلواکي هم ترلاسه کړه له اداري فساد

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره لاس او ګرېوان وو، مګر بيا هم د يوه پياوړي مشرتابه د لرلو په برکت وتوانېدل، چې کاري ټيمونه ايجاد او روښانه پراختيايي موخې رامنځته کړي، چې په ترڅ کې يې پر دولت د خلکو باور ټينګ شو. همداراز په اروپا کې ايرلنډ او اسپانيا هم ډېرې بدې ورځې ليدلي دي، مګر د شلمې پېړۍ په نيمايي کې دواړه هېوادونه وتوانېدل، چې په اساسي توګه د نظام جوړونې طريقې عملي کړي.

د دې نړيوالو تجربو پر بنسټ ما د ملي پروګرامونو طرحه وړاندې او د انتقالي اداري پر مهال مې په ځينو سکټورونو کې عملي کړه. ملي پيوستون، ملي مخابرات او معلوماتي ټکنالوجي، ملي روغتيا او ملي اردو د دې پروګرامونو ښکاره نښې دي، چې د ملګرو ملتونو، نادولتي سازمانونو او قراردادیانو په پرتله دا پروګرامونه د نړيوالو مبصرينو له خوا برياليي ارزول کېږي.

د دې تر څنګ چې دا پروګرامونه يو لړ ستونزې هم لري، خو که چېرې يو پروګرام د واقعي ملي موخو د ترسره کولو لپاره جوړ شي او له افغان ظرفيتونو څخه په کې استفاده وشي، نو نتيجه يې ډېره ژر څرګندېږي.

هر ځل چې موږ يو ملي پروګرام مطرح او وړاندې کاوه، په لومړي سر کې به ورته مرستندويه سازمانونو او دولتونو د شک په نظر کتل، مګر کله به چې په عمل کې د پروګرامونو مؤثريت ثابت شو، نو دوی به هم خپلې مرستې په دغو چوکاټونو کې عيار کړې.

نتيجه ګيري مو بايد دا وي، چې که غواړو د بهرنيو مرستو انسجام تر لاس لاندې ونيسو، نو د دې توان هم بايد ولرو چې

ملي پروګرامونه وړاندې او عملي کړو. په تېرو بحثونو کې مو يو لړ ځانګړي پېشنهادونه وړاندې کړي دي، چې په وسيله يې کولی شو نړيوالې مرستې تنظيم کړو.

د يوه ملي ساختمان پياوړی سکتور زموږ حياتي اړتيا ده. هر هېواد چې له نړيوالو مرستو څخه ګټه اخيستې، يو دليل يې د يوه قوي ساختماني قراردادي سکټور درلودل دي، ځکه چې په نه موجوديت کې يې په تېرو څلورو کلونو کې د افغانستان دولت بيا، بيا په دې ونه توانېده، چې ژمنه شوې پيسې ولګوي، خو دا خبره هم له پامه مه غورزوي چې د يوه قوي ملي ساختماني سکتور لپاره د تدارکاتو د اصولو زده کړه او د مناقصو، حساب ورکونې او نورو لازمه قوانينو لوړ ظرفيت لرل حتمي شرط دی.

۲. بشري پانګه:

د کارپوهانو د تخمين له مخې په تېرو ۷ کلونو کې نږدې دوه ميليارده ډالره نړيواله مرسته د بهرنيو متخصصينو او فني ماهرينو پر معاشاتو او نورو مصارفو لګول شوې ده، مګر له بده شامته تر اوسه د افغانستان هېڅ پوهنتون هم د سيمې او نړۍ پر کچه نه دی برابر شوی او زموږ د کاري ظرفيت مسئله لا تر اوسه هم جنجړه پاتې ده. که تر دې لس چنده زيات نړيوال سلاکاران او ماهرين هم راشي زموږ دولت، اقتصاد او ټولنه يوازې د هغوی په موجوديت نه شي رغېدلی، ځکه چې د بنسټيز بدلون عمده عامل بايد پخپله افغانان وي. د دې هدف د لاس ته راوړو لپاره موږ ته په کار ده، چې په عمومي ډول د پوهې پر ټولو بنسټونو او په ځانګړي ډول د لوړو زده کړو پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

مؤسساتو لویه پاملرنه وکړو.

د ملـي منځمهالـه او اوږد مهالـه پلانونـو لـه مخې بایـد د بشـري پـانګې د روزلـو او پیـاوړي کولـو زمینـه برابـره کـړو. کـه چېـرې ذکـر شـوي دوه میلیـارده ډالـر د افغـان پوهنتونونـو او نـورو زده کـړو پـر چـارو لګېـدلي وای، نـه یـوازې پـه لنـډ مهـال بلکـې پـه منځمهـال او اوږد مهال کې به هم زموږ د ډېرو دردونو دوا وای.

د اوسـنیو تخنیکـي وسـایلو پـر بنسـټ یـو اغېزنـاک دولـت کـولی شـي، چـې د پـوهنې د کیفیـت د لوړولـو لپـاره پـه ډېـره ارزانـه بیه اقدامات وکړي.

بعیـد درس چـې د مخـه مـو تفصـیلي بحـث پـرې کـړی، د دغـو تخنیکـي وسـیلو د کـارونې یـو ښـه مثـال دی. د دې لپـاره چـې نـړۍ د لازمـو مرسـتو ورکولـو او اړیکـو ټینګولـو تـه قـانع کـړو نـو لازمـه ده چـې د خپلـې بشـري پـانګې د لوړېتـوب پـه برخـه کـې یـوه داسـې ملـي اجمـاع ولـرو، چـې وروسـته پـه یـوه سـتر ملـي پروګـرام بدلـه شي.

۷. مارکېټ جوړونه:

هـېڅ داسـې هېـواد نشـته چـې یـوازې دې د نړیوالـو مرسـتو پـر مـټ د هوسـا ژونـد څښـتن شـوی وي. لـه کوریـا څخـه تـر اسـپانیا پـورې د دوی پـه اقتصـادي ژونـد کـې لـوی بـدلون هغـه مهـال رامنځتـه شـو، چـې دوی د مارکېـټ جوړولـو اساسـي طرحـې عملـي کـړې. زمـوږ پـه اوسـنیو شـرایطو کـې پـه دې برخـه کـې څـو اصـله ځانګړې ارزښت لري:

الـف- د کوکنـارو د ورکـاوي لپـاره بایـد زمـوږ د بزګـر د ژونـد

سـویه هغـه حـد تـه ورسـېږي، چـې کوکنـار ورتـه ارزښـت وبـایلي. د مخـه مـو ویلـي چـې زمـوږ د بزګـر ورځنـی عایـد بایـد لـه پنځوسـو افغانیو څخه ۲۰۰ افغانیو ته لوړ شي.

دا عایـد برابـرول نـه یـوازې د کرنـې پـه فزیکـي او بشـري زېربنـا بانـدې پانګونـه کـول غـواړي، بلکـې د منظمـو بـازارونو پیـدا کـول یې هم ستره اړتیا ده.

پـه دې وخـت کـې زمـوږ لـومړنی سـتر بـازار د نـاټو قـوه ده او کوښـښ پـه کـار دی، چـې پـر دوی بانـدې د خپلـې کرنـې بـازار وپېژنـو. دویـم بـازار مـو چـین، هنـد، ایـران او د خلـیج هېوادونـه دي، خـو د کرنیـزو توکـو د بیـې پـه اړه بایـد پـوه شـو، چـې اصـلي مسـئله د کمیـت نـه بلکـې د کیفیـت ده او د کیفیـت لوړول بیـا هـم پـه بشري پانګې پورې اړه پیدا کوي.

درېیم بـازار مـو اروپـا ده، خـو دې بـازار تـه لاره پیـدا کول ډېـر زحمـت غـواړي، یـو چـانس دا دی چـې اروپـا د هیروینـو د وارداتـو سـتر مرکـز دی او کـه د کوکنـارو د محـوه کولـو لپـاره مـوږ کـوم پـلان ولـرو او دوی یـې راسـره پـه شـریکه عملـي کـړي، نـو لـه یـوه پلـوه بـه مـؤثر وي او لـه بلـه پلـوه بـه هـم زمـوږ پـه ګټـه وي او هـم بـه اروپـا تـه د هیروینو د قاچاق تود بهیر سوړ شي.

څلـورم بـازار مـو امریکـا او کانـاډا دي، چـې د ځـانګړو نسـاجۍ او زرګـري صـنعتونو پـه وسـیله دې بـازار تـه مخـه کـولی شـو، ځکـه زرګـري او نسـاجي امـوال د وزن لـه کبلـه سـپک او د بیـې لـه پلـوه درانـه دي، چـې لازمـه ګټـه تـرې اخیسـتلی شـو، د دې تـر څنـګ د مخـابراتي سـکټور د ودې لپـاره هـم مـوږ کـولی شـو لـه هنـد، اروپـا او امریکا سره نږدې اړیکي ټینګ کړو.

پـه هغـه پیمانـه د صـادراتو ډېـرول، چـې زمـوږ اقتصـادي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستونزې حل کړې د منظمو مالي بنسټونو په جوړښت پورې اړه لري. که موږ له نړیوالو فني امکاناتو څخه د خپلو مالي بنسټونو د جوړښت لپاره په مؤثره توګه ګټه واخلو، نو تر ډېره به زموږ د خلکو په اقتصادي ژوند کې مثبت تغیر راولي.

د خلکو د اقتصادي ژوند د ښېګڼې لپاره یو بل مهم عنصر د نړیوالې پانګونې جذبول دي. که چېرې نړیوالې پانګونه زموږ د خلکو لپاره د ابرومندانه کار وسیله وګرځېده، نو موږ به ستره ملي ګټه کړې وي. سینګاپور، مالیزیا، ایرلنډ او اسپانیا وتوانېدل، چې د نړیوالې پانګونې د جذب لپاره غوره اصول وټاکي او لازم شرایط برابر کړي. مګر زموږ ځانګړو امنیتي شرایطو ته په پام سره موږ ته ډېره ضروري ده، چې د نړیوالې پانګونې د جذب لپاره له دولتونو او مؤسساتو سره د ګرنټۍ د سیسټم په هکله اقدامات وکړو. په دې برخه کې موږ هغو حقوقي مشورو ته اړتیا لرو، چې زموږ د معدنونو د استخراج لپاره زموږ ملي ګټې خوندي کړي.

۸. سیمه ییزه همکاري:

جغرافیه د ژوند حقیقت دی، دا څرګنده ده چې زموږ هېواد په وچه کې پروت دی او زموږ ګاونډیان چین، پاکستان، ایران، ترکمنستان، ازبکستان او تاجکستان هم د دې خاورینې کرې پر سر له موږ څخه راتاو دي او هېڅ تغیر نه کوي. هندوکش به همېشه د افغانستان د شمال او جنوب تر منځ لکه دېوال ولاړ وي، خو که چېرې جغرافیې ته د سیاسي اقتصاد له نظره وګورو، دې نتیجې ته رسېږو چې د جغرافیایي شرایطو ځینې برخې د تغیر او بدلون وړ دي او زموږ په هېواد کې یې د سالنګ

تونل یوه ښه نمونه ده، تر تونل وهلو مخکې سالنګ د پېچلې بڼې له کبله د قافلو پر وړاندې یو ستونزمن پېچومی و، خو کله یې چې سینه سورې شوه د اتصال په کړۍ بدل شو.

دا چې بحر ته لار نه لرو د ګاونډیو بحري بندرونو ته سوداګریزې لارې پیدا کول راته د وینو د رګونو حیثیت لري. څرنګه چې زموږ په شمالي ګاونډو کې امنیت ټینګ دی، نو لازمه ده چې په لومړي ګام کې ازبکستان او ترکمنستان ته د ریل ګاډي پټلۍ وغځوو او له تورغونډۍ څخه هرات، له هرات څخه اسلام قلعه ته د ریل پټلۍ ډېره مهمه ده چې د ایران له اوسپنیز خط سره وصل شي. همدا ډول له حیرتان او عاقینې څخه باید دا پټلۍ تر مزار او شبرغان پورې ورسېږي، چې موږ په مستقیمه توګه له قزاقستان، یوکراین، اروپا او روسیې سره وصلولی شي او زموږ ډېر مهم او حیاتي واردات لکه تیل، فولاد، لرګي او غنم له همدې هېوادونو څخه راځي. موږ به وکولی شو، چې پر همدغه اعتماد خپل راتلونکي پراختیایي پلانونه طرحه او عملي کړو. د دې تر څنګ د ایران درې عمده بحري بندرونه لکه ابادان، خرم شهر او چابهار هم زموږ لپاره ډېر ستر ارزښت لري. اوس وخت کې له ابادان څخه تر مشهد او اسلام قلعه پورې د ریل پټلۍ شته، خو که چېرې د افغانستان او ایران هغه شریکه پروژه چې دا پټلۍ به تر هراته پورې وغځوي مکمله شي، نو بې له شکه به په هرات او ګاونډیو ولایتونو کې ستره پراختیا رامنځته کړي. که څه هم چابهار لاتر اوسه ډېر امکانات نه لري، خو د فراه او نیمروز ولایتونو د ودې لپاره چې اوس د یوه حلقوي سرک په وسیله تړل شوي دي ډېره ګټه کولی شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پاکستان د ګوادر او کراچۍ سمندر هډې دواړه زموږ لپاره ډېرې مهمې دي، ځکه ګوادر د کندهار او سوېلي ولايتونو او کراچۍ د ننګرهار او مشرقي ولايتونو خوست او پکتيا په وده کې ډېر مؤثر ثابتېږي، د کراچۍ د سمندري هډې د مديريت ستونزو، د لارې خراب امنيت او د پټليو د نظام ګډوډۍ موږ ته هم ستره خساره رسولې ده.

د دې ستونزو د هواري او د يوه منظم ټرانزيټي او ټرانسپورټي نظام د راوستلو لپاره بايد افغان دولت او نړيوالې مؤسسې ټرانزيټ ته لومړيتوب ورکړي. چين زموږ د معادنو په استخراج زموږ د توليداتو د پېرودلو او ودې په برخه کې د خاص اهميت وړ هېواد دی. د بدخشان لوی سړک بشپړېدل له چين سره د لارې د وصل کېدو لپاره غوره ګام دی. موږ بايد د انجمن کوتل له لارې بدخشان له کابل سره وتړو او د تاجکستان له لارې له چين سره خپل هېواد وصل کړو. په دويم قدم کې په خپل ټول قوت د يوې افغانستان شموله ريل پټلۍ انتظام ونيسو. زموږ د ټولو صادراتو وزن زيات دی او تر څو چې په يوه قوي او ارزانه ټرانسپورټي انتظام باوري نه شو، نو له کار او روزګاره به محروم پاتې يوو.

برېښنا داسې يوه حياتي اړتيا ده، چې زموږ او ټولې سيمې وده ورپورې تړلې ده. د برېښنا د توليد داسې نوې لارې شته، چې د سيندونو اوبه بېرته سيندونو ته غورځوي او برېښنا توليدوي. که چېرې موږ دا پروسه په پام کې ونيسو له خپلو ګاونډيانو سره په مشترکه توګه ګټور ګامونه اخيستی شو، چې په ځانګړي ډول شمالي ګاونډيان را سره د امو د سيند په برخه کې مرسته کولی شي.

په هره اندازه چې د نړۍ هوا تودېږي په هماغه اندازه د اوبو اهميت ډېرېږي او موږ د اوبو يوه داسې سرچينه يوو، چې ګاونډيانو ته مو هم پرېمانه اوبه روانې دي، ځکه موږ په څو لسيزو کې د کوم اغېزناک دولت څښتنان نه وو او له همدې کبله مو د اوبو په برخه کې حقوق هم نه دي خوندي شوي. د دې ملي طبيعي پانګې د خوندي کولو لپاره بايد موږ د نړيوالو اصولو پر بنياد له خپلو ګاونډيو سره يوې موافقې ته ورسېږو.

د سيمه ييزې همکارۍ لپاره ډېر پراخ امکانات شته، مګر څرنګه چې د اروپا تجربه په ګوته کوي، سترې موخې بايد پر هغه بنسټ باندې کېښودل شي، چې په عيني واقعيتونو باندې استوارې وي. تر دويمې نړيوالې جګړې وروسته ځينې اروپايي مفکرين په دې فکر وو، چې اوس بايد د اروپا د متحدو ايالاتو يو ستر دولت جوړ شي او موجود هېوادونه يې د ولايتونو حيثيت ولري، مګر واقعبينو سياستوالو د نوي اروپا تهداب د ډبرو سکرو او فولادو د اتحاديې د جوړولو له مخې کېښود او په قدم، قدم له هغه ځايه تر ننني اروپايي اتحاديې پورې راورسېده.

په راتلونکو لسيزو کې به د سيمې او نړۍ پر کچه د ژوندانه په شرايطو کې تغير راشي او هيله ده چې سيمه ييز اړيکي ورځ په ورځ ټينګ او غښتلي شي، مګر په اوسنيو شرايطو کې موږ د ټرانسپورټ، ټرانزيټ، اوبو، برېښنا او پانګونې په برخه کې عملي ګامونه اخيستی شو، چې د اعتماد فضا را منځته کړي.

۹. د سيمه ييزې همکارۍ پېش شرط:

په افغانستان کې د سيمه ييزې همکارۍ پېش شرط د يوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغېزنــاک دولـــت، متحــرک اقتصـــاد ، پيـــاوړي افغـــان هويـــت او اغېزنـاکې نړيـوالې همکـارۍ پـه منځتـه راتـګ کـې نغښـتې دي. د دې کتــاب د ليکلــو ســتر هــدف دا دی، چــې هــر افغــان لــه خپلــې ژبــې، ســمت، جـنس او نـورو ټولـو ټـولنيزو خصوصـياتو سـره د دې خاورې حقدار او کوربه وګڼل شي.

پـه دې کتـاب کـې زمـا نظريـات او وړانديزونـه د يـوې ټـولګې پـه توګـه وړانـدې شـوي، چـې وطنوالـو تـه د بحث زمينـه برابـره کړي او هيلـه مـې داده چـې دا نظريـات د يـوه ملـي سراسـري بحـث پـه تـرڅ کـې وده وکـړي، تقويـه شـي او د يـوې ملـي اجمـاع لپـاره د خلکـو پـر وړانـدې رامخـې تـه شـي، ځکـه مـوږ هغـه وخـت کـولی شـو چـې پـه خپـل ژونـد کـې تغيـر او بـدلون راولـو چـې کلـه يـوې ملـي اجمـاع تـه ورســېږو. اميـــداوار يـــم چـــې د خپلـــو راتلونکـــو نســـلونو د هوســـا ژوندانه د تامين لپاره سترې ملي موخې عملي کړو.

ومن الله التوفيق

سوکاله افغانستان او نېکمرغه ولس

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library